Revista

"Educație fără frontiere"

Nr.3

Asociația Transformarea prin Formare

ISBN978-606-791-674-4

Educație? Educație pentru dezvoltare durabilă?

Ecaterina SAVU, Presedinte Asociatia Transformarea prin Formare

Dacă ne dorim să pregătim copii, elevii, tineri, dar și orice adult interesat să se formeze, să se dezvolte, dacă suntem suficient de bine pregătiți să îi pregătim pentru viață actuală, pentru piață muncii actuală, putem să nu ne oprim doar la educație, în sensul general al cuvântului, ci să ne oprim și la educația pentru dezvoltare durabilă.

Conceptul de Dezvoltarea durabilă a devenit un plan global de implementare odată cu acordurile internaționale semnate. în anii 90, determinand numitorul comun în obiectivele de dezvoltare economică și socială ale țărilor ca „sustenabilitate". Uniunea Europeană susține că „economia verde, producția și consumul durabil, eficiența energetică și utilizarea energiei regenerabile, precum și crearea de noi oportunități de locuri de muncă, sunt strâns legate de creșterea bunăstării umane." Unul dintre obiectivele ONU referitoare la dezvoltarea durabila este educatia, respectiv respectarea egalitatii in educatie, iar Educația de calitate isi propune o educație de calitate incluzivă și echitabilă pentru toți și de a promova oportunitățile de învățare pe tot parcursul vieții. Iar noi, ca asociatie, ca furnizor de formare profesionala avem ca slogan, "calitatea noastra, performata voastra", oferind calitate pentru toti cei care isi doresc calitate, nu doar diplome.

Ce facem în acest scop? Cum reușim să îmbunătățim calitatea vieții, în condițiile în care foarte multe sectoare se degradează? Ne dorim să trăim într-o lume mai sigură, să fim mai sănătoși, mai prosperi, mai educati. dar reușim să avem și un grad de conștientizare care să ne permită să avem viziuni bune, avem instrumente, metode care să ne permită să avem și o abordare critică dar și să să contribuim la îmbunătățirea vieții noastre și acelor din jur?

Fără educație, nu poate există dezvoltarea durabilă și rămâne doar un concept! Sau rămâne să se ocupe puțini, din ce în ce mai puțini, indiferent de necesitate. Ce putem face? Putem începe cu baza, cu primele informații. Dacă nu ne informăm corect, dacă nu avem acces la date despre mediul în care trăim, dacă nu ne facem un plan pentru protecția mediului, de exemplu, dacă nu avem și specialiști care să se implice corect și pe lungă durata, procesul de implementare va fi foarte greu. Nu doar de starea de „sănătate" a mediului trebuie să ținem cont, ci și de starea de sănătate a oamenilor. Pentru ambele ar trebui să existe specialiști și instituții care să le monitorizeze, care să ofere soluții ușor verificat și de implementat. Se lucrează la strategii, au apărut strategii, politici și planuri referitoare la ecologie, la protecția mediului, dar câți dintre noi am fost abordați direct, am fost instruiți? Dar elevii au fost abordați, instruiți, educați?

Noi, la nivel de asociație, am organizat o Conferință la Luxemburg, una la Izmir și Istanbul, una on-line, iar subiectul a fost același, dezvoltarea durabilă. Am invitat un expert AFIR pe acesta tema, am avut invitați care au fost speakeri și au contribuit al inforamarea participanților la conferințe, făcând tot ce ține de noi, la nivelul nostru, pentru conștientizare, informare, educare. Orice instituție se poate implică și poate folosi strategii potrivite educației în dezvoltarea durabilă, dar e important că fiecare să își aleagă specialiști, iar cei care participa să înceapă cu primul pas: conștientizarea. Sa ne protejam resursele, sa le folosim efficient, adica, sa adoptam o viata durabila. Putem sa ne schimbam obiceiurile mai putin bune, la nivel individual, dar si social! Nu e usor, dar e posibil!

Dezvoltare durabila și parteneriat,

Munever Canan ZEYTINCI,

Presedinte Asociatia ROMKADEM

Dezvoltarea durabilă în Turcia si Parteneriatul avut cu Asociatia Transformarea prin formare, primul pas al Asociatiei ROMKADEM în drumul educatiei privind dezvoltarea durabilă.

ONU sprijina Turcia si lucrează împreună pentru atingerea obiectivelor dezvoltarii durabile, având ca termen anul 20230. Pentru aceasta, ar trebui ca tot mai multe persone sa fie informate, iar asociatia noastră, ROMKADEM, a intiat un prim pas. Cele mai importante obiective sunt diminuarea sărăciei, protejarea mediului, măsuri împotriva crizei climatice, pace.

Este extrem de important ca sectorul de stat, cel privat, mediul academic și organizațiile neguvernamentale să lucreze în cooperare pentru a atinge obiectivele vizate să fie îndeplinite până în 2030.

Turcia si-a propus o educație de calitate, echitabila, indiferent de zona tarii, dar nu e usor de realizat, insa si guvernul si organizatiile nonguvernamentale fac eforturi foarte mari.

Un alt obiectiv al dezvoltarii durabiabile este eliminarea tuturor formelor de discriminare împotriva femeilor și fetelor nu este doar un drept fundamental al omului, ci și esențială pentru accelerarea dezvoltării durabile. S-a dovedit că împuternicirea femeilor și fetelor creează un efect multiplicator și accelerează creșterea și dezvoltarea economică în toate domeniile.

Educația pentru dezvoltare durabilă în unitățile școlare de educație timpurie

Profesor Ionela Văduva

Unul dintre principiile care stă la baza dezvoltării durabile este: „Gândește global – acționează local!”. De aceea, unitățile școlare joacă un rol important în dezvoltarea capacităților de la vârste fragede, oferind cunoștințe și având influență asupra atitudinii și comportamentului copiilor.

Multe persoane și organizații din întreaga lume încearcă să pună în aplicare EDD, însă eu în acest material mă voi opri la programele aplicate de profesori din unitățile de educație timpurie de la noi din țară.

La nivel antepreșcolar și preșcolar se pot aborda o serie de programe pentru dezvoltare durabilă, de exemplu*:*

1. ***Educația pentru sănătate*** este foarte importantă, încă de la grădiniță, deoarece copiii trebuie să învețe și să respecte normele de igienă. În acest sens, cadrul didactic trebuie să colaboreze cu familia pentru realizarea obiectivelor, folosind diferite mijloace și materiale didactice, pe tot parcursul demersului educațional. Procesul de însușire a regulilor igienice, precum și a normelor de protecție a vieții proprii și a altora trebuie să pornească de la cunoașterea lor. Educatoarea este aceea care trebuie să-l familiarizeze pe copil cu toate normele accesibile vârstei cu privire la: igiena îmbrăcămintei, igiena alimentației, igiena locuinței, igiena grădiniței, igiena mediului înconjurător, etc. Acestea trebuie să vizeze comportarea copilului în situații cât mai variate. Prin folosirea unor întrebări de genul „Ce s-ar întâmpla dacă…?”, „Cum ne păstrăm…?” se pot corecta unele atitudini și comportamente; astfel, axându-se pe problematizare – ca metodă de lucru – putem determina copiii să descopere cauzalitatea (exemplu: poveștile ”Supărarea Daniele”, de Viniciu Gafița; ”Maricica”, de Luiza Vlădescu; poezia ”Sfaturi bune”, etc.).

   Educația pentru sănătate a copiilor se poate realiza prin toate categoriile de activități de învățare din grădiniță. Cuprinse în Curriculum pentru educație timpurie. Activitățile de dezvoltare personală ne oferă, prin conținutul, structura și modul lor de organizare, multiple posibilități de realizare a educației pentru sănătate.

   Rutinele sunt activități-reper după care se derulează întreaga activitate a zilei. Acestea acoperă nevoile de bază ale copilului și contribuie la formarea/ exersarea/ consolidarea celor mai elementare deprinderi de igienă individuală și colectivă, de ordine și disciplină („Ne pregătim pentru activități”), în special – și la educație pentru sănătate, în general, prin

activitățile pe care le înglobează (micul dejun, igiena – spălatul și toaleta, masa de prânz, somnul/ perioada de relaxare de după-amiază, gustările).

2. ***Educație ecologică.*** Grădiniţa face primii paşi în formarea unor conduite ecologice adecvate ocrotirii şi îngrijirii naturii. Pentru realizarea acestora, tot mai mult se pune accent pe organizarea de activităţi, care să-i pună pe copii în contact direct cu natura, spre a-i cunoaşte tainele şi frumuseţile. Educaţia ecologică se poate desfăşura fie prin proiecte educaţionale, cât şi prin activităţi extracurriculare (vizite, plimbări, excursii, tabere), prin activităţi optionale, activităţi frontale dirijate (observări, lecturi după imagini, jocuri didactice, povestiri, memorizări convorbiri etc.) şi prin intermediul jocurilor şi activităţilor alese (jocuri de rol, jocuri de masă, jocuri de perspicacitate, jocuri de construcţii etc), iar în cadrul programei existente a activităţilor din grădiniţă, la fiecare capitol se pot realiza şi aspecte ale educaţiei ecologic. Una dintre cele mai cunoscute activități de ecologie de la nivel național este „Let's do it Romania!" – activitate la care pot participa copiii împreună cu părinții la ecologizarea unor zone care au fost poluate.

   Totodată, în cadrul unor activități de ecologie cuprinse în planul managerial al consilierului educativ din unitate, se pot aborda diverse activități prin care copiii sunt învățați să arunce gunoiul selectiv.

   De asemenea, putem marca evenimentele: Ziua mersului cu bicicleta la grădiniță și Ziua mersului pe jos la grădiniță, activități ce urmăresc să sărbătorească bucuria mersului pe jos și cu bicicleta și să înțeleagă beneficiile pentru mediu ale mersului pe jos și cu bicicleta în compartație cu mersul cu mașina.

Bibliografie:

Virginia Ghiră, Ghid metodid EDD,

Maria Livia Lugoj, Educația- factor cheie în procesul de DD,

Curriculum pentru educație timpurie , 2019

EDUCAȚIE ȘI FORMARE PENTRU DEZVOLTARE DURABILĂ

BOJINCĂ RALUCA-FLORENTINA

Educația în dezvoltarea durabilă este un proces educațional care se concentrează pe integrarea conceptelor de dezvoltare durabilă în programele de învățământ și formare. Scopul este de a transmite cunoștințe, abilități și atitudini care să promoveze conștientizarea și acțiunea pentru protejarea mediului, îmbunătățirea condițiilor sociale și asigurarea unei prosperități economice echitabile și durabile pe termen lung. Această formă de educație acoperă o gamă largă de subiecte, precum schimbările climatice, conservarea resurselor naturale și combaterea inegalităților sociale, pregătind indivizii să devină cetățeni responsabili și activi într-o lume în continuă evoluție.

În prezentarea noastră, vom explora modul în care educația și formarea contribuie la dezvoltarea durabilă, concentrându-ne pe importanța lor și impactul asupra societății. Importanța educației și formării pentru dezvoltare durabilă Educația și formarea sunt esențiale pentru a ajuta oamenii să înțeleagă și să abordeze problemele legate de sustenabilitate. Ele oferă cunoștințele și abilitățile necesare pentru a naviga în lumea modernă și pentru a acționa în mod responsabil în ceea ce privește aspectele sociale, economice și de mediu. Integrarea conceptelor de sustenabilitate în sistemele educaționale Pentru a promova dezvoltarea durabilă, este important să includem învățămintele legate de sustenabilitate în programele școlare și în programele de formare profesională. Acest lucru se poate realiza prin actualizarea curriculumului și oferirea de oportunități practice pentru a aplica aceste concepte. Impactul educației și formării pentru dezvoltare durabilă Educația și formarea pentru dezvoltare durabilă au un impact semnificativ asupra societății, crescând nivelul de conștientizare și angajamentul în ceea ce privește problemele de mediu și sociale. Ele pregătesc indivizii pentru a deveni cetățeni responsabili și pentru a contribui la crearea unui viitor mai sustenabil și echitabil. Un aspect fundamental al educației în dezvoltarea durabilă constă în conștientizarea interdependenței dintre oameni, mediu și economie. Prin intermediul acestei educații, indivizii învață să înțeleagă complexitatea relațiilor și impactul pe care deciziile și acțiunile lor îl au asupra lumii înconjurătoare. Ei dobândesc cunoștințe despre problemele majore ale lumii moderne, cum ar fi schimbările climatice, pierderea biodiversității, poluarea și inegalitățile sociale, și își dezvoltă abilități pentru a contribui la soluționarea acestora. În plus, educația în dezvoltarea durabilă promovează gândirea critică și soluționarea problemelor. Aceasta încurajează elevii să analizeze în profunzime situațiile, să identifice cauzele profunde ale problemelor și să propună soluții creative și sustenabile. Prin implicarea în proiecte practice și experiențe de învățare contextualizate, indivizii au oportunitatea de a-și aplica cunoștințele și de a dezvolta abilități practice pentru a contribui la dezvoltarea durabilă a comunităților lor. Un alt aspect important al educației în dezvoltarea durabilă este încurajarea unui comportament responsabil și etic. Prin promovarea valorilor precum respectul pentru mediu, solidaritatea și echitatea socială, educația în dezvoltarea durabilă își propune să formeze cetățeni angajați și conștienți de responsabilitatea lor față de societate și

mediu. Acești cetățeni devin apoi agenți activi de schimbare în comunitățile lor, promovând practici și politici sustenabile și contribuind la construirea unui viitor mai bun pentru toți.

Educația durabilă aduce o serie de beneficii semnificative, atât la nivel individual, cât și la nivelul societății în ansamblu.

Iată câteva dintre acestea:

1. Conștientizare și înțelegere: Educația durabilă îi ajută pe oameni să înțeleagă interdependența dintre oameni, mediu și economie și să devină conștienți de impactul acțiunilor lor asupra lumii înconjurătoare.

2. Gândire critică și soluționare de probleme: Educația durabilă promovează dezvoltarea abilităților de gândire critică și de analiză, astfel încât oamenii să poată identifica cauzele profunde ale problemelor și să propună soluții inovatoare și sustenabile.

3. Comportament responsabil și etic: Prin promovarea valorilor precum respectul pentru mediu și solidaritatea socială, educația durabilă încurajează formarea unui comportament responsabil și etic în rândul indivizilor, contribuind la o societate mai echitabilă și mai solidară.

4. Reziliență și adaptabilitate: Educația durabilă pregătește indivizii să facă față schimbărilor și provocărilor viitoare, ajutându-i să dezvolte abilități de adaptare și reziliență în fața unui mediu în continuă schimbare.

5. Promovarea inovației și a soluțiilor durabile: Educația durabilă stimulează creativitatea și inovația, încurajând dezvoltarea și implementarea de soluții durabile și eficiente pentru problemele sociale, economice și de mediu.

6. Contribuție la dezvoltare economică durabilă: Educația durabilă pregătește indivizii pentru locuri de muncă și cariere în sectoarele emergente ale economiei verzi, contribuind la creșterea economică durabilă și la crearea de locuri de muncă în domenii precum energiile regenerabile, tehnologia ecologică și managementul resurselor naturale.

În concluzie, educația în dezvoltarea durabilă este o componentă vitală a eforturilor noastre de a construi un viitor sustenabil și prosper. Prin furnizarea de cunoștințe, abilități și atitudini relevante, aceasta pregătește indivizii să devină cetățeni responsabili și activi în lupta pentru protejarea mediului, îmbunătățirea condițiilor sociale și asigurarea unei prosperități economice echitabile și durabile pe termen lung. Investiția în educația în dezvoltarea durabilă este esențială pentru bunăstarea noastră colectivă și pentru sănătatea planetei noastre.

BIBLIOGRAFIE:

- Ariciu, A. (coord.). (2013). "Educația pentru dezvoltare durabilă în învățământul preuniversitar." București: Editura Didactică și Pedagogică.

- Buzatu, E., & Sitar-Tăut, D. (2018). "Educație pentru dezvoltare durabilă: perspective, abordări, modele." București: Editura Didactică și Pedagogică.
- Miclea, M., & Gavrilescu, T. (coord.). (2015). "Educația pentru dezvoltare durabilă: abordări teoretice și practice." Cluj-Napoca: Editura Argonaut.

Educație și formare pentru dezvoltare durabilă

PROF. CHIRIAC ANA-MARIA ROXANA

„Educaţia este cea mai puternică armă pe care o poţi folosi să schimbi lumea”, afirma Nelson Mandela, un instrument de bază în vederea obţinerii unui viitor sustenabil.

Dezvoltarea durabilă este un concept greu de definit, dată fiind evoluţia sa în timp. O descriere originală a acesteia este dată de către Comisia de la Brundtland: „Dezvoltarea durabilă este dezvoltarea care urmăreşte satisfacerea nevoilor prezentului fără a compromite posibilitaţile generaţiilor viitoare de a-şi satisface propriile nevoi”. Educaţia în vederea dezvoltării durabile, denumită pe scurt EDD, nu este un program particular, ci este mai degrabă un punct central, atât pentru multiplele forme ale educaţiei deja existente, cât şi pentru cele ce urmează a fi create.

Educaţia privind dezvoltarea durabilă susţine eforturile de a regândi programul şi sistemul educaţional (metodologie şi conţinut) al societăţilor slab dezvoltate. Aceasta afectează toate componenetele educaţiei propriuzise: legislaţie, politică, finanţe, curriculum, instruire, învăţare, evaluare ş.a. Astfel, EDD apelează la procesul de învăţare continuă şi recunoaşte faptul că nevoile educaţionale ale persoanelor se schimbă pe tot parcursul vieţii lor.

Multe persoane şi organizaţii din întreaga lume pun deja în aplicare EDD (de exemplu, un profesor a introdus teme de sustenabilitate în învăţământul primar folosind metode participative, un lucrător în dezvoltarea comunităţii a încercat să sensibilizeze cetăţenii cu privire la drepturile care li se refuză, un lucrător din sănătatea publică a organizat un curs de formare prin care îi învăţa pe oameni să scoată apa din surse curate).

În consecinţă, există multe programe care folosesc o abordare EDD esenţială pentru realizarea durabilitaţii, despre care vă voi spune mai multe în capitolele următoare.

Conceptul de Dezvoltare durabilă desemnează totalitatea formelor şi metodelor de dezvoltare socioeconomică care se axează, în primul rând, pe asigurarea unui echilibru între aspectele sociale, economice, ecologice şi elementele capitalului natural.

Durabilitatea porneşte de la ideea că activităţile umane sunt dependente de mediul înconjurător şi de resurse, sau, cum afirma Antonio Machado, un poet spaniol, „...paşii tăi sunt drumul şi nimic mai mult… drumul se construieşte mergând” , altfel spus viitorul ni-l construim singuri, trebuie doar sa înaintăm,avand un scop. Această noţiune, dezvoltarea durabilă, a fost tratată, din punct de vedere istoric, în cadrul mai multor conferinţe, comisii, institute precum şi convenţi. Printre acestea se pot enumera Conferinţa de la Stockholm din 1972, care avea ca punct central deteriorarea mediului înconjurător.

Educaţia – factor cheie în procesul de dezvoltare durabilă

Educaţia este un instrument esenţial pentru realizarea unui viitor durabil. De fapt, în ultimul deceniu, numeroase declaraţii din cadrul conferinţelor ONU au pledat în mod repetat pentru educaţie, sensibilizarea şi creşterea gradului de conştientizare a publicului privind dezvoltarea sustenabilă. Însă, progresele realizate în crearea şi punerea în aplicare a programelor, nu au avut efectul scontat. De aceea, considerăm, că trebuie să ne punem anumite întrebări: De ce nu au avut efect? De ce nu apar reorientări în sistemul educaţional al abordării dezvoltării durabile? Ce am învăţat până acum? Am explorat toate cauzele şi soluţiile? Şi dacă raspunsul este NU, atunci ce măsuri trebuie avute în vedere, astfel încât acest răspuns negativ să devină unul pozitiv?

„Paradoxal sau nu, însă cu cât o societate este mai educată şi mai înstărită, cu atât impactul ei negativ asupra mediului este mai mare, necesităţile de consum sunt mai mari şi poluarea la fel. Ceea ce duce la concluzia că doar educarea cetaţenilor nu este suficientă pentru realizarea dezvoltării durabile. Provocarea este să educăm fără a creşte nevoia de consum a populaţiei, modificând tendinţele de consum şi limitând poluarea, adică să îi motivăm să folosească conştient."

Legătura dintre dezvoltare durabilă şi educaţie, prin urmare, este complexă. Conform cercetărilor, educaţia este cea care ajută ţările să îşi atingă obiectivele de dezvoltare durabilă, având impact asupra creşterii productivităţii în agricultură, a gradului de atenţie acordată sănătătii, reduce rata de creştere a populaţiei şi, în general, creşte nivelul de trai. În reorientarea educaţiei către dezvoltarea durabilă, cei care dezvoltă programe de educaţie trebuie să găsească echilibrul între cunoştinţele viitorului şi cele ale trecutului, între inovaţie şi tradiţie.

Educaţia – în spiritul dezvoltării durabile

Pe termen mediu şi lung, ca şi condiţie obligatorie pentru transpunerea în fapt a principiilor dezvoltării durabile, în România este un obiectiv prioritar, de importanţă strategică, îmbunătăţirea radicală şi diversificarea ofertei educaţionale a întregului sistem de învăţământ şi formare profesională. Se are în vedere şi faptul că reformele de sistem şi investiţiile de efort şi resurse în acest domeniu prezintă un înalt grad de inerţialitate, capacitatea de absorbţie fiind un factor determinant, iar rata de rentabilitate mică pe termen scurt, rezultatele tangibile devenind evidente abia numai după un număr însemnat de ani.

Pentru a îndeplini principalul scop, acela de a asigura dezvoltarea durabilă prin intermediul educaţiei, trebuie, înainte de toate, realizată o previziune de ansamblu asupra pachetului de măsuri legislative, instituţionale şi de orientare generală, precum şi asupra necesarului realist de finanţare, având ca bază de pornire strategii şi programe deja elaborate, precum: Strategia de la Lisabona, Orientările Strategice Comunitare privind Coeziunea, Comunicarea Comisiei Europene privind societatea informaţională, Programul de lucru „Educaţia şi formarea profesională orizont 2010" şi Programul de acţiune integrat în domeniul învăţării pe tot parcursul vieţii 2007-2013, precum şi prevederile Declaraţiei de la Bologna (1999), Obiectivele Mileniului stabilite în anul 2000, ale Deceniului ONU „Educaţie pentru o Dezvoltare Durabilă" 2005-2014 şi ale Strategiei pe această temă convenite în 2005, la Vilnius, sub egida Comisiei Economice ONU pentru Europa (UNECE [8] – [14]).

Obţinerea unei educaţii durabile include, prin urmare, recunoaşterea problemei, urmând, ca pornind de aici, să se aloce resurse, asumarea unei responsabilităţi colective şi încheierea unor parteneriate constructive, un factor important, dacă este să ţinem cont că parteneriatele, fie ele publice sau public-private, au scopul de a aduce la un loc o serie variată de resurse, de care individual partenerii pot să nu dispună, cu scopul creării unei valori adăugate superioare, întreprinderea de acţiuni decisive şi, nu în ultimul rând, indivizibilitatea şi unitatea demnităţii umane, care face parte din acele valori umane ce trebuie să constituie baza educaţiei, valori precum responsabilitatea, toleranţa, onestitatea sau respectul faţă de ce se află în jurul nostru.

În acest context, pentru garantarea accesului la educaţie şi la formarea profesională de calitate, precum şi pentru asigurarea continuă a calităţii educaţiei se vor îndeplini obiectivele specifice stabilite prin Programul Operaţional Sectorial „Dezvoltarea Resurselor Umane":

- Îmbunătăţirea sistemului de asigurare a calităţii în învăţământul preşcolar, primar şi secundar şi formarea profesională iniţială, prin susţinerea unităţilor de

învăţământ preuniversitar în vederea perfecţionării managementului şi a capacităţii de furnizare a calificărilor relevante pe piaţa muncii;

- Ameliorarea sistemului de asigurare a calităţii în învăţământul superior prin susţinerea universităţilor în vederea îmbunătăţirii managementului şi a capacităţii de furnizare a calificarilor relevante;
- Îmbunătăţirea calificării profesorilor, formatorilor şi altor categorii de personal din educaţie şi formare, prin sprijinirea formării iniţiale şi continue a acestora;
- Lărgirea cadrului de stimulare a învăţării pe toată durata vieţii prin sprijinirea furnizorilor de formare, în vederea dezvoltării sistemului de asigurare şi management al calităţii;
- Sprijinirea obţinerii de cunostinţe şi competenţe superioare de către tinerii cercetători, prin extinderea oportunităţilor pentru studii doctorale şi post-doctorale;
- Fundamentarea învăţării pe baza nevoilor de dezvoltare personală şi profesională a tinerilor, din perspectiva dezvoltării durabile şi a asigurării coeziunii economice şi sociale;
- Asigurarea şi recunoaşterea complementarităţii dintre educaţia formală, non-formală şi informală, învăţarea permanentă devenind unul din pilonii de bază ai politicii educaţionale;
- Deschiderea sistemului educaţional şi de formare profesională către societate, în ansamblu, către mediul economic, social şi cultural.

În ultimii ani în România, activităţile legate de dezvoltarea durabilă s-au extins în permanenţă, fiind centrate pe campanii specifice, proiecte diverse, parteneriate între autorităţile locale, organizaţiile non-guvernamentale (ONG-uri), sectorul privat. Pentru a accentua şi mai mult importanţa conexiunii om-natură, Organizaţia Naţiunilor Unite a declarat perioada 2005-2014 „Deceniul Pentru o Educaţie Durabilă". În acest sens, educaţia pentru dezvoltare durabilă aduce în acelaşi timp o nouă motivare pentru actul educaţional, oferind astfel oportunitatea celor implicaţi să participe creativ la identificarea soluţiilor şi evaluarea alternativelor pentru crearea unui viitor sustenabil.

Educaţia, în scopul dezvoltării durabile, urmăreşte şi atinge puncte, precum: creşterea conexiunii între bunăstarea oamenilor, economie şi protecţia mediului înconjurător, tinzând spre o societate a bunăstării eco-efective, creşte înţelegerea propriei moşteniri culturale, a diferitelor culturi, a justiţiei şi precondiţiilor privind dezvoltarea abilităţilor de interacţiune interculturală şi internaţională, îmbunătăţeste disponibilitatea şi motivaţia de a participa şi influenţa luarea deciziilor în calitate de cetăţeni şi membri ai comunităţii de la locul de muncă şi alte comunităţi, oferă o varietate de abilităţi vocaţionale, creând preachiziţiile necesare pentru dezvoltarea fiecărei ramuri a industriei într-o direcţie sustenabilă.

În România, pe parcursul ultimului deceniu, activităţile legate de dezvoltarea durabilă s-au extins în permanenţă, fiind centrate pe campanii specifice, proiecte diverse, parteneriate între autorităţile locale, ONG-uri, sectorul privat, şcoli, licee, universităţi, precum şi Ministerul Educaţiei Naţionale. În strânsă relaţie cu EDD, ONG-urile sunt importanţi furnizori de educaţie informală şi non-formală, fiind capabile să implementeze procese de informare a cetăţeanului, precum şi să integreze şi să transforme cunoştiinţele ştiinţifice în informaţii uşor de înţeles. Rolul lor de mediatori, între guvern şi public, este recunoscut, promovat şi sprijinit.

Educaţia pentru dezvoltare durabilă, fiind un subiect de interes comun, poate fi realizată numai într-o echipă interdisciplinară, printr-un efort comun, într-un proiect în care fiecare îşi aduce propria contribuţie, cu calităţile şi defectele pe care le are. Relaţionarea cu alţi parteneri este esenţială şi necesară pentru crearea de oportunităţi de învăţare în societate, dar şi a unui mediu educaţional ce cuprinde elemente de bază, precum: viziune, planificare, acţiune şi reflecţie, adresându-se unor subiecte şi probleme din viaţa reală.

Bibliografie

- Johannes Tschapka, Michela Mayer, Engaging youth în sustainable development, Bruxel, 2008.
- Mihaela Roberta Stanef, Sistemul educaţional din România, disparităţi dintre mediul urban şi cel rural, Academia de Studii Economice din Bucureşti, 2013, pp. 83-93.
- Mona Mourshed,Chinezi Chijioke, Michael Barber, How the worlds most improved school sytems keep gettîng better, McKinsey&Company http://mckinseyonsociety.com/downloads/reports/
- Tom Nebbia, Integrating Environment and Development 1972–2002, Ecuador.
- Baza de date – Indicatori de Dezvoltare Durabilă în România (IDDR), http://www.insse.ro/cms/files/Web_IDD_BD/îndex.htm
- Guvernul României, Ministerul Mediului şi Dezvoltării Durabile, Strategia Naţională pentru Dezvoltare Durabilă a României. Orizonturi 2013-2020-2030, Bucureşti, 2008.
- Ghid Metodic Interdisciplinar: Educaţia pentru Dezvoltarea Durabilă, pp.26, http://www.eformare.info.ro/ .
- Ministerul Educaţiei şi Mediului a regiunii UNECE, Report Of The Sixth Ministerial Conference „Environment For Europe”, Belgrad, Octombrie 2007.
- World Commision on Environment and Development, Oxford University Press, 1987, pp. 4.
- http://mandelamadiba.wordpress.com/2014/01/31/education-is-t/.
- http://www.actionamresponsabil.ro/avem-nevoie-de-educaţie-în-spiritul-dezvoltării-durabile/14595

EDUCAȚIE ȘI FORMARE PENTRU DEZVOLTARE DURABILĂ

Profesor TOROPU CLAUDIA

"Dezvoltarea durabilă este acel proces de dezvoltare care răspunde nevoilor actuale fara a periclita capacitatea generațiilor viitoare de a răspunde propriilor lor nevoi. [.....] Pentru ca dezideratul dezvoltarii durabile să poata fi atins, protecția mediului va constitui parte integrată a procesului de dezvoltare și nu poate fi abordată indepedent de acesta." - Declarația asupra Mediului și Dezvoltării, Rio de Janeiro, 1992.

Principiul care stă la baza dezvoltării durabile este : "Gândește global - acționează local!"

Educaţia pentru dezvoltare durabilă (EDD) impune o reorientare a sistemului educațional curent, bazat exclusiv pe oferirea de informaţii, către unul bazat pe tratarea de probleme și identificarea soluţiilor posibile.

Instituţiile de învăţământ din sistemul formal joacă un rol important în dezvoltarea capacităţilor de la vârste fragede, oferind cunoștinţe și influenţând atitudinile și comportamentul copiilor. Este important să se asigure o bună cunoaștere în ceea ce privește dezvoltarea durabilă (DD) de către toţi elevii, iar aceștia trebuie să fie conștienţi de efectele deciziilor ce contravin unui proces de dezvoltare durabilă.

O instituţie de învăţământ, în întregul ei, inclusiv elevii, profesorii, directorii și părinţii, ar trebui să urmeze principiile de dezvoltare durabilă.

Este importantă sprijinirea activităţilor de educaţie informală și non-formală pentru dezvoltare durabilă, deoarece acestea sunt un complement esenţial al educaţiei formale, inclusiv în cazul formării adulţilor. EDD non-formală are un rol special, deoarece este mai des centrată pe cel format, pune accent pe participare și promovează învăţarea pe tot parcursul vieţii. Educaţia informală la locul de muncă adaugă valoare atât angajaţilor, cât și angajatorilor. Cooperarea între actorii implicaţi în diversele forme de EDD ar trebui recunoscută și încurajată.

1. OBIECTIVELE EDUCAȚIEI PENTRU DEZVOLTARE DURABILA (EDD) Conceptul de dezvoltare durabilă poate fi caracterizat din mai multe puncte de vedere, prin următoarele elemente :

* economie : eficiență, creștere, stabilitate

* societate: nivel de trai, echitate, dialog social și delegarea responsabilităților, protejarea culturii/patrimoniului

* ecologie: conservarea și protejarea resurselor naturale, biodiversitate, evitarea poluării.

România s-a alăturat liderilor celor 193 state membre ale ONU la Summit-ul privind dezvoltarea din septembrie 2015, adoptând Agenda 2030 pentru dezvoltare durabilă, un program de acţiune globală în domeniul dezvoltării cu un caracter universal şi care promovează echilibrul între cele trei dimensiuni ale dezvoltării durabile – economic, social şi de mediu. Pentru prima oară, acţiunile vizează în egală măsură statele dezvoltate şi cele aflate în curs de dezvoltare. Central Agendei 2030 se regăsesc cele 17 Obiective de Dezvoltare Durabilă (ODD), reunite informal şi sub denumirea de Obiective Globale.

Prin intermediul Obiectivelor Globale, se stabileşte o agendă de acţiune ambiţioasă pentru următorii 15 ani în vederea eradicării sărăciei extreme, combaterii inegalităţilor şi a injustiţiei şi protejării planetei până în 2030.

1. Fără sărăcie – Eradicarea sărăciei în toate formele sale şi în orice context. Până în 2030, eradicarea sărăciei extreme pentru toți oamenii, în prezent aceasta fiind măsurată prin numărul de oameni care trăiesc cu mai puțin de 1,25 dolari pe zi. România trebuie să implementeze la nivel național acest obiectiv, așa cum fac și celelalte state membre ale ONU. În România, 40% dintre cetățeni sunt în risc de sărăcie și 29% dintre români au lipsuri grave. Din nefericire, 48,5% dintre copii sunt în risc de sărăcie și 34,1% dintre ei au lipsuri majore.

2. Foamete „zero” – Eradicarea foametei, asigurarea securităţii alimentare, îmbunătăţirea nutriţiei şi promovarea unei agriculturi durabile.

3. Sănătate şi bunăstare – Asigurarea unei vieţi sănătoase şi promovarea bunăstării tuturor la orice vârstă.

4. Educaţie de calitate – Garantarea unei educaţii de calitate şi promovarea oportunităţilor de învăţare de-a lungul vieţii pentru toţi.

5. Egalitate de gen – Realizarea egalităţii de gen şi împuternicirea tuturor femeilor şi a fetelor.

6. Apă curată şi sanitaţie – Asigurarea disponibilităţii şi managementului durabil al apei şi sanitaţie pentru toţi

7. Energie curată şi la preţuri accesibile – Asigurarea accesului tuturor la energie la preţuri accesibile, într-un mod sigur, durabil şi modern.

8. Muncă decentă şi creştere economică – Promovarea unei creşteri economice susţinute, deschise tuturor şi durabile, a ocupării depline şi productive a forţei de muncă şi a unei munci decente pentru toţi.

9. Industrie, inovaţie şi infrastructură – Construirea unor infrastructuri rezistente, promovarea industrializării durabile şi încurajarea inovaţiei.

10. Inegalităţi reduse – Reducerea inegalităţilor în interiorul ţărilor şi de la o ţară la alta.

11. Oraşe şi comunităţi durabile – Dezvoltarea oraşelor şi a aşezărilor umane pentru ca ele să fie deschise tuturor, sigure, reziliente şi durabile.

12. Consum şi producţie responsabile – Asigurarea unor tipare de consum şi producţie durabile.

13. Acţiune climatică – Luarea unor măsuri urgente de combatere a schimbărilor climatice şi a impactului lor.

14. Viaţa acvatică – Conservarea şi utilizarea durabilă a oceanelor, mărilor şi a resurselor marine pentru o dezvoltare durabilă.

15. Viaţa terestră – Protejarea, restaurarea şi promovarea utilizării durabile a ecosistemelor terestre, gestionarea durabilă a pădurilor, combaterea deșertificării, stoparea şi repararea degradării solului și stoparea pierderilor de biodiversitate.

16. Pace, justiţie şi instituţii eficiente – Promovarea unor societăți pașnice și incluzive pentru o dezvoltare durabilă, a accesului la justiție pentru toţi şi crearea unor instituţii eficiente, responsabile şi incluzive la toate nivelurile.

17. Parteneriate pentru realizarea obiectivelor - Consolidarea mijloacelor de implementare și revitalizarea parteneriatului global pentru dezvoltare durabilă.

Educaţia, pe lângă faptul că este un drept al omului, este o premisă pentru obţinerea dezvoltării durabile și un instrument esenţial pentru o bună administrare, pentru adoptarea unor decizii în cunoștinţă de cauză și promovarea democraţiei. De aceea, educaţia pentru o dezvoltare durabilă poate ajuta să transforme perspectiva noastră în realitate. Educaţia pentru dezvoltare durabilă dezvoltă și îmbunătăţește capacitatea indivizilor, a grupurilor, a comunităţilor, a organizaţiilor și a ţărilor de a gândi și a acţiona în favoarea dezvoltării durabile. Ea poate genera o schimbare în mentalităţile oamenilor, potenţând capacitatea acestora de a crea o lume mai sigură, mai sănătoasă și mult mai prosperă, îmbunătăţind astfel calitatea vieţii. Educaţia pentru o dezvoltare durabilă oferă o abordare critică, un grad sporit de conștientizare și puterea de a explora și dezvolta noi concepte, viziuni, metode și instrumente.

Interdependența ce caracterizează societatea contemporană, procesele de globalizare și consecințele acestora asupra stilului de viață contemporan influențează atât contextele locale, cât și societățile globale. Din aceste considerente, UNESCO a lansat sub egida Educației Globale, conceptul de ”Educație pentru Dezvoltare Durabilă”, care poate contribui la o societate durabilă prin includerea principiilor și valorilor care stau la baza dezvoltării durabile în procesele educaționale, la toate nivelele și pentru toate vârstele. Astfel, ”Educația pentru Dezvoltare Durabilă” reflectă prerechizitele dezvoltării durabile aplicate în domeniul educației, pentru a asigura că fiecare cetățean înțelege implicațiile complexe ale acțiunilor și alegerilor sale, dar și rolul fiecăruia în asigurarea unui viitor sustenabil, spre exemplu prin responsabilizarea tuturor oamenilor cu privire la degradarea mediului înconjurator. Educația pentru dezvoltare durabilă are ca scop transmiterea de informații în domeniul dezvoltării durabile și formarea de competențe în promovarea acesteia. Formarea de cetățeni competenți și încrezători poate crea noi oportunități de a avea un stil de viață mai sănătos și productiv, în armonie cu natura și cu grijă față de valori sociale precum egalitatea sau diversitatea culturală.

Dezvoltarea durabilă nu poate fi atinsă decât printr-un efort comun al tuturor cetățenilor globali. Așa cum este înțeles de către comunitatea internațională, termenul de „cetățean global” se referă la asumarea unei identități care merge dincolo de granițele unei națiuni sau ale unei anumit spațiu geo-politic, în virtutea existenței interdependențelor globale mai sus amintite. Conform acestei perpective globale asupra cetățeniei, toți oamenii sunt deja cetățeni globali, chiar dacă nu toți înțeleg încă implicațiile acestui lucru. De aici nevoia de informare și conștientizare, de a dezvolta atitudini, valori, comportamente de cetățeni globali, care să fie transmise mai departe la nivel comunitar, prin exemplul personal și prin intermediul educației. In prezent, există un acord aproape unanim în rândul profesioniștilor din domeniul dezvoltării asupra faptului că noi acțiuni sunt necesare pentru intensificarea eforturilor din sfera ”Educației pentru Dezvoltare Durabilă”, astfel încât generațiile actuale să își satisfacă propriile nevoi fără a altera capacitatea generațiilor viitoare de a și le satisface pe ale lor, printr-o abordare echilibrată și integrativă a tuturor dimensiunilor dezvoltării sustenabile: economică, socială și de mediu.

Organizația Națiunilor Unite (ONU) recunoaște faptul că oamenii se află în centrul dezvoltării sustenabile.

Bibliografie:

Ghiră Virginia, Ghid metodic, ”Educație pentru dezvoltare durabilă-factorul cheie al educației în secolul XXI”

EXEMPLE DE BUNĂ PRACTICĂ PRIVIND EDUCAȚIA DURABILĂ ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREPRIMAR

Prof. Damian Corina
G.P.P. „Mihai Eminescu”, Târgu Jiu, Gorj

Dezvoltarea Durabilă reprezintă o paradigmă bazată pe etică și educație pentru Dezvoltare Durabilă şi are ca scop dezvoltarea competențelor care ajută cetățenii să reflecteze la propriile lor acțiuni, ținând seama de impacturile lor actuale și viitoare, sociale, culturale, economice și de mediu.

Educația pentru Dezvoltare Durabilă (EDD), conform definiției UNESCO din 2014, „permite fiecărei ființe umane să dobândească cunoștințele, competențele, atitudinile și valorile necesare pentru a crea un viitor sustenabil”. În 1987, Comisia Mondială pentru Mediul Înconjurător și Dezvoltare a Națiunilor Unite (sau Comisia „Brundtland”) propunea cea mai cunoscută și acceptată definiție a dezvoltării durabile, respectiv „satisfacerea nevoilor generațiilor prezente, fără a compromite posibilitatea generațiilor viitoare de a-şi satisface propriile nevoi”. Educația pentru Dezvoltare Durabilă (EDD), conform definiției UNESCO din 2014, „permite fiecărei ființe umane să dobândească cunoștințele, competențele, atitudinile și valorile necesare pentru a crea un viitor sustenabil”

Conceptul de dezvoltare durabilă poate fi caracterizat din mai multe puncte de vedere, prin următoarele elemente :

- economie : eficiență, creștere, stabilitate
- societate: nivel de trai, echitate, dialog social și delegarea responsabilităților, protejarea culturii/patrimoniului
- ecologie: conservarea și protejarea resurselor naturale, biodiversitate, evitarea poluării.

Scopul principal al educaţiei privind mediul înconjurător este acela de a oferi fiecărui individ posibilitatea de a manifesta o atitudine personală, responsabilă faţă de mediul în care trăieşte. Educaţia ecologică are semnificaţia deprinderii unui anumit mod de a înţelege relaţia dintre om şi mediul de viaţă, care nu este numai al său, ci şi al plantelor şi animalelor

Abordarea educaţiei ecologice în grădiniţă prezintă anumite particularităţi metodologice, scopul final al acestui demers fiind formarea unui comportament ecologic adecvat şi derularea de acţiuni concrete de protecţie a mediului înconjurător.

În întreaga lume, obiectivele educaţiei ecologice sunt asemănătoare: să menţinem şi să îmbunătăţim calitatea mediului, să prevenim problemele mediului în viitor.

Educaţia ecologică se poate realiza prin orice tip de activitate şcolară, activităţi ştiinţifice, artistice, practice, sportive sau religioase. Din multitudinea formelor de manifestare menţionăm: observări în natură, experimente, povestiri ştiintifice, desene, plimbări, drumeţii, excursii, vizionare de diapozitive sau expuneri power point, jocuri de mişcare instructiv - distractive, labirinturi ecologice, vizitarea muzeelor, expozitii, spectacole, vizionari de emisiuni TV cu specific educaţional, concursuri. Tematicile care pot fi parcurse sunt stabilite în funcţie de subiectul propus:„Primăvara în parfum și culoare”, "Să ocrotim animalele", "Poluarea și sursele ei", "Ce ştim despre pădure?" "Natura se trezeşte la viaţă", "Copacul în cele patru anotimpuri", "Ce ne învaţa natura?", "S.O.S. – ocrotiți păsările călătoare!...", "Culorile şi sănătatea", etc

Un exemplu de activitate desfășurată în grădiniță este „Ce pot face eu pentru mediu?” în care preșcolarii realizează desene, postere, fotografii care redau contribuția lor pentru ocrotirea mediului înconjurător. Prin acestea ei găsesc soluții la probleme legate de mediu, cum ar fi:

reciclarea gunoiului care poluează apa, solul, aerul, ecologizarea mediului, înfrumusețarea acestuia cu flori și arbușt

La activitatea ,,Plantăm și natura salvăm” preșcolarii înarmaţi cu uneltele necesare merg în curtea grădiniţei unde plantează flori, brăduți și pomi . Florile vor fi plantate în cizmulițe de cauciuc rămase mici și umplute cu pământ, iar apoi vor fi prinse pe gardul grădiniței cu ajutorul unor cârlige metalice sub formă de ”S”.

,,Apa și transformările ei” este o activitate ecologică care constă în crearea unui minilaborator dotat cu: eprubete, spirtiere, clește, recipiente cu capac, sursă de fierbere, termometru, apă, cuburi de gheață, pahare, sticle, etc. . În cadrul acesteia copiii observă și experimentează fenomenele ce însoțesc schimbarea stării de agregare a apei: topirea, solidificarea, evaporarea, condensarea. Preșcolarii își îmbogățesc cunoștințele despre apă și rolul ei, în cele trei stări de agregare: lichidă, solidă și gazoasă.

De exemplu, de Ziua Internațională a Pădurii se poate organiza o excursie într-o pădure din apropiere, se observă plantele și animalele din pădure sau se poate desfășura o acțiune de plantare de arbori și se prezintă copiilor rolurile pădurii în viața noastră și activitățile umane care prezintă un pericol pentru aceasta. Un alt exemplu de activitate prin care se poate realiza educația ecologică în grădiniță este observarea în natură. Astfel, la tema ,,Păsări călătoare” se vor prezenta copiilor câteva povești și poezii privind barza sau rândunica, iar ulterior se va face o vizită pentru observarea unor cuiburi, copiii reușind astfel să observe direct cuiburi de rândunică sau barză și chiar părinții hrănindu-și puii. Aceste observări îi dau posibilitatea educatoarei să prezinte pe înțelesul copiilor unele elemente privind echilibrul ecologic, relațiile

dintre organismele vii, precum și dintre acestea și mediul înconjurător, a fenomenului dispariției păsărilor călătoare în timpul migrației și consecințele scăderii numărului acestora

Dezvoltarea durabilă este dezvoltarea ce asigură necesităţile prezentului fără a compromite capacitatea generaţiilor viitoare de a-şi satisface propriile lor nevoi. Cunoscând toate acestea este datoria noastră, a cadrelor didactice de azi, dar şi a celor de mâine, să promovăm valorile educaţiei ecologice în comunitate

Copiii sunt un public important pentru educaţia ecologică deoarece sunt gestionarii şi consumatorii de mâine ai resurselor. Totodată, ei pot influenţa părinţii şi alţi membrii ai comunităţii. „Educaţia este cea mai puternică armă pe care o poţi folosi să schimbi lumea”, afirma Nelson Mandela, un instrument de bază în vederea obţinerii unui viitor sustenabil.

BIBLIOGRAFIE

1. Vaideanu, D., Vaideanu, E. – Educaţie ecologică, Editura Mirton, Timişoara, 2003;
2. SOCF- Mediul curat pentru lumea întreagă, Craiova,Editura Arves, 1999;
3. Cuciinic, C. – Natura-prietena mea, Editura Aramis, Bucureşti, 2005;
4. Diminescu, Nicolae – Descoperă natura, Editura Mirton, Timişoara, 2003
5. EDUCAȚIA ECOLOGICĂ ÎN GRĂDINIȚĂ Exemple de bună practică de realizare a educației ecologice la grădiniță Studii de specialitate TECUCI 2021

Factori de Schimbare: Educație și Instruire pentru un Viitor Sustenabil

Dobre Maria-Luiza

Colegiul de Științe ale Naturii „Emil Racoviță”

Viitorul pe care îl construim depinde de acțiunile pe care le întreprindem astăzi. Educația și formarea pentru dezvoltarea durabilă nu mai sunt opționale. Ele sunt instrumente esențiale pentru dotarea indivizilor cu cunoștințele, abilitățile și valorile necesare pentru a aborda provocările ecologice, sociale și economice ale timpului nostru. Dezvoltarea durabilă depășește simpla învățare despre probleme; este vorba despre promovarea gândirii critice, abilităților de rezolvare a problemelor și a sentimentului de agenție pentru a deveni participanți activi la crearea unei lumi mai sustenabile.

Imaginați-vă, de pildă, un copil care învață despre efectele devastatoare ale defrișărilor. Prin intermediul dezvoltării durabile, aceste cunoștințe nu se opresc aici. Copilul ar putea explora modalități de reducere a consumului de hârtie la școală, de plantare a copacilor în comunitatea sa sau chiar de a pleda pentru practici forestiere durabile. Această conștientizare nouă se poate propaga în exterior, influențând familiile și comunitățile. Prin dotarea generațiilor viitoare cu cunoștințele și instrumentele necesare pentru a aborda provocările sustenabilității, le echipăm să: combată schimbările climatice, să protejeze biodiversitatea și să promoveze echitatea socială.

În cazul schimbărilor climatice, elevii pot învăța despre sursele de energie regenerabilă, tehnicile de conservare a energiei și importanța reducerii emisiilor de gaze cu efect de seră. Aceste cunoștințe se pot traduce în acțiuni precum promovarea politicilor verzi, adoptarea unor mijloace de transport sustenabile și promovarea eficienței energetice în locuințele lor. În același timp, când vine vorba de protejarea biodiversității, dezvoltarea durabilă poate introduce elevii în interconectivitatea ecosistemelor și importanța biodiversității. Ei pot explora modalități de conservare a speciilor pe cale de dispariție, de protejare a habitatelor naturale și de promovare a practicilor agricole durabile. În plus, atunci când se ia în considerare echitatea socială, dezvoltarea durabilă încurajează elevii să ia în considerare dimensiunile sociale ale sustenabilității. Ei pot explora probleme precum comerțul echitabil, consumul sustenabil și gestionarea responsabilă a deșeurilor. Acest lucru promovează sentimentul de cetățean global și îi determină să pledeze pentru o lume justă și echitabilă.

Instrumente pentru Predarea Sustenabilității

Profesorii joacă un rol crucial în promovarea dezvoltării durabile în cadrul școlilor. Prin urmare, în continuare, propun câteva soluții pe care dascălii le pot explora pentru a integra principiile sustenabilității în curriculumul lor, cum ar fi învățarea bazată pe proiecte, învățarea interdisciplinară și implicarea comunității.

Învățarea prin dezvoltarea de proiecte îi poate încuraja pe elevi să abordeze provocări reale ale sustenabilității din comunitățile lor. Aceasta ar putea implica proiectarea unei grădini școlare, cercetarea inițiativelor locale de conservare a apei sau efectuarea de audituri energetice ale clădirilor școlare. Mai mult, învățarea interdisciplinară poate ajuta la integrarea conceptelor de sustenabilitate în diverse materii. De exemplu, lecțiile de biologie sau chimie pot explora sursele de energie regenerabilă, cursurile de istorie pot analiza impactul asupra mediului al evenimentelor istorice, iar cursurile de literatură pot explora teme ale justiției mediului.

În același timp, implicarea comunităților locale poate da naștere parteneriatelor cu organizații locale care lucrează la proiecte de sustenabilitate. La rândul său, acest lucru permite elevilor să conecteze învățarea din clasă cu aplicațiile din lumea reală și promovează sentimentul de apartenență la comunitate.

Învățarea prin Fapte: O Grădină Comunitară Înflorește

Anul trecut, am fost voluntară la o organizație non-profit locală care lucrează cu voluntari din diferite părți din întreaga lume, aduși într-o locație specifică, în cazul acesta, la Brașov. Ei lucrează la încorporarea principiilor dezvoltării durabile. Unul dintre cele mai impactante proiecte a implicat transformarea unui petic de pământ neglijat într-o grădină comunitară înfloritoare. Voluntarii au cercetat plante native, au învățat despre sănătatea solului și chiar au construit straturi de grădină înalte din materiale reciclate. A fost cu adevărat minunat să le fiu martoră la entuziasmul cu care au plantat semințe, au îngrijit răsadurile și au recoltat legume proaspete. Această experiență practică nu numai că le-a oferit cunoștințe valoroase despre producția durabilă de alimente, ci a cultivat și un sentiment de comunitate și responsabilitate față de mediu.

Acestă întâmplare exemplifică puterea dezvoltării durabile în acțiune. Prin integrarea conceptelor de sustenabilitate în activități practice, educatorii pot crea, de asemenea, medii de învățare captivante care îi determină pe elevi să devină promotori ai schimbării, așa cum s-a văzut mai sus.

Pentru liceenii din Brașov, Transilvania, dezvoltarea durabilă poate fi adusă la viață prin parteneriate cu ONG-uri locale care se concentrează pe educația ecologică și pe acțiunea comunitară. De exemplu, elevii ar putea participa la proiecte de refacere a habitatelor naturale din Munții Postăvarului, ar putea explora soluții durabile de gestionare a deșeurilor în Brașov sau chiar ar putea dezvolta campanii educaționale pentru a crește gradul de conștientizare a turismului durabil în regiune (în zona Pietrele lui Solomon, de pildă). Prin implicarea în aceste experiențe practice, elevii nu numai că vor dobândi cunoștințe valoroase despre sustenabilitate, dar vor dezvolta și o legătură profundă cu mediul lor înconjurător la nivel local și un sentiment de putere în modelarea viitorului acestora.

În concluzie, momentul să acționăm este acum. Schimbările climatice, epuizarea resurselor și inegalitatea socială necesită acțiuni transformative. Educația și formarea pentru dezvoltare durabilă oferă o cale puternică către un viitor mai just și mai echitabil pentru toți. Prin dotarea indivizilor cu cunoștințele și abilitățile necesare pentru a acționa, putem determina generațiile viitoare să construiască o lume care prosperă, nu doar supraviețuiește.

Bibliografie:

Mojekwu, J. N., Thwala, W., Aigbavboa, C., Atepor, L., & Sackey, S. (Eds.). (2021). Sustainable education and development. Cham: Springer International Publishing. https://link.springer.com/book/10.1007/978-3-030-68836-3

UNESCO-UNEVOC International Centre. (2004). Technical and vocational education and training for sustainable development; an annotated bibliography of research and related literature (1998-2004). https://unevoc.unesco.org/pub/unesco_strategy_for_tvet_2022-2029.pdf

EDUCAȚIA ȘI DEZVOLTAREA DURABILĂ LA PREȘCOLARI

PROF. FUGACIU MIHAELA
G. P. P. ,,MIHAI EMINESCU”, TÂRGU JIU

Educația și formarea pentru dezvolatare durabilă se poate implementa încă de la vârste foarte fragede, adică din perioada preșcolarității, la grădiniță.

Dezvoltarea durabilă are trei dimensiuni: economică, socială şi ecologică. Luate în ansamblu, acestea au ca ţinte bunăstarea fiecărui individ, pe de o parte, şi conservarea mediului înconjurător, pe de altă parte.

Educaţia și formarea pentru dezvoltarea durabilă este deja pe agenda instituţiilor de învăţământ. Factorul care lipseşte cu desăvârşire este promovarea acestui concept relativ nou, însă inovativ.

Modalitățile de realizare a obiectivelor dezvoltării durabile constau în activități de tip școlar şi extrașcolar, prin:

– observări: ,,Alimente sănătoase”

-convorbiri: ,,Terra şi viitorul ei”

– studiu tematic: „Pe Terra toți avem un loc!”

– experimente: ,,De ce au nevoie plantele ca să existe şi în viitor?”

– investigații: ,,Detectivi în pădure!”, “Copacii sunt efortul nesfârşit al Pământului de a vorbi cu cerul.” (R. Tagore) Dar unde sunt copacii de aici? De ce sunt doborâţi? Plecăm să vedem ce s-a întâmplat şi să înţelegem de ce au fost tăiaţi.

– desene: expoziţia „Să nu lăsăm Pământul să moară!”

– excursii: „Pe cărările muntelui!”

Scopurile educației și dezvoltării durabile sunt o multitudine. Printre acestea se pot enumera:

– Abordarea problemelor de durabilitate (viabilitate) în activităţile curriculare, extracurriculare şi extraşcolare ale şcolii;

– Însuşirea unor norme de comportament ecologic specifice asigurării echilibrului dintre sănătatea individului, a societăţii şi mediului şi formarea unei atitudini dezaprobatoare faţă de cei care încalcă aceste norme;

– Formarea atitudinilor necesare pentru dezvoltarea activităţilor conştiente şi responsabile care duc la îmbunătăţirea calităţii mediului.

Obiectivele ce trebuie avute în vedere pentru realizarea scopurilor sunt următoarele:

-Desfăşurarea de activităţi sociale legate de mediul natural (plantarea de copaci, participarea la strângerea de fonduri, protejarea animalelor, ecologizarea unor zone, etc.);

-Organizarea de întâlniri cu specialişti din domeniu ;

-Implementarea politicii şcolii privind sănătatea elevilor, incluzând şi mâncarea sănătoasă.

-Colectarea materialelor reciclabile (hârtie, sticlă, metal şi plastic);

-Reducerea consumului de apă;

-Reducerea consumului de electricitate ;

-Stabilirea unor reguli pentru sănătatea durabilă a Terrei.

În cadrul grădiniței noastre se deșfășoară o serie de activități care urmăresc educația și formarea pentru dezvoltare durabilă.

Una dintre activități a fost ,,activitatea de plantare de copaci” ce se desfășoară alături de partenerii noștri din cadrul Proiectului ECO-ȘCOALA, ADMINISTRAŢIA PARCULUI NAŢIONAL “DEFILEUL JIULUI” care ne-a pus la dispoziție întreg lotul de puieți din pepipiere proprii și care ne-au servit la amenajarea curții grădiniței, pentru crearea unui ambient cât mai plăcut și atractiv pentru copii .

Pe lângă caracterul ecologic, acțiunea a mai avut și un caracter educativ, în care s-a urmărit trezirea interesului copiilor, a dorinţei de a cunoaşte caracterul lumii vii, de a forma acea atitudine ocrotitoare față de mediu, de a dezvolta preocupări şi interese în sfera educaţiei ecologice.

O altă activitate unde putem dezvolta educația durabilă este reciclarea. În cadrul atelierul de creaţie ,,Animalul meu preferat din materiale reciclabile” preşcolarii cu ajutorul părinţilor confecționează și prezintă animalul lor preferat, din materiale reciclabile. Astfel părinţii şi copiii își exersează îndemânarea şi capacităţile practice, realizând împreună mici ,,opere de artă”.

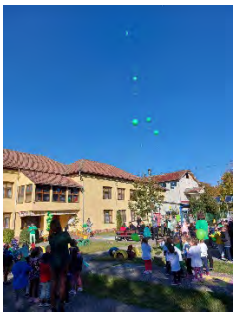

În întreaga lume, obiectivele educaţiei ecologice sunt asemănătoare: să menţinem şi să îmbunătăţim calitatea mediului, să prevenim problemele mediului în viitor.

Copiii sunt un public important pentru educaţia ecologică deoarece sunt gestionarii şi consumatorii de mâine ai resurselor. Totodată, ei pot influenţa părinţii şi alţi membrii ai comunităţii.

Prin derularea proiectului educativ ,,Ce pot face eu pentru mediu?”din cadrul Programului Mondial ,,ECO-SCHOOL/ECO-ȘCOALA” se dorește conștientizarea importanței educației ecologice prin formarea deprinderilor și comportamentelor ecologice încă de la cea mai fragedă vârstă precum și necesitatea utilizării lor în viața unui adult .

Un alt proiect este „JOC, MIȘCARE, SĂNĂTATE” unde s-au desfăşurat activităţi care au urmărit: cunoașterea importanței alimentației sănătoase/menținerea sănătății fizice și psihice prin mișcare/ conștientizarea necesității respectării normelor de igienă /igienă dentară/ a apelării unui serviciu medical în caz de urgență/prepararea unor alimente sănătoase.

Această activitate a demonstrat că se poate ajunge la formarea unei atitudini responsabile față o alimentație sănătoasă și la formarea de comportamente dezirabile faţă de propria persoană, determinându-i ulterior să facă alegeri de viață sănătoasă.

În urma acestei acțiuni, preșcolarii au conștientizat și importanța păstrării sănătății pentru organism, dovedind responsabilitate pentru protejarea propriei sănătăți și înțelegând că sănătatea înseamnă un mod de viață echilibrat, o respectare strictă a normelor.

„Și părinții învață despre hrană sănătoasă” a fost un proiect în care s-au desfăşurat activităţi care au urmărit: cunoașterea importanței alimentației sănătoase/menținerea sănătății fizice și psihice prin mișcare/ conștientizarea necesității respectării normelor de igienă /igienă dentară/ a apelării unui serviciu medical în caz de urgență/prepararea unor alimente sănătoase.

Bibliografie:

1. Dezvoltare durabila, Mircea Ivanoiu, Veneția Sandu, Ed. Universitatea Transilvania, Brașov, 2005.
2. Dimensiuni ale dezvoltarii durabile in Romania, Costica Mihai, Mioara Borze, Ed. Universitatea "Alexandru Ioan Cuza", Iasi, 2009.
3. Deyvoltare energetica durabila. Seria : Politici, Strategii, Dezvoltare, Adrain Badea, Irina Voda, Ed. Agir, Bucuresti, 2006.
4. Environment and Development, Mass: Allen & Unwin, Bartelmus P. Boston, 1986

Educatie si formare pentru dezvoltare durabila

prof. GHICIOI MIRELA

LICEUL TEHNOLOGIC BALTENI, JUDETUL GORJ

Educaţia este un drept al omului, educaţia pentru o dezvoltare durabilă poate ajuta să transforme perspectiva noastră în realitate. Educaţia pentru dezvoltare durabilă dezvoltă și ajuta capacitatea indivizilor, a grupurilor, a comunităţilor, a organizaţiilor și a ţărilor de a acţiona în favoarea dezvoltării durabile. Ea duce la o o schimbare a gândirii oamenilor, ajutând capacitatea acestora de a crea o lume mai sigură, mai liniștită și mult mai dezvoltată, îmbunătăţind astfel calitatea vieţii.

Educaţia pentru dezvoltare durabilă impune o reorientare a sistemului curent, bazat exclusiv pe oferirea de informaţii, o expunere a noilor direcții de dezvoltare. Elevii și studenții trebuie să știe ce este o dezvoltare durabilă, ce implică ea, și care ar fi consecințele ei. Toți elevii și studenții trebuie să participe activ la formarea dezvoltării durabile, să ajute comunitatea să devină mai puternică, să facă față activităților ce vor urma. Este importantă sprijinirea activităţilor de educaţie informală și non-formală pentru dezvoltare durabilă, acestea ducând la formarea educaţiei formale, inclusiv la formarea adulţilor.

Conceptul de dezvoltare durabilă desemnează totalitatea formelor şi metodelor de dezvoltare socioeconomică care se axează, în primul rând, pe asigurarea unui echilibru între aspectele sociale, economice, ecologice şi elementele capitalului natural. Durabilitatea porneşte de la ideea că activităţile umane sunt dependente de mediul înconjurător şi de resurse, sau, cum afirma Antonio Machado, un poet spaniol, „...paşii tăi sunt drumul şi nimic mai mult… drumul se construieşte mergând” , altfel spus viitorul ni-l construim singuri, trebuie doar sa înaintăm,avand un scop. Această noţiune, dezvoltarea durabilă, a fost tratată, din punct de vedere istoric, în cadrul mai multor conferinţe, comisii, institute precum şi convenţi.

Educaţia, pe lângă faptul că este un drept al omului, este o premisă pentru obţinerea dezvoltării durabile și un instrument esenţial pentru o bună administrare, pentru adoptarea unor decizii în cunoștinţă de cauză și promovarea democraţiei. De aceea, educaţia pentru o dezvoltare durabilă poate ajuta să transforme perspectiva noastră în realitate.

Educaţia pentru dezvoltare durabilă dezvoltă și îmbunătăţește capacitatea indivizilor, a grupurilor, a comunităţilor, a organizaţiilor și a ţărilor de a gândi și a acţiona în favoarea dezvoltării durabile. Ea poate genera o schimbare în mentalităţile oamenilor, potenţând capacitatea acestora de a crea o lume mai sigură, mai sănătoasă și mult mai prosperă, îmbunătăţind astfel calitatea vieţii. Educaţia pentru o dezvoltare durabilă oferă o abordare critică, un grad sporit de conștientizare și puterea de a explora și dezvolta noi concepte, viziuni, metode și instrumente. Este necesar să fie luată în considerare evoluţia semnificaţiei dezvoltării durabile

Obţinerea unei educaţii durabile include, prin urmare, recunoaşterea problemei, ca mai apoi să se aloce resurse, ca acestea să funcționeze in proiectarea de proiecte educative, parteneriate educative, parteneriate la nivel public cât și privat.

Educaţia, în scopul dezvoltării durabile, urmăreşte: creşterea între bunăstarea oamenilor, economia şi protecţia mediului înconjurător, creşte moştenirea culturală, a diferitelor culturi, a justiţiei. În România, pe parcursul ultimului deceniu, activităţile legate de dezvoltarea durabilă s-

au extins în permanenţă, fiind centrate pe campanii specifice, proiecte diverse, parteneriate între autorităţile locale, ONG-uri, sectorul privat, şcoli, licee, universităţi, precum şi Ministerul Educaţiei Naţionale.

Școlile joacă un rol important în a se asigura că generaţiile viitoare devin ceea ce vor să fie, își însușesc cunoștințe și competențe ce vor ajuta mai târziu România să se dezvolte din toate punctele. Dacă s-ar investi mai mult în educația copiilor, am ajunge la un nivel la care am putea să vorbim despre o dezvoltare durabilă de lungă durată în România. Totodată includem dezvoltarea economiei, eradicarea foamei, un sistem de sănătate mai bine dezvoltat. Asigurarea accesului universal la servicii de informare, educare și consiliere pentru promovarea prevenției și adoptarea unui stil de viață fără riscuri cu ajutorul educației va fi un real succes. Conform UNESCO, educația pentru Dezvoltare Durabilă reprezintă „un instrument cheie pentru realizarea ODD-urilor".

Instituţiile de învăţământ din sistemul formal joacă un rol important în dezvoltarea capacităţilor de la vârste fragede, oferind cunoștinţe și influenţând atitudinile și comportamentul. Este important să se asigure o bună cunoaștere în ceea ce privește dezvoltarea durabilă de către toţi elevii și studenţii, iar aceștia trebuie să fie conștienţi de efectele deciziilor ce contravin unui proces de dezvoltare durabilă.

O instituţie de învăţământ, în întregul ei, inclusiv elevii, studenţii, profesorii, directorii și părinţii, ar trebui să urmeze principiile de dezvoltare durabilă. Este importantă sprijinirea activităţilor de educaţie informală și non-formală pentru dezvoltare durabilă, deoarece acestea sunt un complement esenţial al educaţiei formale, inclusiv în cazul formării adulţilor.

Educatia dezvoltarii durabile non-formală are un rol special, deoarece este mai des centrată pe cel format, pune accent pe participare și promovează învăţarea pe tot parcursul vieţii. Educaţia informală la locul de muncă adaugă valoare atât angajaţilor, cât și angajatorilor.

Timpul este o resursă importantă și de organizarea lui depinde succesul sau insuccesul activităților noastre. Utilizarea eficientă a timpului se învăța și se exersează. De aceea putem spune că modalitatea de gestionare a timpului devine o abilitate fără de care oamenii nu pot funcționa eficient și de altfel nu pot obține performanța dorită. Este imperios necesar să învățăm să gestionăm întro-o maineră eficientă timpul, sa programăm activități, să fim motivați și să ne dorim să finalizăm aceste activități și, ca atare, pentru obținerea de rezultate școlare și profesionale bune și foarte bune.

Dezvoltarea Durabilă reprezintă o punte bazată pe etică și educație pentru Dezvoltare Durabilă. Această educație trebuie să devină parte integrantă a calității educației, inerentă conceptului învățării continue. Aici putem vorbi de educația bazată pe nevoile fiecărui copil, folosind modernizarea sistemului de învățământ, a etapelor de predare-învățare noi. Supravegherea procesului educațional ar fi cea mai bună soluție pentru a ajuta România să aibă o dezvoltare durabilă așa cum ne dorim. Totodată, supravegherea trebuie făcută la trei niveluri: de proces, de rezultate și de impact. Dacă vom ajunge să ne dezvoltăm așa cum dorim putem spune că în procent de 90% educația a fost cea care a contribuit cel mai mult.

Bibliografie:

-Salade, D., „Dimensiuni ale educatiei", Editura didactică și pedagogică, București
Educaţie pentru dezvoltare durabilă a României; ISSN 2501-3300, ISSN 2069 – 296X; anul 2021

Platon, V. „Dezvoltarea Durabila în Uniunea Europeana si România: analiza comparativa, București http://dezvoltaredurabila.gov.ro/web/dd-ro/

Ghid Metodic Interdisciplinar: Educaţia pentru Dezvoltarea Durabilă, pp.26, http://www.eformare.info.ro/ .

EDUCAȚIE ȘI FORMARE PENTRU DEZVOLTARE DURABILĂ

Prof. înv. preșcolar: Ionașcu Ecaterina

Educaţia este un process continuu, nu ne naştem învăţaţi, căpătăm cunoştiinţe pe parcurs, cunoştiinţe pe care şi noi la rândul nostru le vom transmite mai departe copiilor noştri, nepoţilor şi aşa mai departe, dar dacă nu facem ceva, să ne creăm nouă înşine un viitor sustenabil, să cream o „bază" durabilă, cum putem să ne gândim la viitorul urmaşilor noştri? Se spune „Traieşte clipa!" - "Carpe Diem!", că nu ştii ce îţi aduce ziua de mâine, dacă plecăm de la această premisă, nu vom ajunge nicăieri, într-adevăr viitorul este incert, dar totul depinde numai de noi să ne asigurăm că totuşi vom avea un viitor, că ne vom putea susţine şi îmbunătăţi calitatea vieţii, satisfacându-ne nevoile, fără a periclita însă mediul înconjurător, de la care, dacă am ştii cum să profităm şi cum să îl protejăm, am primi mai mult decât am avea nevoie. Oamenii ar trebui să înţeleagă că, pentru a asigura o lume durabilă, este nevoie de angajare şi de cunoaşterea unor informaţii relevante şi aplicabile în diferite domenii, de capabilitatea de a analiza şi compara diferite interese, dând dovadă de respect faţă de alte popoare şi culturi. În concluzie, educaţia ar trebui să creeze cadrul prin care să ofere inspiraţia necesară, să stimuleze creativitatea, îndrumându-i pe oameni spre o gândire critică, spre cooperare, în vederea soluţionării unor probleme complexe, reale.

Prin urmare, cum am mai spus, pentru o dezvoltare durabilă avem nevoie de educaţie, să ne educăm în primul rând pe noi şi apoi pe cei de lângă noi, mereu apar lucruri noi ce merita explorate şi, de ce nu, exploatate eficent.

Dezvoltarea durabilă este acel proces de dezvoltare care răspunde nevoilor actuale fără a periclita capacitatea generațiilor viitoare de a răspunde propriilor lor nevoi. Principiul care stă la baza dezvoltării durabile este : "Gândește global - acționează local!" Educaţia pentru dezvoltare durabilă (EDD) impune o reorientare a sistemului educațional curent, bazat exclusiv pe oferirea de informaţii, către unul bazat pe tratarea de probleme și identificarea soluţiilor posibile.

Instituţiile de învăţământ din sistemul formal joacă un rol important în dezvoltarea capacităţilor de la vârste fragede, oferind cunoștiinţe și influenţând atitudinile și comportamentul copiilor. Este important să se asigure o bună cunoaștere în ceea ce privește dezvoltarea durabilă de către toţi elevii, iar aceștia trebuie să fie conștienţi de efectele deciziilor ce contravin unui proces de dezvoltare durabilă. O instituţie de învăţământ, în întregul ei, inclusiv elevii, profesorii, directorii și părinţii, ar trebui să urmeze principiile de dezvoltare durabilă. Este importantă sprijinirea activităţilor de educaţie informală și non-formală pentru dezvoltare durabilă, deoarece acestea sunt un complement esenţial al educaţiei formale, inclusiv în cazul formării adulţilor. Educaţia pentru dezvoltare durabilă non-formală are un rol special, deoarece este mai des centrată pe cel format, pune accent pe participare și promovează învăţarea pe tot parcursul vieţii. Educaţia informală la locul de muncă adaugă valoare atât angajaţilor, cât și angajatorilor. Cooperarea între actorii implicaţi în diversele forme de EDD ar trebui recunoscută și încurajată.

Educaţia este un instrument esenţial pentru realizarea unui viitor durabil. De fapt, în ultimul deceniu, numeroase declaraţii din cadrul conferinţelor ONU au pledat în mod repetat pentru educaţie, sensibilizarea şi creşterea gradului de conştientizare a publicului privind dezvoltarea sustenabilă. Însă, progresele realizate în crearea şi punerea în aplicare a programelor, nu au avut efectul scontat.

De aceea, consider, că trebuie să ne punem anumite întrebări: De ce nu au avut efect? De ce nu apar reorientări în sistemul educaţional al abordării dezvoltării durabile? Ce am învăţat până acum? Am explorat toate cauzele şi soluţiile? Şi dacă raspunsul este NU, atunci ce măsuri trebuie avute în vedere, astfel încât acest răspuns negativ să devină unul pozitiv? Legătura dintre dezvoltare durabilă şi educaţie, prin urmare, este complexă.

Conform cercetărilor, educaţia este cea care ajută ţările să îşi atingă obiectivele de dezvoltare durabilă, având impact asupra creşterii productivităţii în agricultură, a gradului de atenţie acordată sănătătii, reduce rata de creştere a populaţiei şi, în general, creşte nivelul de trai. În reorientarea educaţiei către dezvoltarea durabilă, cei care dezvoltă programe de educaţie trebuie să găsească echilibrul între cunoştiinţele viitorului şi cele ale trecutului, între inovaţie şi tradiţie.

O educație de calitate nu se referă doar la conținutul specific al curriculumului ci și la caracteristici ale învățării cum ar fi aptitudini transferabile:(Delors, J. (Chairman) (1996). Learning:

A învăța să înveți – cunoștințe, valori și abilități de căutare, cunoaștere și înțelegere

A învăța să faci – cunoștințe, valori și abilități de implicare activă în crearea de locuri de muncă productive și de recreere

A învăța să trăim împreună – cunoștințe, valori și abilități pentru cooperare internațională, interculturală și pace

A învăța să fii – cunoștințe, valori și abilități pentru bunăstarea personală și a familiei

La acești patru piloni ai educației de caliatate s-ar putea adăuga :

A învăța să te transformi pe sine și societatea – cunoștințe, valori și abilități pentru un viitor durabil.

Cei 5 piloni oferă o bază pentru educație de a furniza instrumentele esențiale ale învățării (cum ar fi exprimare orală, rezolvare de probleme) și conținutul primar al învățării (cum ar fi cunoștințe, abilități, valori și atitudini) necesare unei ființe umane pentru a fi capabilă să supraviețuiască, să-și dezvolte la maxim capacitățile, să trăiască și să muncească cu demnitate, să-și îmbunătățească calitatea vieții, să ia decizii în deplină cunoștință de cauză, să manifeste empatie și să continue să învețe.

Educaţia, în scopul dezvoltării durabile, urmăreşte şi atinge puncte, precum: creşterea conexiunii între bunăstarea oamenilor, economie şi protecţia mediului înconjurător, tinzând spre o societate a bunăstării eco-efective, creşte înţelegerea propriei moşteniri culturale, a diferitelor culturi, a justiţiei şi precondiţiilor privind dezvoltarea abilităţilor de interacţiune interculturală şi internaţională, îmbunătăţeste disponibilitatea şi motivaţia de a participa şi influenţa luarea deciziilor în calitate de cetăţeni şi membri ai comunităţii de la locul de muncă şi alte comunităţi, oferă o varietate de abilităţi vocaţionale, creând preachiziţiile necesare pentru dezvoltarea fiecărei ramuri a industriei într-o direcţie sustenabilă.

Bibliografie:

Salade, D., „Dimensiuni ale educatiei”, Editura didactică și pedagogică, București

Educaţie pentru dezvoltare durabilă a României; ISSN 2501-3300, ISSN 2069 – 296X; anul 2021 7 Platon, V. „Dezvoltarea Durabila în Uniunea Europeana si România: analiza comparativa, București

http://dezvoltaredurabila.gov.ro/web/dd-ro

https://www.edu.ro/sites/default/files/Strategia-nationala-pentru-dezvoltarea-durabila-a-Rom%C3%A2niei-2030.pdf

E timpul să golești recipientul de reciclare ... totul e gata de reutilizare!

Prof. Maria -Lavinia Mihăilescu

Școala Gimnazială "Constantin Săvoiu", Târgu-Jiu

"Salvăm pădurea, reciclăm hârtia, implică-te și tu!
Suntem echipa verde care construiește un mediu mai curat!"

E TIMPUL SĂ GOLEȘTI RECIPIENTUL DE RECICLARE ... TOTUL E GATA DE REUTILIZARE!

Activitățile ecologice joacă un rol crucial în protejarea și conservarea mediului înconjurător. Acestea au multiple beneficii, inclusiv:

1. **Conservarea biodiversității**: Prin activități ecologice precum conservarea habitatelor naturale, reintroducerea speciilor amenințate și monitorizarea populațiilor de plante și animale, se poate contribui la menținerea diversității biologice a ecosistemelor.
2. **Protecția resurselor naturale**: Prin practici precum reciclarea, reducerea consumului de resurse finite (cum ar fi apa și energia), conservarea solului și gestionarea durabilă a resurselor naturale, activitățile ecologice contribuie la protejarea și menținerea resurselor naturale pentru generațiile viitoare.
3. **Limitarea schimbărilor climatice**: Prin adoptarea de practici sustenabile, precum utilizarea energiei regenerabile, plantarea de arbori pentru captarea carbonului, reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră și adaptarea la schimbările climatice, activitățile ecologice pot contribui la limitarea impactului schimbărilor climatice.
4. **Îmbunătățirea calității aerului și a apei**: Prin reducerea poluării aerului și apei, precum și prin promovarea unor practici agricole și industriale mai curate, activitățile ecologice pot contribui la menținerea calității aerului și apei pentru oameni și ecosistemele terestre și acvatice.
5. **Promovarea sustenabilității economice și sociale**: Activitățile ecologice pot stimula inovația și crearea de locuri de muncă în domeniul tehnologiilor verzi și al industriei

sustenabile, contribuind astfel la dezvoltarea unei economii mai durabile și la îmbunătățirea bunăstării sociale.

În concluzie, activitățile ecologice sunt esențiale pentru menținerea echilibrului și a sănătății ecosistemelor, pentru protejarea resurselor naturale și a calității vieții pe Pământ.

Exemple de activități

"Reducerea, reutilizarea, reciclarea" este o expresie pe care mulți dintre noi am învățat-o când eram la școală. Acum putem încorpora aceste principii în sala de clasă pentru a le transmite generației următoare. Aceste activități pot ajuta elevii să exploreze modul în care această expresie poate fi utilizată în mai multe moduri diferite. Este important să învățați elevii de ce ar trebui să reducă, să reutilizeze, să recicleze. O activitate activă care arată modul în care se descompun diferite tipuri de materiale va contribui la aducerea la viață a conceptului.

Astfel, la activitățile de știință, artă, lingvistică, alegeți câteva tipuri diferite de materiale organice și anorganice pe care să le studiați și utilizați. Elevii trebuie să prezică cât va dura pentru fiecare articol să se descompună și să păstreze un jurnal al observațiilor lor. Elevii mai mici pot face desene ale materialelor, iar elevii mai în mari pot face descrieri mai detaliate despre ceea ce observă.

Scopul acestei lecții este de a arăta că numai materialul organic se descompune rapid - materialele anorganice vor sta mult timp în depozitele de deșeuri. Din fericire, multe dintre aceste materiale sunt ușor de reciclat.

Urmează un exemplu interesant de abordat la o activitate matematică. Vrem cu toții să simțim că contribuim la ceva măreț și că facem o schimbare pozitivă. Reducând consumul, este util să știm ce fel de impact poate avea acțiunea noastră. Iată câteva întrebări și idei de luat în considerare:

- Calculați cantitatea de gunoi pe care o generează într-o zi, o săptămână, o lună și un an familia ta! Acum calculează cantitatea de gunoi pe care o generează familia, școala, orașul sau orașul și statul într-un an! Cunoști câteva moduri în care s-ar putea reduce emisiile de CO2? Calculați cât de mult s-ar reduce emisiile în cazul în care familia ta ar folosi transportul public pentru a merge la școală și la muncă, ar folosi becuri eficiente din punct de vedere energetic în casă, ar trece la o dietă vegetariană sau vegană etc. Dacă și-ar reduce emisiile de CO2 cu 1/3, cât CO2 ar produce? Cât de mult CO2 ar economisi? Pentru elevii mai tineri, puteți pune împreună probleme legate de vârstă. Aceste estimări ale emisiilor de CO2 și aceste informații despre cantitatea de deșeuri produse de familie pot oferi unele numere pentru a începe. Pentru elevii mai mari, ar putea fi un proiect propriu, motivându-i să efectueze cercetări cu privire la diferitele scenarii pe care le propuneți.

La activitățile artistice, din materialele reciclate se pot realiza proiecte artistice frumoase, cum ar fi bijuterii, decorațiuni, jucării și case de păsări. Încurajarea utilizării materialelor care altfel ar fi aruncate în proiectele de artă, pot arăta elevilor cum să găsească noi utilizări pentru aceste articole.

Puteți oferi expresiei "reducere, reutilizare, reciclare" un înțeles cu totul nou, prin încorporarea acestui concept în multe domenii. Multe dintre aceste idei de proiecte practice pot fi adaptate pentru orice nivel de clasă. Nu este niciodată prea devreme pentru a învăța copiii importanța conservării mediului natural. Sugestiile oferite de dumneavoastra pot constitui imboldul conceperii a nenumărate moduri diferite de reciclări practice, oferind astfel elevilor dvs. posibilitatea de a sărbători Pământul și dragostea lor pentru meșteșuguri reciclate.

Satisfacția pe care elevii o pot experimenta în timpul activităților ecologice poate fi profundă și motivatoare. Aceasta poate fi determinată de mai multe factori:

1. **Impactul vizibil**: Când elevii văd rezultatele concrete ale eforturilor lor, cum ar fi curățarea unei zone poluate sau plantarea de arbori, ei pot experimenta o satisfacție imensă în realizarea unei schimbări tangibile și pozitive în mediul lor înconjurător.

2. **Conexiunea emoțională**: Implicarea în activități ecologice poate stimula o conexiune emoțională profundă cu mediul înconjurător. Această legătură poate aduce o satisfacție interioară deosebită, deoarece elevii simt că sunt parte integrantă a naturii și că își asumă responsabilitatea de a o proteja.
3. **Recunoașterea și aprecierea**: Atunci când elevii sunt apreciați și recunoscuți pentru eforturile lor în cadrul activităților ecologice, ei pot simți o satisfacție suplimentară. Această apreciere poate veni din partea colegilor, a profesorilor, a părinților sau a comunității în general.
4. **Sentimentul de apartenență**: Participarea la activități ecologice poate consolida sentimentul de apartenență la o comunitate mai largă care împărtășește valorile și preocupările lor legate de mediu. Acest sentiment de solidaritate poate aduce o satisfacție profundă și poate întări legăturile sociale ale elevilor.
5. **Conștientizarea impactului personal**: Pe măsură ce elevii devin mai conștienți de impactul pe care îl au asupra mediului și de capacitatea lor de a face o diferență, ei pot experimenta o satisfacție crescută în contribuția lor la soluționarea problemelor de mediu.

În ansamblu, satisfacția elevilor în timpul activităților ecologice poate fi alimentată de sentimentul de realizare, conexiunea emoțională cu mediul înconjurător și aprecierea comunității pentru contribuția lor. Această satisfacție poate fi un motor puternic pentru angajamentul lor continuu în protejarea mediului.

Educatie si formare pentru dezvoltare durabila

Prof.inv.presc. Luta Cristina

„ Educatia este cea mai puternica arma pe care o poti folosi sa schimbi lumea”, afirma Nelson Mandela, un instrument de baza in vederea obtinerii unui viitor sustenabil.

Dezvoltarea durabila reprezinta o paradigma bazata pe etica si educatie, avand ca scop dezvoltarea competentelor care ajuta cetatenii sa reflecteze la propriile lor actiuni, tinand seama de impacturile lor actuale dar si viitoare, sociale, culturale, economice si de mediu.

Termenul de dezvoltare durabila este in peste 100 de definitii, iar cea mai folosita este cea a lui Lestor Brown, fondatorul institutului Woldwateh.

Dezvoltarea durabila este acel proces de dezvoltare care raspunde nevoilor actuale faraa periclita capacitatea generatiilor viitoare de a raspunde propriilor lor nevoi, pentru ca ca dezinteratul dezvoltariidurabile sa poata fi atins, protectia mediului va constitui parte integrata a procesului de dezvoltare si nu poate fi abordata independent de acesta.

Imbunatatirea radicala si diversificarea ofertei educationale a intregului sistem de invatamant si formare profesionala din Romania este recunoscuta ca un obiectiv prioritar de importanta strategica si o conditie obligatorie pentru transpunerea in fapt a principiilor pe termen mediu si lung. In societatea romaneasca exista o larga recunoastere a faptului ca educatia reprezinta factorul strategic al dezvoltarii viitoare a tarii prin contributia sa esentiala la modelarea multidimensionala si anticipativa a capitalului uman. Educatia este perceputa ca o cale spre dezvoltarea durabila care, este un proces de invatare sociala in cautarea de solutii.

Educatia pentru Dezvoltare Durabila este abordata transversal in curriculumul formal din invatamantul preunuversitar din Romania, insa si activitatile extracurriculare si extrascolare, indeosebi in cadrul programului national,,Scoala Altfel”.

Institutiile din invatamantul preuniversitar joaca un rol important in dezvoltarea capacitatilor la varste fragede, oferind cunostinte si influentand atitudinile si comportamentul copiilor. Educatia, pe langa faptul ca este un drept, este si o premisa pentru obtinerea dezvoltarii durabile deoarece este un instrument esential ce poate fi utilizat in formarea unei mentalitati in aceasta directie, de la varste mici si pana la maturitate. Pornind de la principiul aflat la baza dezvoltarii durabile,,Gandeste global-actioneaza local!”, se impune o reorientare a sistemului educational din unitatile de invatamant, de la un demers bazat exclusiv pe oferirea de informatii, catre unul bazat pe tratarea de probleme si identificarea solutiilor posibile.

Aceasta abordare recunoaste rolul important pe care il au unitatile de invatamant din sistemul formal in dezvoltarea, de la varste fragede, a capacitatilor de cunoastere a conceptului de dezvoltare durabila de catre toti elevii, cu constientizarea efectelor generate de deciziile ce contravin unui proces de dezvoltare durabila, oferind cunostinte si influentand atitudinile si comportamentul copiilor.

Educatia pentru dezvoltare durabila dezvolta si imbunatateste capacitatea indivizilor, a grupurilor, a comunitatilor, a organizatiilor si a tarilor de a gandi si a actiona in favoarea dezvoltarii durabile. Ea il ajuta pe fiecare cetatean sa inteleaga implicatiile complexe ale actiunilor si alegerilor sale, dar si rolul fiecaruia in asigurarea unui viitor sustenabil, spre exemplu prin responsabilizarea tuturor oamenilor cu privire la degradarea mediului inconjurator.

Educatia pentru dezvoltare durabila are ca scop transmiterea de informatii in domeniul dezvoltarii durabile si formarea de competente in promovarea acesteia. Formarea de cetateni competenti si increzatori poate crea noi oportunitati de a avea un stil de viata mai sanatos si productiv, armonie cu natura si cu grija fata de valori sociale precum egalitatea sau diversitatea culturala.

Toate aceste demersuri educationale in directia dezvoltarii durabile sunt accesibile oricarei unitati de invatamant si pot fi personalizate in mod inovativ si creativ pe specializari si domenii de studii, pentru ca toate ariile curriculare se intrepatrund pe undeva si cu acest concept. In fapt, in mod imediat si cu resursele aflate la dispozitie, o unitate de invatamant in intregul ei, incluzand elevii, profesorii, directorii si parintii deopotriva, ar trebui sa urmeze principiile de dezvoltare durabila in toate activitatile educationale derulate, devenind astfel exemple de buna practica si precursori ai unui mod de viata sustenabil.

Educatia pentru dezvoltare durabila poate ajuta sa transforme perspectiva noastra in realitate, poate genera o schimbare in mentalitatile oamenilor, influentand capacitatea acestora de a crea o lume mai sigura, mai sanatoasa si mult mai prospera imbunatatind astfel calitatea vietii.

Pe termen mediu si lung, ca si conditie obligatorie in fapt a principiilor dezvoltarii durabile in Romania, este un obiectiv prioritar, de importanta strategica, imbunatatirea radicala si diversificarea ofertei educationale a intregului sistem de invatamant si formare profesionala. Se are in vedere si faptul ca reformele de sistem si investitiile de efort si resurse in acest domeniu prezinta un inalt grad de inertialitate, capacitatea de absortie fiind un factor determinant, iar rata de rentabilitate mica pe termen scurt, rezultatele tangibile devenind evidente abia numai dupa un numar insemnat de ani.

Pentru a indeplini principalul scop, acela de a asigura dezvoltarea durabila prin intermediul educatiei, trebuie inainte de toate, realizata o previziune de ansamblu asupra pachetului de masuri legislative, institutionale si de orientare generala, precum si asupra necesarului realist de finantare, avand ca baza de pornire strategii si programedeja elaborate.

Problematica dezvoltarii durabile este legata, in mod direct, de resurse si are rolul de a contribui la schimbarea stilului de viata al oamenilor .

Cerinte minime pentru realizarea dezvoltarii durabile sunt:redimensionarea cresterii economice, avand in vedere o distributie mai echitabila a resurselor si accentuarea laturilor calitative ale productiei:

- Conservarea si sporirea resurselor naturale, intretinerea diversitatii ecosistemelor, supravegerea impactului activitatii economice asupra mediului;

-Reorientarea tehnologiilor si punerea sub control a riscurilor;

-Descentralizarea formelor de guvernare, cresterea gradului de participare la luarea deciziilor;

-Coroborarea deciziilor privind mediul si dezvoltarea pe plan national cu cele din plan international;

Dezvoltarea durabila are urmatoarele principii majore:

-preocuparea pentru echitate si corectitudine intre tari si intre generatii;

-viziunea de lunga durata asupra dezvoltarii;

-gandirea sistemica-interconexiunea intre mediu economic si societate;

Educatia pentru dezvoltarea durabila poate ajuta sa transforme perspectiva noastra in realitate, poate genera o schimbare in mentalitatile oamenilor, influentand capacitatea acestea de a crea o lume mai sigura, mai sanatoasa si mult mai prospera imbunatatind astfel calitatea vietii. De aceea, am spune ca nu intamplator rolul special detinut de educatie in bunul mers al societatii nu a fost niciodata tagaduit de vechile filozofii, nici de religii si nici de tezele stiintifice ajunse astazi sub patronajul capricioasei zeite a „Ratiunii".

Educatia a carei forta edificatoare sau manipulatoare, dupa caz, ramane intim si imprescriptibil legata de formarea vointei juridice, a jucat un rol central in schimbarea realitatilor sociale. Istoria insasi ne demonstreaza ca aceasta veritabila si vivanta piatra unghiulara a existentei este cea mai in masura sa modeleze caracterele, sa creeze tipurile de personalitate, sa dicteze standardele de trai, sa hotarasca destinele oamenilor si, implicit, sansele supravietuirii lor pe mai departe.

Din nefericire insa, adeseori conceptualizata gresit, educatia si-a pus amprenta pe interactiunea omului cu semenii si cu natura inconjuratoare, oglindindu-se in nivelul de umanitate si chiar standardul de trai.

O educatie care sa-l inzestreze pe educabil cu o adecvata cultura morala si civica, in spiritul consolidarii democratiei participative si a respectarii drepturilor si libertatilor.

Obiective galante, dar complexe, care evidentiaza necesitatea unei educatii civice robuste, asezate pe principii juridice fundamentale si concise.

Educatia in vederea dezvoltarii durabile, nu este un program particular , ci este mai degraba un punct central, atat pentru multiplele forme ale educatiei deja existente, cat si pentru cele ce urmeaza a fi create. In consecinta sunt mai multe programe care folosesc o abordare de educatie si dezvoltare durabila.

In concluzie, educatia ar trebui sa creeze cadrul prin care sa ofere inspiratia necesara, sa stimuleze creativitatea, indrumandu-i pe oameni spre gandire critica, spre cooperare, in vederea solutionarii unor probleme complexe, reale. Prin urmare, cum am mai spus, pentru o dezvoltare durabila avem nevoie de educatie, sa ne educam in primul rand pe noi pe cei de langa noi, mereu apar lucruri noi ce merita explorate si, de ce nu explorate eficient.

Bibliografie:

1.Asociatiagetica.ro/educatia-profesionala-pentru-o-dezvoltare-durabila/

2.Educatie si dezvoltare durabila=Conexiuni-Sreategii practice

3.https://legea5.ro/gratuit/geztcmrtgq4dq/dezvoltarea-durabila-in-contextul-idealului-si-algestionarii-spatiale-a-teritoriului.

4.Editura,,Academica Brancusi"Tg-Jiu.ISSN2343-7936,ISSN-L2343-7936.

5.Guvernul Romaniei, Ministerul Mediului si Dezvoltarii Durabile, Strategia Nationala pentru Dezvoltare Durabila a Romaniei. Orizonturi 2013_2020_2030, Bucuresti, 2008.

Educație și formare pentru o dezvoltare durabilă în activitățile extracurriculare din grădiniță

Profesor învățământ preșcolar.Milodin Elena Nicoleta

Cea mai râspândită definiție a conceptului de dezvololtare durabilă este cea dată de Comisia Mondială pentru Mediu și Dezvoltare,,dezvoltarea durabilă este dezvoltarea care urmărește satisfacerea nevoilor prezentului,fără a compromite posibilitatea generațiilor viitoare de a-și satiface propriile nevoi,,Omul va trebui să se obișnuiască cu ideea că un mediu natural și social sănătos care asigură și susține bucuria de a trăi atârnă mai mult în balanță decât un spor cantitativ,în producție și consum, care asigură plusuri fără corespondent în planul calității vieții,,Toții locuitorii acestei planete,scrie,Ignacy Sachs,au dreptul să mînânce atunci când le este foame,să asigure copiilor lor hrana necesară pentru a evita malformațiile cerebrale,,să locuiască sub un acoperiș decent,,să aibă acces la educație,,
Mediul înconjurător în care copilul își desfășoară activitatea este un prilej permanent de influențare asupra acestuia,oferă posibilitatea de a veni mereu în contact cu ceva nou pentru el, le stârnește curiozitatea și dorința de cunoaștere.

Copiii vor să știe multe lucruri despre natură,despre fenomenele caracteristice fiecărui anotimp,despre diferitele aspecte din viața plantelor și animalelor care le atrag atenția și le trezesc curiozitatea.Pot deveni prieteni ai naturii cu condiția să o iubească și să o respecte.Protejarea mediului înconjurător este o preocupare vitală pentru societatea noastră,iar implicarea copiilor în acest proces este esențială pentru construirea unui viitor durabil.Educația și conștientizarea timpurie a copiilor cu privire la protejarea mediului pot avea un impact semnificativ asupra comportamentului lor pe termen lung și asupra modului în care vor trata resursele naturale.Copiii reprezintă viitorul societății noastre,,iar obiceiurile și valorile pe care le învață în copilărie au potențialul de a influența modul în care vor aborda problemele legate de mediu în viitor. Prin educarea lor în ceea ce privește impactul acțiunilor umane asupra mediului și consecințele acestor acțiuni,le oferim instrumentele necesare pentru a deveni cetățeni responsabili și conștienți.Sunt multe feluri prin care putem încuraja implicarea copiilor în protejarea mediului
Exemplul personal părinți și tutori pot juca un rol crucial în modelarea comportamentului ecologic al copiilor prin propriile lor acțiuni și obiceiuri,

Activități în aer liber(încurajarea copiilor să petreacă timp în natură,să exploreze și să învețe despre ecosistemele locale poate dezvolta empatia și responsabilitatea față de mesdiul înconjurător.)
Educație în școli și grădinițe (introducerea unor programe educaționale care să abordeze teme legate de mediu poate ajuta copiii să înțeleagă mai bine importanța

conservării resurselor naturale).
Implicarea copiilor în protejarea mediului aduce multe avantaje printre care.
Formarea responsabilității(învață că acțiunile lor au impact asupra mediului și că au datoria de a-l proteja pentru generațiile viitoare.)
Creșterea empatiei (interacțiunea cu natura îi ajută să dezvolte empatie și respect față de toate formele de viață.)
Dezvoltarea gândirii critice(copiii învață să analizeze situațiile și să identifice soluții creative pentru problemele legate de mediu)
Prin activitîțile desfățurate în grădiniță copiii sunt încurajați să să învețe despre mediu prin activități educative,să petrecă timp în natură și să ofere un exemplu pozitiv prin propriile acțiuni ecologice.Educația joacă un rol fundamental în dezvoltarea conștientizării și a responsabilitățăii copiilor în ceea ce privește protejarea mediului oferindu-le cunoștințe și competențe esențiale.

Bibliografie:

Silvia Breben,Elena Gongea,Elena Matei Georgeta Ruiu,,Cunoașterea mediului-ghid pentru învățământ preșcolar.

Victor Tufescu,Mircea Tufescu,,Ecologia și activitatea umană,,

Instituţiile de învăţământ şi dezvoltarea durabilă

Prof.înv.primar: Nimară Lavinia

Dezvoltarea durabilă este acel proces de dezvoltare care răspunde nevoilor actuale fara apericlita capacitatea generațiilor viitoare de a răspunde propriilor lor nevoi. Pentru ca dezideratul dezvoltarii durabile să poata fi atins, protecția mediului va constitui parte integrată aprocesului de dezvoltare și nu poate fi abordată indepedent de acesta." - Declarația asupra Mediuluișsi Dezvoltării, Rio de Janeiro, 1992.

Principiul care stă la baza dezvoltării durabile este : "Gândește global - acționează local!" Educaţia pentru dezvoltare durabilă (EDD) impune o reorientare a sistemului educațional curent, bazat exclusiv pe oferirea de informaţii, către unul bazat pe tratarea de probleme și identificarea soluţiilor posibile. Instituţiile de învăţământ din sistemul formal joacă un rol important în dezvoltarea capacităţilor de la vârste fragede, oferind cunoștinţe și influenţând atitudinile și comportamentul copiilor. Este important să se asigure o bună cunoaștere în ceea ce privește dezvoltarea durabilă (DD) de către toţi elevii, iar aceștia trebuie să fie conștienţi de efectele deciziilor ce contravin unui proces de dezvoltare durabilă.

O instituţie de învăţământ, în întregul ei, inclusiv elevii, profesorii, directorii și părinţii, ar trebui să urmeze principiile de dezvoltare durabilă. Este importantă sprijinirea activităţilor de educaţie informală și non-formală pentru dezvoltare durabilă, deoarece acestea sunt un complement esenţial al educaţiei formale, inclusiv în cazul formării adulţilor. EDD non-formală are un rol special, deoarece este mai des centrată pe cel format, pune accent pe participare și promovează învăţarea pe tot parcursul vieţii. Educaţia informală la locul de muncă adaugă valoare atât angajaţilor, cât și angajatorilor. Cooperarea între actorii implicaţi în diversele forme de EDD ar trebui recunoscută și încurajată.

Conceptul de dezvoltare durabilă poate fi caracterizat din mai multe puncte de vedere, prin următoarele elemente :

* economie : eficiență, creștere, stabilitate

* societate: nivel de trai, echitate, dialog social și delegarea responsabilităților, protejarea culturii/patrimoniului

* ecologie: conservarea și protejarea resurselor naturale, biodiversitate, evitarea poluării

România s-a alăturat liderilor celor 193 state membre ale ONU la Summit-ul privind dezvoltarea din septembrie 2015, adoptând Agenda 2030 pentru dezvoltare durabilă, un program de acţiune globală în domeniul dezvoltării cu un caracter universal şi care promovează echilibrul între cele trei dimensiuni ale dezvoltării durabile – economic, social şi de mediu. Pentru prima oară,acţiunile vizează în egală măsură statele dezvoltate şi cele aflate în curs de dezvoltare.

Central Agendei 2030 se regăsesc cele 17 Obiective de Dezvoltare Durabilă (ODD), reunite informal şi sub denumirea de Obiective Globale. Prin intermediul Obiectivelor Globale, se stabileşte o agendă de acţiune ambiţioasă pentru următorii 15 ani în vederea eradicării sărăciei extreme, combaterii inegalităţilor şi a injustiţiei şi protejării planetei până în 2030.

1. Fără sărăcie – Eradicarea sărăciei în toate formele sale şi în orice context.

Până în 2030, eradicarea sărăciei extreme pentru toți oamenii, în prezent aceasta fiind măsurată prin numărul de oameni care trăiesc cu mai puțin de 1,25 dolari pe zi. România trebuie să implementeze la nivel național acest obiectiv, așa cum fac și celelalte state membre ale ONU. În România, 40% dintre cetățeni sunt în risc de sărăcie și 29% dintre români au lipsuri grave. Din nefericire, 48,5% dintre copii sunt în risc de sărăcie și 34,1% dintre ei au lipsuri majore.

2. Foamete „zero” – Eradicarea foametei, asigurarea securităţii alimentare, îmbunătăţirea nutriţiei şi promovarea unei agriculturi durabile.

3. Sănătate şi bunăstare – Asigurarea unei vieţi sănătoase şi promovarea bunăstării tuturor la orice vârstă.

4. Educaţie de calitate – Garantarea unei educaţii de calitate şi promovarea oportunităţilor de învăţare de-a lungul vieţii pentru toţi.

Bibliografie:

www.google.com

https://lifelearning.ro/proiecte/

Promovarea Sustenabilității prin Educație și Formare

Prof. Peghiș Diana Nicoleta

Colegiul Național de Informatică ”Gr. Moisil” Brașov

Educația și formarea pentru dezvoltare durabilă sunt componente esențiale în realizarea obiectivelor de dezvoltare sustenabilă la nivel global. Acestea sunt concepute pentru a oferi cunoștințe, abilități și conștientizare pentru a aborda provocările socio-economice și de mediu ale lumii moderne. Iată câteva aspecte cheie:

- conștientizarea și înțelegerea problemelor,
- promovarea competențelor și abilităților practice,
- educația pentru cetățenie globală,
- inovație și cercetare,
- Implicarea comunității și a părților interesate.

Educația și formarea pentru dezvoltare durabilă în contextul învățării informaticii pentru elevi implică integrarea principiilor de sustenabilitate în programele de învățământ și activitățile practice legate de tehnologie. Iată câteva moduri în care acest lucru poate fi realizat:

Conștientizarea impactului tehnologiei asupra mediului: Elevii ar trebui să fie învățați despre impactul pe care tehnologia îl are asupra mediului înconjurător și să înțeleagă importanța utilizării responsabile a resurselor tehnologice. Aceasta poate include discuții despre consumul de energie al dispozitivelor electronice, gestionarea deșeurilor electronice și alte aspecte legate de mediu.

Promovarea soluțiilor tehnologice durabile: Educația în domeniul informaticii ar trebui să încurajeze elevii să exploreze și să dezvolte soluții tehnologice care să contribuie la dezvoltarea durabilă. Acest lucru poate include proiectarea de aplicații sau sisteme informatice care să faciliteze reciclarea, conservarea energiei, monitorizarea calității aerului sau alte aspecte legate de mediu.

Învățarea competențelor de programare și dezvoltare a softului: Elevii ar trebui să învețe abilități de programare și dezvoltare a softului în contextul dezvoltării durabile. Aceasta poate implica utilizarea limbajelor de programare pentru a crea aplicații care să abordeze probleme de mediu sau pentru a analiza date legate de sustenabilitate.

Experiențe practice și proiecte: O modalitate eficientă de a integra dezvoltarea durabilă în învățarea informaticii este prin intermediul proiectelor practice. Elevii pot fi implicați în proiecte care să

implice dezvoltarea de soluții tehnologice pentru probleme de mediu sau sociale, cum ar fi aplicații mobile pentru reciclare sau sisteme de monitorizare a consumului de energie.

Învățarea competențelor de programare și dezvoltare a softului reprezintă un aspect esențial al educației în era digitală în care trăim. Aceste competențe oferă elevilor abilități practice și tehnice care sunt valoroase într-o varietate de domenii și le permit să contribuie la inovație și progres în societatea modernă. Iată câteva moduri prin care elevii pot învăța și dezvolta aceste competențe:

Cursuri și materiale online: Există o multitudine de cursuri online, tutoriale și materiale educaționale disponibile gratuit sau contra cost pentru a învăța programare și dezvoltare de software. Platforme precum Codecademy, Coursera, edX, Udemy și altele oferă cursuri în diverse limbaje de programare și aspecte ale dezvoltării software.

Clase de informatică în școli: Multe școli introduc acum programe de informatică în curriculumul lor, oferind elevilor oportunitatea de a învăța programare și dezvoltare de software în cadrul programului școlar. Aceste clase pot fi parte a programului standard sau pot fi oferite ca opționale.

Cluburi de programare și competiții: Cluburile de programare sau competițiile de programare sunt o modalitate excelentă pentru elevi de a lucra împreună și de a-și îmbunătăți abilitățile de programare. Acestea pot fi organizate la nivel școlar, local sau regional și pot oferi oportunități de învățare și competiție într-un mediu stimulativ.

Proiecte și experiențe practice: Un mod eficient de a învăța programare și dezvoltare de software este prin intermediul proiectelor practice. Elevii pot lucra la proiecte individuale sau în echipe pentru a dezvolta aplicații sau alte proiecte software care să abordeze probleme reale sau să ofere soluții la nevoile comunității lor.

Mentorat și colaborare: Colaborarea cu profesori, mentori sau colegi mai experimentați poate fi foarte benefică în procesul de învățare a programării și dezvoltării software. Elevii pot beneficia de ghidare și feedback în timp ce își dezvoltă abilitățile și construiesc proiecte.

Experiențele practice și proiectele în disciplina informatică pentru educația și formarea în dezvoltarea durabilă pot să ofere elevilor oportunități de a aplica cunoștințele teoretice în soluționarea problemelor legate de sustenabilitate și mediu. Iată câteva exemple de astfel de proiecte:

Dezvoltarea unei aplicații pentru monitorizarea consumului de energie: Elevii pot lucra în echipe pentru a dezvolta o aplicație software care să permită utilizatorilor să monitorizeze și să evalueze

consumul lor de energie în timp real. Această aplicație ar putea să ofere sugestii și sfaturi pentru a reduce consumul de energie și a promova comportamente mai sustenabile.

Proiectarea unui sistem de gestionare a deșeurilor: Elevii ar putea să dezvolte un sistem informatic care să faciliteze gestionarea eficientă a deșeurilor într-o comunitate sau școală. Acest sistem ar putea să includă funcționalități precum înregistrarea și monitorizarea colectării deșeurilor, gestionarea reciclării și promovarea practicilor de reducere a deșeurilor.

Crearea unei platforme pentru promovarea transportului durabil: Elevii pot să creeze o platformă online sau o aplicație mobilă care să faciliteze partajarea de informații și organizarea călătoriilor sustenabile, cum ar fi carpooling-ul sau utilizarea transportului public. Această platformă ar putea să ofere utilizatorilor opțiuni pentru a găsi parteneri de călătorie sau a accesa informații despre rute și mijloace de transport sustenabile.

Dezvoltarea unui sistem de monitorizare a calității aerului: Elevii pot să proiecteze și să implementeze un sistem informatic care să colecteze și să analizeze date despre calitatea aerului într-o anumită zonă. Acest sistem ar putea să ofere informații în timp real despre nivelurile de poluare și să contribuie la conștientizarea problemelor de mediu legate de poluarea aerului.

Crearea unei platforme de comerț electronic durabil: Elevii ar putea să dezvolte o platformă online pentru comerțul de produse și servicii sustenabile, cum ar fi produse organice, reciclabile sau cu emisii reduse de carbon. Această platformă ar putea să faciliteze conectarea între producători și consumatori interesați de achiziționarea produselor și serviciilor ecologice.

Aceste proiecte oferă elevilor oportunități de a aplica cunoștințele și abilitățile lor în programare și dezvoltare software într-un context care promovează dezvoltarea durabilă și responsabilă. De asemenea, aceste proiecte pot să îi încurajeze pe elevi să gândească creativ și inovativ în găsirea de soluții la problemele de mediu și sociale.

EDUCAȚIE ȘI FORMARE PENTRU DEZVOLTAREA DURABILĂ

PIȚIAN MARIA-RAMONA

Dezvoltarea durabilă reprezintă unul dintre cele mai presante obiective ale societății contemporane. Pentru a ne asigura că avem un viitor durabil și echitabil, este crucial să investim în educație și formare adecvată. Educația și formarea joacă un rol fundamental în sensibilizarea și pregătirea indivizilor pentru a aborda provocările complexe legate de mediu, economie și societate. În acest articol, vom explora importanța educației și formării pentru dezvoltarea durabilă și modul în care acestea pot contribui la construirea unui viitor mai bun pentru toți.

Rolul Educației în Dezvoltarea Durabilă:

Educația este cheia pentru schimbare și progres în direcția dezvoltării durabile. Ea oferă cunoștințele și conștientizarea necesare pentru a înțelege interdependența dintre aspectele sociale, economice și de mediu ale dezvoltării durabile. Prin educație, indivizii devin conștienți de impactul acțiunilor lor asupra mediului și asupra comunității și sunt motivați să adopte comportamente și practici mai sustenabile.

În cadrul sistemului de învățământ, este important să se integreze principiile dezvoltării durabile în programele școlare și universitare. Aceasta înseamnă nu doar predarea informațiilor legate de mediu și sustenabilitate, ci și promovarea gândirii critice, a spiritului de inovare și a abilităților de rezolvare a problemelor. Elevii și studenții ar trebui să fie expuși la studii de caz relevante, la proiecte practice și la experiențe de învățare în afara sălilor de clasă pentru a-și dezvolta înțelegerea și competențele în domeniul dezvoltării durabile.În contextul unei lumi în schimbare rapidă și a provocărilor globale din ce în ce mai presante, educația și formarea pentru dezvoltarea durabilă (EDD) devin din ce în ce mai importante. Dezvoltarea durabilă este definită de către Organizația Națiunilor Unite drept „dezvoltarea care satisface nevoile actuale fără a compromite capacitatea generațiilor viitoare de a-și satisface propriile nevoi”. Educația și formarea pentru dezvoltare durabilă sunt esențiale pentru a transforma această definiție în realitate.

Importanța Educației și Formării pentru Dezvoltarea Durabilă

1. **Conștientizarea și Informarea:** Educația și formarea pentru dezvoltare durabilă contribuie la creșterea nivelului de conștientizare și înțelegere a provocărilor legate de sustenabilitate precum schimbările climatice, degradarea mediului și inegalitatea socială. Prin aceasta, indivizii sunt mai predispuși să adopte comportamente responsabile și să se implice în soluționarea acestor probleme.
2. **Promovarea Gândirii Critice și Creativității:** EDD încurajează gândirea critică și creativă în abordarea problemelor complexe. Elevii și adulții învață să identifice și să evalueze soluții inovatoare pentru provocările de mediu, sociale și economice.
3. **Dezvoltarea Competențelor pentru Viața de Zi cu Zi:** Educația și formarea pentru dezvoltare durabilă dezvoltă competențe practice și aptitudini necesare pentru a

adopta un stil de viață sustenabil. Aceste competențe includ gestionarea resurselor, luarea deciziilor informate, colaborarea și rezolvarea problemelor.

4. **Promovarea Incluziunii și a Justiției Sociale:** EDD promovează valori de echitate și justiție socială, asigurând că toți indivizii au acces la oportunități egale și că nicio comunitate nu este lăsată în urmă în procesul de dezvoltare.
5. **Sprijinirea Dezvoltării Economice Durabile:** Educația și formarea pentru dezvoltare durabilă contribuie la dezvoltarea unor economii durabile și reziliente prin promovarea inovației și a practicilor economice responsabile față de mediul înconjurător.

Implementarea Educației și Formării pentru Dezvoltarea Durabilă

1. **Integrarea în Sistemele de Învățământ:** EDD ar trebui să fie o parte integrantă a curriculelor școlare la toate nivelurile de educație, începând de la nivelul preșcolar și până la nivelul academic superior. Acest lucru necesită revizuirea și adaptarea programelor educaționale existente pentru a include teme și activități legate de dezvoltarea durabilă.
2. **Formarea Cadrelor Didactice:** Profesorii și formatorii trebuie să fie pregătiți să predea și să faciliteze învățarea despre dezvoltarea durabilă. Prin programe de formare continuă și resurse adecvate, aceștia vor fi mai bine pregătiți să își încurajeze elevii să devină cetățeni responsabili și activi în procesul de dezvoltare durabilă.
3. **Colaborarea cu Diverse Stakeholder-e:** Implicarea comunităților locale, a sectorului privat, a organizațiilor neguvernamentale și a altor actori relevanți este crucială pentru succesul EDD. Prin colaborare, se pot dezvolta programe și inițiative care să răspundă nevoilor specifice și să mobilizeze resursele necesare.
4. **Utilizarea Tehnologiei și a Resurselor Digitale:** Tehnologia poate juca un rol semnificativ în facilitarea EDD, oferind acces la resurse educaționale online, platforme de colaborare și instrumente interactive pentru învățare și implicare.

Concluzie

Educația și formarea pentru dezvoltarea durabilă sunt fundamentale pentru construirea unui viitor mai bun și mai durabil pentru toți. Prin promovarea conștientizării, a gândirii critice, a competențelor practice și a colaborării intersectoriale, putem încuraja schimbările necesare pentru a aborda provocările complexe cu care se confruntă planeta și societatea. Investiția în EDD este, așadar, o investiție esențială în viitorul nostru comun.

Bibliografie

1. *Miclea, M. (coord.). (2017) " Educație pentru dezvoltare durabilă: Perspective teoretice și abordări practice" Editura Polirom.*
2. *UNESCO. (2007) "Ghid pentru integrarea educației pentru dezvoltare durabilă în curriculumul național" , Disponibil online la: https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000152892.*

3. *Bălțătescu, S. (2014) ”Educație și dezvoltare durabilă”, Editura Polirom.*
4. *Costea, M. A. (2012) ”Educația pentru dezvoltare durabilă: abordări conceptuale și metodologice” Editura Universității din București.*
5. *Lazăr, I., & Bălțătescu, S. (2011) ”De la educația pentru mediu la educația pentru dezvoltare durabilă”, Editura Universității din București.*
6. *Brătianu, C. (2016) ” Dezvoltare durabilă și educație în cadrul organizațiilor”, Editura Economică.*
7. *UNESCO. (2019) ”Strategia UNESCO pentru educația pentru dezvoltare durabilă (EDD) pentru 2020–2030”, Disponibil online la: https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000371044.*
8. *Bălțătescu, S., & Lazăr, I. (2016) ”Educația pentru dezvoltare durabilă: perspective și provocări”, Editura Polirom.*
9. *Brătianu, C., & Orzea, I. (2014) ”Managementul educației pentru dezvoltare durabilă” Editura Economică.*
10. *Gavrilă, I. (2011) ”Metodologii de evaluare a calității educației pentru dezvoltare durabilă”, Editura Polirom.*

EDUCAȚIA ECOLOGICĂ ÎN GRĂDINIȚĂ

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR
POAMĂ IONELA ALINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ PADEȘ

Motto***: „Învăţaţi-i pe copiii voştri, ceea ce i-am învăţat şi noi pe ai noştri: că pământul este mama noastră. Tot ceea ce i se întâmplă pământului ajunge să li se întâmple şi copiilor acestui pământ.”*** (Sioux Seattle)

„Dezvoltarea durabilă este acel proces de dezvoltare care răspunde nevoilor actuale fără a periclita capacitatea generațiilor viitoare de a răspunde propriilor nevoi. Pentru ca dezideratul dezvoltării durabile să poată fi atins, protecția mediului va constitui parte integrantă a procesului de dezvoltare și nu poate fi abordată independent de acesta.”
(Declarația asupra Mediului și Dezvoltării,Rio de Janeiro,1992)

Vârsta copilăriei este cea mai propice pentru demararea activităţilor de educaţia ecologică şi trebuie să fie rezultatul lucrului în echipă, la care îşi aduce aportul familia, prietenii, administraţia locală şi grădinița.

Abordarea educației ecologice în grădiniță prezintă anumite particularități metodologice, scopul principal fiind acela de a oferi fiecărui preșcolar posibilitatea de a manifesta o atitudine responsabilă, personal, față de mediul înconjurător. Este necesar ca, încă din perioada preșcolară, copiii să cunoască natura și să înțeleagă legile care o guvernează, deoarece este necesară, contribuie la formarea unei atitudini ecologice la această vârstă fragedă.

Educaţia ecologică se poate realiza prin orice tip de activitate: şcolară, extraşcolară, extracurriculară, activităţi ştiinţifice, literare,artistice,plastice,practice,sportive etc. Formele de realizare sunt diversificate: observaţii, experimente, povestiri ştiinţifice, desene, activităţi practice, plimbări, drumeţii, excursii,jocuri de mişcare,labirinturi ecologice, colecţii, expoziţii, spectacole, vizionări de emisiuni TV, expediţii,scenete ecologice, concursuri. Prin educaţie ecologică, copiii trebuie să dobândească cunoştinţe, atitudini şi motivaţii pentru a acţiona individual şi în echipă la soluţionarea problemelor care ţin de protecţia mediului înconjurător.

Să-i învățăm pe copii să fie descoperitori, să privească, să asculte, să simbolizeze vibrațiile inimii descoperind și prețuind comorile ascunse ale lumii, iar cunoștințele și deprinderile formate să constituie piatra de temelie a educației ecologice, care să devină componenta importantă a educației permanente.

Pentru a educa deprinderile de educaţie ecologică faţă de mediul înconjurător şi natură, educatoarele ar trebui să stârnească dorinţa copiilor asupra următoarelor aspecte:

- Păstrarea curăţeniei în curtea grădiniţei, în parcuri, grădini, păduri;
- Menţinerea integrităţii arborilor şi florilor;
- Întreţinerea spaţiilor verzi;
- Plantarea de pomi, de flori şi îngrijirea lor.

Atât comportamentele cât și convingerile formate preșcolarilor la o vârstă cât mai fragedă sunt cele care se păstrează cel mai bine toată viața. De aceea, în educația ecologică realizată în grădiniță trebuie să pornim de la interesul firesc al copiilor pentru animale, plante dar și pentru ceea ce reprezintă in general natura pentru ei.

Dorinţa copiilor de a explora şi de a descoperi noi orizonturi este pe deplin satisfăcută de activităţile de cunoaștere a mediului desfăşurate prin mai multe mijloace de realizare: observare, povestire, experiment, lectură după imagini. La vârstele mici, cel mai bun mijloc de educație ecologică este jocul cu imagini sau jocul de imitație, prin care el găsește noi căi de comunicare interioară a cunoștințelor sale despre mediul înconjurător (comunică, ghicește, se distrează, descoperă, reconstituie, compară, clasifică).

De aceea încurajăm ca educația ecologică să se desfășoare în grădinițe cât mai des și cât mai pe înțelesul și pe placul acestora.

Preșcolarii sunt la vârsta la care sunt mult mai deschiși spre noi descoperiri, este important să ajutăm copiii să-și formeze o atitudine și față de sine însuși, și față de lumea înconjurătoare, și să stabilim coordonatele valorilor morale, care îi vor ajuta să devină umani, educați din punct de vedere ecologic, oameni cu inimă.

BIBLIOGRAFIE:

1. Mohan Gh., Ardelean A. — Ecologie şi protecţia mediului, Editura Scaiul, Bucureşti, 1993

2. Pîrvu, C.,(1981), Îndrumător pentru cunoașterea mediului, Editura Didactica și pedagogică, București ;

3. Breben, S., (2008), Formare pentru viitor Educație pentru protecția mediului, Editura Arves, București;

4. Papp, D.J., Kelemen, K., 2013 -Copiii și Natura 2000. Colecție de jocuri. Asociația "Grupul Milvus" Târgu Mureș, Mureș.

5. 2012 -Managementul educației ecologice. Ghid ECO pentru pici, părinți și bunici. Zalău, Sălaj.

Educație și formare pentru o dezvoltare durabilă

Pomaga Giosu Loredana-Floriana

Dacă ținem seama de relativitatea imanentă experienței în genere și a tuturor aspectelor inerente ei și stringența cu care ni se impune, ne putem face să credem cu ușurință că nu putem să invocăm existența unor substraturi esențiale și invariabile și să pretindem totodată că vorbim în mod serios. În acest sens, principiile directoare ale educației în genere ne apar ca fiind unele utilitariste, având deci rațiuni strict finale. Scopurile educației, privită ca pe o simplă acțiune întreprinsă de oameni în cadrul unei societăți, n-ar fi la limită decât efecte determinate care contribuie cu un „plus-valoare" la binele omenirii ca întreg.

Cu toate acestea, nu putem admite în mod absolut și nu ne putem resemna întru totul cu un asemenea lucru și nu ne putem împotrivi față de ceea ce se impune cu puterea unei dispoziții naturale și anume aceea de a opune acestei atitudini epistemice naturale „a posteriori", dirijată de concret și empiric, o atitudine esențială fundamentată pe aspirația de a discerne ceea ce stă dincolo de aparență și devenire.

Abia de aici încolo, după aceste precizări, putem avea justificarea de a considera *educația în sine* ca pe un act uman fundamental, ce presupune actualizarea determinată(în sensul aristotelic de „a pune în act") a acestor aspirații instrinseci spiritului uman de a cunoaște. Astfel, pretinsele finalități ale educației sunt revocate, fiindcă ni se prezintă ca fiind ceva ce este întreprins pentru sine și nu pentru altceva. Aceasta trebuie să fie luată drept principiul ultim, *arché-ul* educației: *voința de a știi, doar spre a știi și nu pentru a știi pentru ceva determinat*; iar idealurile educatorului nu trebuie să conste în nimic mai mult decât instituirea definitivă și veridică a acestei determinări a voinței celor educați.

Această din urmă paradigmă își găsește originile în cugetul grecesc antic, învățătorii și adepții școlilor de filosofie, considerată ca și știință universală față de care restul științelor nu erau decât ramuri lipsite de autonomie, având ca unic scop stabilirea acelui repertoriu de evidențe apodictice care să poata da seama de incertitudinile și contradicțiilor întâlnite la tot pasul. Același imbold a stat la baza întreprinderilor teoretice emancipatoare ale umanității renascentiste care vedea în omul antic și în libertatea-i proprie un model absolut.

În chip firesc, aceste considerații sunt trase „*de juro*" și nu „*de facto*", de unde și caracterul utopic aparent. Este clar că o contestare absolută a finalităților relative ce presupun

educația și orientarea exclusivă către esențe este neveridică. Necesară este conștiința caracterului secundar al celor dintâi în raport cu cele din urmă. Toate metodologiile pedagogice înaintate până acum nu caută în fond decât să înlesnească fenomenul remarcabil al *învățării*, al acestei reacții epistemologice reversibile dintre două ființe raționale și a efectelor ei, între care și conferirea acestei „autosuficiențe" celui ce este învățat. Însă, diversele turnuri de direcții și revoluții teoretice de-a lungul istoriei, succesul științelor pozitive care au un caracter fundamental finalist, toate acestea au condus la pierderea încrederii în această atitudine epistemică veritabilă și au făcut ca cei care au rolul „oficial" de a-i instrui pe alții în societate să mizeze aproape în exclusivitate pe caracterul factual și pragmatic al lucrurilor și să facă din promovarea sistemului de formalități concretizate în cadrul societății scopul ultim al efortului lor pedagogic. De aici reiese și problematica formării și dezvoltării durabile- cu alte cuvinte, o problemă de ordin secundar în continuitatea unei probleme de ordin prim; ceea ce a determinat umanitatea renascentistă să vadă în omul antic un model nu este doar libertatea sa de gândire în raport cu dimensiunea religioasă, deci distanțarea de paradigma scolastică, ci substanțialitatea gândirii sale și implicit a întreprinderilor pedagogice ce reies din această paradigmă.

O dezvoltare durabilă reprezintă efectul unei formativități esențiale, care își este scop în sine; mizarea exclusivă pe scopurile accidentale, care au un caracter finit, pervertesc peculiaritatea fundamentală a educației și anume aceea de a-și fi suficientă sieși, de a-și fi propiul resort. Rolul maestrului în raport cu învățăcelul, spre a folosi o expresie a lui Constantin Cucoș, trebuie să fie unul extrem de particular, limitat, însă principial, iar legătura stabilită dintre cei doi să fie una organică și să fie constituită și să tindă totodată către același scop: ca printr-un efort comun să înfrunte temerar și consecvent marile întrebări pe care natura noastră particulară ni le prezintă ca fiind de neevitat.

Bibliografie

1. Cucoș C.(2008). *Educația. Iubire, edificare, desăvârșire*. Iași: Editura Polirom
2. Cucoș C.(2022). *Filosofia educației*. Iași: Polirom
3. Cucoș C.(2002). *Pedagogie*. Iași: Editura Polirom
4. Dewey J.(1977) *Trei scrisori despre educație*. București: Editura Didactică și Pedagogică
5. Locke J.(1971). *Câteva cugetări asupra educației*. București: Editura Didactică și Pedagogică
6. Platon(2012), *Theaithetos*. București: Humanitas
7. Rousseau J.-J.(1973). *Émile sau despre educație*. București: Editura Didactică și Pedagogică

Educaţie pentru dezvoltare durabilă a României

în context european

Profesor înv. Primar ,
POPESCU ELENA
Școala Gimnazială ,,Ion Vîlceanu,,Drăgoteşti

„Educaţia este cea mai puternică armă pe care o poţi folosi să schimbi lumea”, afirma Nelson Mandela, un instrument de bază în vederea obţinerii unui viitor sustenabil. Dezvoltarea durabilă este un concept greu de definit, dată fiind evoluţia sa în timp. O descriere originală a acesteia este dată de către Comisia de la Brundtland: *„Dezvoltarea durabilă este dezvoltarea care urmăreşte satisfacerea nevoilor prezentului fără a compromite posibilitaţile generaţiilor viitoare de a-şi satisface propriile nevoi”.*

Educaţia pentru dezvoltare durabilă impune o reorientare a sistemului educațional curent, bazat exclusiv pe oferirea de informaţii, către unul bazat pe tratarea de probleme și identificarea soluţiilor posibile.Instituţiile de învăţământ din sistemul formal joacă un rol important în dezvoltarea capacităţilor de la vârste fragede, oferind cunoștințe și influenţând atitudinile și comportamentul copiilor. Este important să se asigure o bună cunoaștere în ceea ce privește dezvoltarea durabilă de către toţi elevii, iar aceștia trebuie să fie conștienţi de efectele deciziilor ce contravin unui proces de dezvoltare durabilă.

O instituţie de învăţământ, în întregul ei, inclusiv elevii, profesorii, directorii și părinţii, ar trebui să urmeze principiile de dezvoltare durabilă. Este importantă sprijinirea activităţilor de educaţie informală și non-formală pentru dezvoltare durabilă, deoarece acestea sunt un complement esenţial al educaţiei formale, inclusiv în cazul formării adulţilor. Educaţia pentru dezvoltare durabilă non-formală are un rol special, deoarece este mai des centrată pe cel format, pune accent pe participare și promovează învăţarea pe tot parcursul vieţii. Educaţia informală la locul de muncă adaugă valoare atât angajaţilor, cât și angajatorilor.

De ce dezvoltare durabilă a României –în context european?

Trăim într-o lume cu o mie de posibilităţi sau niciuna. O lume în care am ajuns să uităm cine suntem. Trebuie să începem cu noi, să redescoperim ce-i al nostru. Valorile, tradiţia, cărţile cu care am crescut.

De ce educaţie pentru dezvoltare durabilă a României –în context european?

Dacă până nu demult tradiţiile ne asigurau dezvoltarea durabilă a societăţii româneşti, prezentul, ca urmare a haosului cultural şi a evoluţiei ştiinţei şi tehnicii, a lăsat tradiţiile în uitare, efectul lor benefic fiind de multe ori dispreţuit. Şcoala este în prezent cea care poate repara greşelile făcute prin procesul instructiv educativ anterior. Calitatea, eficienţa şi utilitatea procesului instructiv educativ al şcoli, a culturii educaţionale la un moment istoric dat pentru societatea românească fiind de altfel obiectiv oglindită prin:

-dezvoltarea economică a societăţii româneşti;

-moralitatea şi evoluţia moralităţii comunităţilor;

-abilităţile şi deprinderile practice ale indivizilor de a acţiona în sensul dezvoltării durabile a societăţii. Succesul unei dezvoltări durabile este condiţionat de voinţa poporului respectiv de a şi-o realiza. Pentru aceasta cetăţenii trebuie educaţi, conştientizaţi de importanţa şi necesitatea asigurării unui mediu sănătos, sigur, propice existenţei vieţii în prezent cât şi pentru generaţiile viitoare. Este nevoie să fie reînsuşite cunoştinţe şi competenţe privind dezvoltarea durabilă, încât individul să devină competent şi încrezător, sporindu-i oportunităţile de acţiune pentru o viaţă productivă şi sănătoasă, în armonie cu natura şi cu preocupările pentru valorile sociale (reducerea sărăciei, îndatoririle cetăţeneşti, pacea, etica, responsabilitatea, în contextul local şi global, democraţia şi guvernarea, justiţia, securitatea, drepturile omului, sănătatea, diversitatea culturală, economia, responsabilitatea civică, protecţia mediului).

Este de dorit ca jaloanele Educaţie pentru dezvoltare durabilă în România, ce vor urmării creşterea calităţii procesului instructiv-educativ, să fie adaptate specificului autohton prin:

-creşterea interesului faţă de problemele actuale ale societăţii româneşti prin dezvoltare profesională în vederea atingerii performanţelor cerute de societate;

-progres profesional continuu şi de durată concretizat prin performanţe şi competenţe utile autohtonilor ce să ţină pasul cu nevoile societăţii. Valorificarea potenţialului intelectual în folosul societăţii româneşti;

-stimularea interesului cadrelor didactice şi elevilor pentru Dezvoltări durabile a societăţii şi Educaţiei pentru dezvoltare durabilă a societăţii

;-stimularea cercetării ştiinţifice în rândul elevilor şi cadrelor didactice prin: stimularea interesului pentru cunoaşterea mediului înconjurător; stimularea creativităţii elevilor şi a cadrelor didactice prin realizarea de lucrări, activităţi, proiecte etc.

-conştientizarea părinţilor şi a comunităţii de calitatea muncii desfăşurate de elevi şi cadrele didactice privind EDDR; realizarea unor schimburi de idei între elevi, cadre didactice din diferite unităţi de învăţământ din ţară.

În concluzie, educaţia ar trebui să creeze cadrul prin care să ofere inspiraţia necesară, să stimuleze creativitatea, îndrumându-i pe oameni spre o gândire critică, spre cooperare, în vederea soluţionării unor probleme complexe, reale. Prin urmare, cum am mai spus, pentru o dezvoltare durabilă avem nevoie de educaţie, să ne educăm în primul rând pe noi şi apoi pe cei de lângă noi.

BIBLIOGRAFIE

1. Ghid Metodic Interdisciplinar: Educaţia pentru Dezvoltarea Durabilă, pp.26, http://www.eformare.info.ro/.
2. Guvernul României, Ministerul Mediului şi Dezvoltării Durabile, Strategia Naţională pentru Dezvoltare Durabilă a României. Orizonturi 2013-2020-2030,Bucureşti,2008.
3. https://www.edu.ro/educa%C8%9Bie-pentru-dezvoltare-durabil%C4%83.
4. https://reper21.ro/2018/05/30/vino-in-prima-retea-nationala-de-ong-uri-preocupare-deeducatia-pentru-dezvoltarea-durabila/.

EDUCATIE ȘI FORMARE PENTRU DEZVOLTARE DURABILĂ

Prof.înv.preșcolar POPESCU MARIA

Școala Gimnazială Novaci,Gorj

În 1987, Comisia Mondială pentru Mediul Înconjurător și Dezvoltare a Națiunilor Unite (sau Comisia „Brundtland") propunea cea mai cunoscută și acceptată definiție a dezvoltării durabile, respectiv „satisfacerea nevoilor generațiilor prezente, fără a compromite posibilitatea generațiilor viitoare de a-şi satisface propriile nevoi". Educația pentru Dezvoltare Durabilă (EDD), conform definiției UNESCO din 2014, „permite fiecărei ființe umane să dobândească cunoștințele, competențele, atitudinile și valorile necesare pentru a crea un viitor sustenabil".

Educația pentru Dezvoltare Durabilă este abordată transversal in curriculumul formal din învățământul preuniversitar din România, însă și în activitățile extracurriculare și extrașcolare (îndeosebi în cadrul programului național *Şcoala Altfel*).

Educația pentru Dezvoltare Durabilă se realizează nonformal și informal și prin numeroasele parteneriate pe care MEN le are cu autorități publice centrale și locale, operatori economici și ONG-uri. Tematicile acestor parteneriate, în ceea ce privește învățământul preuniversitar se referă la reducerea sărăciei, drepturi civile și responsabilități sociale la nivel local/regional/global, drepturile copilului, egalitate și diversitate, toleranță și respect, dezvoltare rurală și urbană, protecția mediului, managementul resurselor naturale.

Mediul înconjurător constituie un mecanism viu cu o complexitate deosebită, de a cărei integritate şi bună funcţionare depinde întreaga activitate umană.

Educaţia ecologică este o formă a educaţiei pentru dezvoltare durabilă care, printr-un sistem de acţiuni specifice asigură formarea unei conştiinţe ecologice, iar aceasta le rândul ei stă la baza conduitei ecologice, comportamentului ecologic sau eticii ecologice.

Degradarea continuă a mediului înconjurător a devenit una din marile probleme ale lumii contemporane. În întreaga lume, ecologia este o ştiinţă de bază, ceea ce probează faptul că omeniarea a devenit conştientă de greşelile făcute până acum. Ecologia se ocupă de studiul interacţiunii dintre organisme şi mediul lor de viaţă, este baza ştiinţifică a unei noi atitudini faţă de natura şi faţă de gestionarea raţională a resurselor sale. Educaţia ecologică vizează nu numai transmiterea unui mesaj informativ corect din punct de vedere ştiinţific, dar mai ales crearea unui comportament ecologic modern, a unei atitudini civice, responsabile faţă de mediu.

Educaţia ecologică se bazează pe cunoştinţe referitoare la sistemele sociale şi ecologice, dar are şi o componentă afectivă: domeniul responsabilităţii, sistemul de valori, atitudinile necesare construirii unei societăţi durabile.

Scopul educaţiei ecologice este de a crea atitudini pozitive faţă de mediul înconjurător.

La baza conceptului de educaţie ecologică se află două noţiuni fundamentale: *mediul natural, calitatea,* şi *degradarea mediului*.

Mediul natural este o noţiune fundamentală care stă la baza ecologiei ca ştiinţă.

Cei doi termeni: *calitatea mediului* (care vizează însuşirile esenţiale ale acestuia în raport de calitatea condiţiilor naturale) şi *degradarea mediului* (definit ca afectarea echilibrului ecologic şi a calităţii vieţii, cauzată în principal de poluarea antropică) interacţionează, influenţându-se reciproc.

*Educaţia pentru medi*u urmăreşte inducerea, în special în instituţiile de învăţământ, a dinamicii sociale cu privire la educaţie (cunoştinţe, deprinderi, motivaţii, valori), care să stimuleze dezvoltarea personală, abordarea colaborativă şi critică, dar şi asumarea responsabilităţilor cu privire la deciziile luate pentru menţinerea calităţii mediului.

Educaţia ecologică este un proces educaţional format din cinci elemente bazate pe concepte individuale:

- *Conştientizarea* - să ajuţi oamenii să devină conştienţi de faptul că sunt alegeri pe care ei le pot face în calitate de consumatori, dar aceste alegeri pot avea multiple implicaţii asupra mediului înconjurător;
- *Cunoştinţele* - ajută la înţelegerea interrelaţiilor din lumea vie, astfel încât oamenii să înţeleagă cum interacţionează cu mediul, ce probleme pot apărea precum şi cum pot fi acestea rezolvate;
- *Atitudinile* - tendinţe consistente de selectare preferenţială a unor alternative de răspuns în situaţii specifice, pornind de la valori sau caracteristici personale stabile;
- *Aptitudinile - abilităţi*, *talentele şi aptitudini - cu caracter individual* - eficienţă şi competenţe în efectuarea sau rezolvarea cu succes a unor sarcini sau activităţi specifice.
- *Implicarea* încurajează elevii să-şi aplice cunoştinţele dobândite, să participe activ la luarea deciziilor, să-şi susţină propria opinie. Acest proces poate duce la schimbarea comportamentului individual şi creşterea încrederii de sine.

Educaţia ecologică începe sau ar trebui să înceapă din frageda copilărie. Ea contribuie la formarea unei conştiinte ecologice şi a unei gândiri ecologice despre natură, din care rezultă o comportare atentă şi corectă faţă de ea. În cadrul lecţiilor, în funcţie de caz, este necesar a se aborda probleme de ecologie care să contribuie gradat la formarea conştiintei ecologice.

Educaţia în şcoli, în domeniul protecţiei mediului, trebuie să se realizeze în activităţile la clasă la toate disciplinele şi în activităţi extra clasă şi extraşcolare organizate de şcoală sau de diverse instituţii.

Prin ieşirile în natură, excursii sub îndrumarea educatoarei, copiii au perceput vizual, auditiv şi tactil ceea ce îi înconjoară şi a sădit în mintea şi în sufletul fiecăruia conceptul că omul este dependent de natură şi nu poate trăi în afara ei.

Am făcut cu copiii vizite şi excursii pentru a constata starea în care se află mediul înconjurător, dar am rămas foarte dezamăgiţi de maldărele de gunoaie aruncate la voia întâmplării, de oamenii care nu iubesc natura sau mai bine zis care nu respectă natura.

Astfel împreună cu copiii am hotărât că nu putem să fim aşa de indiferenţi la cele văzute. Am iniţiat acţiuni de curăţare a acestor locuri pline de gunoaie menajere. Copiii au făcut acţiuni de ecologizarea la marginea pădurii din sat , prin strângerea diverselor deşeuri degradabile şi nedegradabile. Pentru a respira aer curat a fost nevoie de multă muncă căci pădurea arăta mai mult a groapă de gunoi decât a peisaj care să ne încânte privirea. După terminarea curăţeniei copiii s-au bucurat de aer proaspăt şi sănătos şi au servit pacheţelele pe care le-au avut pregătite. Ne-am

hotărât ca în fiecare an să facem o plimbare la marginea pădurii şi să-i dăm o mână de ajutor acesteia pentru a rămâne veşnic curată şi tânără.

Natura, prin bogăţia culorilor şi formelor sale este un dascăl neîntrecut. Mediul natural are o ofertă de frumuseţe pură, pe care copiii pot învăţa să o descopere, să o aprecieze, să o iubească şi să o valorifice în creaţiile sale. Ieşirile în peisaj, într-o zi frumoasă, indiferent de anotimp, oferă nenumărate ocazii de identificare a frumosului în realitatea apropiată.

Bibliografie:

1. https://www.edu.ro/educatie-pentru-dezvoltare-durabila
2. Cernea, Maria, *Contribuţia activităţilor extracurriculare la optimizarea procesului de învăţământ*, în " Învăţământul primar" nr. 1 / 2000, Ed. Discipol, Bucureşti;
3. Marcela Meraru şi Valeria Oprişoreanu, Educaţie ecologică - " Scrisoarea copilului către pământ" , Editura Emia, 2004
4. Revista "Învăţământul preşcolar" nr. 1-2 /20
5. Ungureanu Maria – „Educaţia ecologică a micilor şcolari"

EDUCAȚIE SI FORMARE PENTRU DEZVOLTARE DURABILĂ

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR : RAUT ANA MIRELA

ȘCOALA GIMNZIALĂ PADEȘ/ GRĂDINIȚA CĂLUGĂRENI

Dezvoltarea durabilă este un concept materializat prin îmbinarea metodelor optime de a interacționa astăzi dar si in viitor cu mediul înconjurător minimalizând efectelor negative și utilizând resursele naturale conștient și responsabil. Aceasta se poate realiza doar prin cetățeni activi, creativi ,capabili de raționamente critice ,care să poată gestiona conflictele și problemele societății și să poată aplica cunoștințele teoretice în mod creativ în practică. Ca o consecință, procesul didactic trebuie să situeze pe cel care învață in centru învățării oferind oportunități de exprimarea a ideilor , a valorilor a perspectivelor. Punerea accentului pe dezvoltarea durabilă poate fi utilă în școală în contextul implicațiilor practice, legate de viața de zilnică a elevilor și a comunității. În acest mod poate fi îmbunătățită prețuirea de sine a elevilor .Copiii trebuie considerați agenți activi în construirea cunoștințelor lor. Astfel educația durabilă cere activități practice și luare de decizii. Nu este suficient ca școala să vorbească despre despre viitor, ea trebuie să implice elevii în activități practice ce au scopul conștientizării efectelor acțiuilor omului asupra mediului și a semenilor lui. Este important ca atunci ,cand elevii caută să rezolve o problemă, ideile și problemele lor să iasă în evidență, să-și dezvolte gândirea complexă critică,să realizeze investigații și să-și definească propriile valori.

Apa ,energia ,deșeurile sau re-aranjarea curții școlii sunt exemple de teme la care participarea își spune cuvântul, probleme la care nu există soluții date și in rezolvarea cărora se poate manifesta incertitudinea, diverse păreri, exercitarea democrației pentru a lua împreună decizii.

Elaborarea cadrului conceptual și metodologic al dezvoltării educației durabile la elevii claselor primare a avut ca punct de plecare respectarea particularităților psihoindividuale ale elevilor și a modalităților de manifestare a acesteia. Gândirea critică a fost surprinsă sub cele două dimensiuni: socială, potrivit căreia învățarea și munca prin cooperare consolidează solidaritatea umană și pragmatică, potrivit căreia învățarea bazată pe gândire critică oferă posibilitatea de implicare activă a elevilor în activitate. Particularitățile psihoindividuale ale elevilor sunt exprimate sub forma unui set de abilități, după cum urmează:

- capacitatea de formulare a ideilor personale, originale;
- capacitatea de dezbatere responsabilă a ideilor și soluțiilor descoperite;
- capacitatea de selectare rațională a soluțiilor considerate optime din majoritatea de soluții posibile;

• capacitatea de rezolvare eficientă a problemelor într-un timp optim. S T U D I A U N I V E R S I T A T I S M O L D A V I A E , 2022, nr.5(155) Seria "{tiin\e ale educa\iei" ISSN 1857-2103 ISSN online 2345-1025 p.26-32 29

Conceptualizarea reperelor teoretice și operaționale în vederea dezvoltării gândirii critice a elevilor claselor primare se poate realiza prin studierea dimensiunilor psihologice și pedagogice pe baza principiilor promovate și a valorilor transmise, pe baza analizei și extinderii curriculumului școlar, stabilirii instrumentelor specifice pentru atingerea finalităților educaționale de dezvoltare a gândirii critice. Există o interdependență între funcționarea reperelor psihologice și pedagogice cu efecte asupra curriculumului școlar prin extinderea conținuturilor cu accent pe stimularea gândirii critice operaționalizate prin instrumente și tehnici eficiente. Interacțiunea acestor factori ne conduce la atingerea obiectivelor impuse de dezvoltarea gândirii critice la elevii claselor primare și ne ajută să o eficientizăm.

Analizând reperele psihologice, putem afirma că ele sunt reglementate de o serie de principii de funcționare care vizează dimensiunea cognitivă prin stimularea și dezvoltarea ei cu accent pe componenta de tip critic.

Principiile de bază ale dezvoltării gândirii critice sunt:

• principiul aplicării conștiente a proceselor cognitive;

• principiul realizării de judecăți temeinice cognitive.

Principiul aplicării conștiente a proceselor cognitive reglementează funcționarea proceselor gândirii: comparare, abstractizare și clasificare a raționamentelor de tip inductiv, a raționamentelor de tip deductiv, dezvoltarea capacității de argumentare, de analiză a erorilor și de analiză a perspectivelor.

În ceea ce privește principiul realizării de judecăți temeinice cognitive, se are în vedere formarea capacității de investigare a realității analizate, capacitatea de a lua de decizii, de a rezolva probleme și de analiză critică. Principiile enunțate reglementează desfășurarea optimă a procesului instructiv-educativ și organizarea lui din perspectiva formării gândirii critice. Rolul principal revine cadrului didactic, care are responsabilitatea de a crea condițiile necesare pentru favorizarea acesteia prin elaborarea de situații de învățare prin care să se exerseze gândirea critică, prin încurajarea elevilor de a emite propriile opinii și de a reflecta asupra lor, prin implicarea activă în confruntarea de idei, cooperarea în găsirea de soluții adecvate, prin acceptarea diversității de idei, prin convingerea elevilor că nu vor fi ridiculizați pentru soluțiile găsite, prin aprecierea pozitivă a oricărei manifestări a gândirii critice în orice situație, prin încrederea că toți elevii pot gândi critic indiferent de nivelul de dezvoltare intelectuală. Procesul instructiv-educativ se impune a fi organizat prin axarea pe învățarea activă. S-a demonstrat științific că un proces de învățare activă favorizează dobândirea de cunoștințe, de abilități și aptitudini având o eficiență ridicată. Pentru efectuarea cu succes a acestui proces se impune o serie de acțiuni specifice elevilor – de analiză a informațiilor, de evaluare a datelor și rezultatelor și de generare a unei sinteze. În aceste condiții, elevii sunt implicați în îndeplinirea sarcinilor, precum și prin reflectarea asupra a ceea ce vor să învețe. Majoritatea metodelor de predare

presupun implicarea profesorului care este responsabil în învățare, deoarece el posedă cunoștințele și lui îi revine sarcina de a le transmite cât mai eficient copiilor. Învățarea activă presupune inversarea rolurilor: elevilor le revine sarcina de a genera propriile cunoștințe prin îndeplinirea sarcinilor și prin reflectarea asupra a ceea ce vor să învețe, iar cadrul didactic preia rolul de ghidare, intervenind atunci când elevii întâmpină dificultăți. Pentru o învățare activă eficientă se impune menținerea unei motivații ridicate, dezvoltându-se și abilitățile emoționale.

BIBLIOGRAFIE

ALBU, G., (2008), Comunicarea interpersonală, Editura Universitaria Științele Educației, București

BĂSU, M., (2016), Bariere în comunicarea didactică și soluții de îndepărtare a acestora, Conferinţa Naţională de Învăţământ Virtual, ediţia a XIV-a, Universitatea din Bucureşti și Universitatea din Craiova

SĂLĂVĂSTRU, D. Psihologia învățării. Iași: Polirom, 2009. 204 p. ISBN 978-973-46-1525-4 .
CLITAN, Gh.. Gândire critică. Timișoara: Eurobit, 2003. 72 p. ISBN 973-62

https://www.edu.ro/sites/default/files/Criterii_de_calitate_ale_scolilor_dezvoltarii_durabile

https://oaji.net/articles/2022/2056-1654692255

EDUCAŢIA - FACTOR CHEIE ÎN PROCESUL DE DEZVOLTARE DURABILĂ

Prof.inv.prescolar:Sucitu Ana-Maria

„Educaţia este cea mai puternică armă pe care o poţi folosi să schimbi lumea”[15], afirma Nelson Mandela, un instrument de bază în vederea obţinerii unui viitor sustenabil.

Dezvoltarea durabilă este un concept greu de definit, dată fiind evoluţia sa în timp. O descriere originală a acesteia este dată de către Comisia de la Brundtland: „*Dezvoltarea durabilă este dezvoltarea care urmăreşte satisfacerea nevoilor prezentului fără a compromite posibilitaţile generaţiilor viitoare de a-şi satisface propriile nevoi*”. [10]

Educaţia în vederea dezvoltării durabile, denumită pe scurt EDD, nu este un program particular, ci este mai degrabă un punct central, atât pentru multiplele forme ale educaţiei deja existente, cât şi pentru cele ce urmează a fi create. Educaţia privind dezvoltarea durabilă susţine eforturile de a regândi programul şi sistemul educaţional [13] (metodologie şi conţinut) al societăţilor slab dezvoltate. Aceasta afectează toate componenetele educaţiei propriu- zise: legislaţie, politică, finanţe, curriculum, instruire, învăţare, evaluare ş.a. Astfel, EDD apelează la procesul de învăţare continuă şi recunoaşte faptul că nevoile educaţionale ale persoanelor se schimbă pe tot parcursul vieţii lor.

Multe persoane şi organizaţii din întreaga lume pun deja în aplicare EDD (de exemplu, un profesor a introdus teme de sustenabilitate în învăţământul primar folosind metode participative, un lucrător în dezvoltarea comunităţii a încercat să sensibilizeze cetăţenii cu privire la drepturile care li se refuză, un lucrător din sănătatea publică a organizat un curs de formare prin care îi învăţa pe oameni să scoată apa din surse curate).

În consecinţă, există multe programe care folosesc o abordare EDD esenţială pentru realizarea durabilitaţii, despre care vă voi spune mai multe în capitolele următoare.

Ca şi opinie personală, am putea adăuga că educaţia ar trebui să fie prioritară atât la nivel local şi naţional, cât şi mondial. Ar trebui să aibă în vizor o reformă în cadrul fiecărui nivel, de la cel mai mic la cel mai înalt, încât să asigure un viitor sustenabil pentru generaţiile prezente, dar şi urmaşilor acestora, să realizeze dezvoltarea pe mai multe direcţii, fără a necesita un mare consum de resurse. Pe parcursul lucrării vom încerca să răspundem la următoarele întrebări: De ce nu au avut efect progresele realizate în crearea şi punerea în aplicare a programelor educaţionale din ultimii ani? De ce nu apar reorientări în sistemul educaţional al abordării dezvoltării durabile? Ce am învăţat până acum? Am explorat toate cauzele şi soluţiile? Şi dacă răspunsul este nu astfel încât acest răspuns negativ sa devină unul pozitiv? Vom susţine şi argumenta concis subiectul lucrării noastre prin exemple clare şi reale, încercând să demonstrăm care este rolul educaţiei în formarea noastră ca oameni şi în asigurarea unui viitor sustenabil.

Conceptul de Dezvoltare durabilă desemnează totalitatea formelor şi metodelor de dezvoltare socio- economică care se axează, în primul rând, pe asigurarea unui echilibru între aspectele sociale, economice, ecologice şi elementele capitalului natural.

Durabilitatea porneşte de la ideea că activităţile umane sunt dependente de mediul înconjurător şi de resurse, sau, cum afirma Antonio Machado, un poet spaniol, „...paşii tăi sunt drumul şi nimic mai mult… drumul se construieşte mergând” [1], altfel spus viitorul ni-l construim singuri, trebuie doar sa înaintăm,avand un scop.

Această noţiune, dezvoltarea durabilă, a fost tratată, din punct de vedere istoric, în cadrul mai multor conferinţe, comisii, institute precum şi convenţi. Printre acestea se pot enumera Conferinţa de la Stockholm din 1972, care avea ca punct central deteriorarea mediului înconjurător. [4]

În 1974, Lester R. Brown, specialist în problemele dezvoltării societaţii contemporane a creat Institutul de studiere a problemelor globale ale mediului (World Watch Institute din Washington), fiind promotorul unor serii de studii, materializate în rapoartele anuale privind progresele pe calea

structurării unei societăţi durabile: „Starea lumii” sau „Semne vitale”. Lester R. Brown atrage atenţia, în lucrarea „Planul B 2.0” asupra conflictului dintre civilizaţia industrială şi mediul ambiant şi menţionează corelat aspecte ca: tendinţa de epuizare a resurselor naturale de energie, de materii prime şi de hrană, consumarea resurselor regenerabile într-un ritm superior capacităţii lor de regenerare, deteriorarea fizică şi poluarea unor factori vitali de mediu: apă, aer, sol.

Educaţia este un instrument esenţial pentru realizarea unui viitor durabil. De fapt, în ultimul deceniu, numeroase declaraţii din cadrul conferinţelor ONU au pledat în mod repetat pentru educaţie, sensibilizarea şi creşterea gradului de conştientizare a publicului privind dezvoltarea sustenabilă. Însă, progresele realizate în crearea şi punerea în aplicare a programelor, nu au avut efectul scontat. De aceea, considerăm, că trebuie să ne punem anumite întrebări: De ce nu au avut efect? De ce nu apar reorientări în sistemul educaţional al abordării dezvoltării durabile? Ce am învăţat până acum? Am explorat toate cauzele şi soluţiile? Şi dacă raspunsul este NU, atunci ce măsuri trebuie avute în vedere, astfel încât acest răspuns negativ să devină unul pozitiv?

„Paradoxal sau nu, însă cu cât o societate este mai educată şi mai înstărită, cu atât impactul ei negativ asupra mediului este mai mare, necesităţile de consum sunt mai mari şi poluarea la fel. Ceea ce duce la concluzia că doar educarea cetaţenilor nu este suficientă pentru realizarea dezvoltării durabile. Provocarea este să educăm fără a creşte nevoia de consum a populaţiei, modificând tendinţele de consum şi limitând poluarea, adică să îi motivăm să folosească conştient.” [12]

Legătura dintre dezvoltare durabilă şi educaţie, prin urmare, este complexă. Conform cercetărilor, educaţia este cea care ajută ţările să îşi atingă obiectivele de dezvoltare durabilă, având impact asupra creşterii productivităţii în agricultură, a gradului de atenţie acordată sănătătii, reduce rata de creştere a populaţiei şi, în general, creşte nivelul de trai. În reorientarea educaţiei către dezvoltarea durabilă, cei care dezvoltă programe de educaţie trebuie să găsească echilibrul între cunoştinţele viitorului şi cele ale trecutului, între inovaţie şi tradiţie.

Luând în considerare modul prezent de organizare a sistemului educaţional, referindu-ne ca exemplu strict la nivelul naţional, la cel din România, constatăm că la momentul actual acesta prezintă anumite deficienţe la nivel de echitate, calitate şi relevanţă pentru economia cunoaşterii, care, pe termen lung, pot afecta atât viitorul generaţiilor prezente, cât şi a urmaşilor acestora, deficienţe datorate cel mai probabil numeroaselor încercări de reorganizare, un proces continuu, însă, fără rezultat. Sistemul de învăţământ din România se axează mai mult pe nivelul teoretic şi mai puţin pe cel practic, acesta produce insuficientă cercetare şi inovare şi nu este capabil să promoveze o Românie competitivă şi prosperă. În România, domeniul educaţiei este, poate, unul dintre cele mai reformate domenii din ultimii 22 de ani. [2]

Astfel, procesul de restructurare a sistemului naţional de educaţie şi noile reglementări legislative din sfera educaţiei au condus la reorganizarea reţelei unităţilor de învăţământ din România. Ca urmare a măsurilor din cadrul reformei sistemului naţional de educaţie, conform unui comunicat de presă a Institutului Naţional de Statistică, [5],

După cum indică numeroase rapoarte, performanţele actuale ale sistemului de învăţământ din România sunt nesatisfăcătoare, atât după standardele naţionale cât şi cele internaţionale. Astfel, conform clasamentelor făcute în urma testelor PISA, România se situează printre ţările cu un sistem de învăţământ sub medie, ceea ce este echivalent cu nivelul 2 pe o scară realizată de compania McKinsey&Co cu 5 trepte – 1 (slab), 5 (excelent).

Bineînţeles, rezultatele unui sistem de învăţământ depind, într-o măsură importantă, de cheltuielile publice în educaţie, iar România are un buget al educaţiei mult inferior celorlalte ţări membre ale UE.

Un studiu efectuat de McKinsey&Co [3] a evidenţiat faptul că ***ameliorarea învăţământului*** are un impact semnificativ asupra a cinci dimensiuni economice cheie: accelerarea dezvoltării economice, întărirea coeziunii sociale, îmbunătăţirea sănătăţii şi a încrederii în sine, diminuarea criminalităţii şi a costurilor de justiţie şi întărirea democraţiei şi a conceptului de cetăţean. De exemplu, îmbunătăţirea scorurilor PISA cu numai 40 de puncte poate duce la o creştere a PIB-ului pe cap de locuitor cu 0,9% într-o singura generaţie (30 de ani), conform aceluiaşi studiu.

De asemenea, creşterea nivelului educaţiei în România este necesară pentru a face faţă schimbării cerinţelor pe piaţa muncii (Fig. 1). Astfel, dacă în 2010, 80% din poziţiile de muncă din UE cereau un nivel de calificare mediu spre ridicat, acest număr se va ridica la 85% în 2020, dintre care 35% vor fi poziţii de muncă cu un nivel de calificare ridicat. În consecinţă, îmbunătăţirea sistemului de educaţie duce la reducerea ratei şomajului şi a riscului de sărăcie, precum şi la îmbunătăţirea nivelului de trai şi a speranţei de viaţă. Mai mult decât atât, educaţia poate reduce riscul manipulării politice, comerciale şi religioase, întărind democraţia şi implicarea civică.

În România, pe parcursul ultimului deceniu, activităţile legate de dezvoltarea durabilă s-au extins în permanenţă, fiind centrate pe campanii specifice, proiecte diverse, parteneriate între autorităţile locale, ONG-uri, sectorul privat, şcoli, licee, universităţi, precum şi Ministerul Educaţiei Naţionale. În strânsă relaţie cu EDD, ONG-urile sunt importanţi furnizori de educaţie informală şi non-formală, fiind capabile să implementeze procese de informare a cetăţeanului, precum şi să integreze şi să transforme cunoştiinţele ştiinţifice în informaţii uşor de înţeles. Rolul lor de mediatori, între guvern şi public, este recunoscut, promovat şi sprijinit.

Educaţia pentru dezvoltare durabilă, fiind un subiect de interes comun, poate fi realizată numai într-o echipă interdisciplinară, printr-un efort comun, într-un proiect în care fiecare îşi aduce propria contribuţie, cu calităţile şi defectele pe care le are. Relaţionarea cu alţi parteneri este esenţială şi necesară pentru crearea de oportunităţi de învăţare în societate, dar şi a unui mediu educaţional ce cuprinde elemente de bază, precum: viziune, planificare, acţiune şi reflecţie, adresându-se unor subiecte şi probleme din viaţa reală.

Rezumând, am putea spune că, deşi s-au facut numeroase încercări de reformare a sistemului educaţional, prin formularea şi elaborarea diverselor programe şi metodologii, în vederea asigurării dezvoltării durabile, multe dintre acestea nu au avut efectul scontat, însă este totuşi un pas important, un punct de plecare spre elaborarea unui mod inovator de organizare a structurii educaţionale.

În opinia noastră, atunci când se vorbeşte de reforma în educaţie, trebuie umărită, în principal, evoluţia în timp a fiecărui nivel, de la preşcolar la cel postuniversitar şi analizate punctele forte şi slabe. Ca şi propuneri de reformare a sistemului educaţional, mergem pe ideea de a scoate în evidenţă punctele forte şi de a realiza un echilibru între metodele practice de predare şi cele teoaretice, punând accent pe partea practică, introducerea de programe de consiliere, prin care să se îndrume fiecare preşcolar, elev sau student spre o direcţie potrivită acestuia, să fie ajutaţi să ia deciziile corecte prin argumente clare, având în vedere dorinţele, pasiunile şi talentele acestora. De asemenea un alt punct ce trebuie corelat la cele menţionate anterior, am putea vorbi de eficienţa şi modalitatea de predare, care, în opinia noastră, ar trebui să fie dinamică, bazată pe inovaţie şi metode interactive, care sa capteze atenţia.

Considerăm că timpul a demonstrat că, oamenii îşi pierd interesul de a face un anumit lucru dacă nu sunt stimulaţi. Astăzi se învaţă mai mult pentru că TREBUIE, pentru că este NECESAR, nu din plăcerea de a afla ceva nou, iar noţiunile acumulate se păstrează pentru un timp foarte scurt, prin urmare nu putem vorbi de dezvoltare durabilă, dacă nu conştientizăm faptul că pentru a ne asigura viitorul, noi suntem cei care trebuie să muncim, să ne educăm mai întâi pe noi ca apoi să îi putem educa pe alţii. Totul se petrece în timp, acum suntem copii şi avem ca stâlpi de bază părinţii, educatorii noştri, învăţătorii, profesorii, iar dacă aceştia nu ar şti să ne susţină, am cădea într-un abis din care cu greu am mai putea să ieşim, pentru că totul în viaţă porneşte de la o „bază”.

De aceea revenim şi accentuăm că educaţia este un process continuu, nu ne naştem învăţăţi, căpătăm cunoştiinţe pe parcurs, cunoştiinţe pe care şi noi la rândul nostru le vom transmite mai departe copiilor noştri, nepoţilor şi aşa mai departe, dar dacă nu facem ceva, să ne creăm nouă înşine un viitor sustenabil, să cream o „bază” durabilă, cum putem să ne gândim la viitorul urmaşilor noştri?

Se spune „Traieşte clipa!” - “Carpe Diem!”, că nu ştii ce îţi aduce ziua de mâine, dacă plecăm de la această premisă, nu vom ajunge nicăieri, într-adevăr viitorul este incert, dar totul depinde numai de noi să ne asigurăm că totuşi vom avea un viitor, că ne vom putea susţine şi îmbunătăţi

calitatea vieţii, satisfacându-ne nevoile, fără a periclita însă mediul înconjurător, de la care, dacă am ştii cum să profităm şi cum să îl protejăm, am primi mai mult

decât am avea nevoie. Oamenii ar trebui să înţeleagă că, pentru a asigura o lume durabilă, este nevoie de angajare şi de cunoaşterea unor informaţii relevante şi aplicabile în diferite domenii, de capabilitatea de a analiza şi compara diferite interese, dând dovadă de respect faţă de alte popoare şi culturi.

În concluzie, educaţia ar trebui să creeze cadrul prin care să ofere inspiraţia necesară, să stimuleze creativitatea, îndrumându-i pe oameni spre o gândire critică, spre cooperare, în vederea soluţionării unor probleme complexe, reale. Prin urmare, cum am mai spus, pentru o dezvoltare durabilă avem nevoie de educaţie, să ne educăm în primul rând pe noi şi apoi pe cei de lângă noi, mereu apar lucruri noi ce merita explorate şi, de ce nu, exploatate eficent.

2. Bibliografie

[1]. Johannes Tschapka, Michela Mayer, *Engaging youth în sustainable development*, Bruxel, 2008.

[2]. Mihaela Roberta Stanef, *Sistemul educaţional din România, disparităţi dintre mediul urban şi cel rural*, Academia de Studii Economice din Bucureşti, 2013, pp. 83-93.

[3]. Mona Mourshed,Chinezi Chijioke, Michael Barber, *How the worlds most improved school sytems keep gettîng better, McKinsey&Company* http://mckinseyonsociety.com/downloads/reports/

[4]. Tom Nebbia, *Integrating Environment and Development 1972–2002*, Ecuador. [5]. Baza de date – Indicatori de Dezvoltare Durabilă în România (IDDR), http://www.insse.ro/cms/files/Web_IDD_BD/îndex.htm

[6]. Guvernul României, Ministerul Mediului şi Dezvoltării Durabile, *Strategia Naţională pentru Dezvoltare Durabilă a României. Orizonturi 2013-2020-2030,* Bucureşti, 2008.

[7]. Ghid Metodic Interdisciplinar: Educaţia pentru Dezvoltarea Durabilă, pp.26, http://www.eformare.info.ro/ . [8]. Ministerul Educaţiei şi Mediului a regiunii UNECE, *Report Of The Sixth Ministerial Conference „Environment For Europe”*, Belgrad, Octombrie 2007.

[9]. World Commision on Environment and Development, Oxford University Press, 1987, pp. 4. [10]. http://mandelamadiba.wordpress.com/2014/01/31/education-is-t/.

[11]. http://www.actionamresponsabil.ro/avem-nevoie-de-educaţie-în-spiritul-dezvoltării-durabile/14595.

[12]. www.insse.ro Sistemul educaţional 2014.

[13]. http://www.unesco.org/new/en/education/themes/leading-the-international-agenda/ .

[14]. http://www.unece.org/env/esd.

[15]. http://www.intelepciune.ro/.

Educație și formare pentru dezvoltarea durabilă

Prof.înv.preșc.Teișanu Andreea Larisa

„Educaţia este cea mai puternică armă pe care o poţi folosi să schimbi lumea”, afirma Nelson Mandela, un instrument de bază în vederea obţinerii unui viitor sustenabil.

Conceptul de dezvoltare durabilă desemnează totalitatea formelor și metodelor de dezvoltare socio-economică, al căror fundament îl reprezintă în primul rând asigurarea unui echilibru între sistemele socio-economice și elementele capitalului natural. Dezvoltarea durabilă urmărește și încearcă să găsească un cadru teoretic stabil pentru luarea deciziilor în orice situație în care se regăsește un raport de tipul om/mediu, fie că e vorba de mediul înconjurător, economic sau social. Conceptul de dezvoltare durabilă a fost inițiat încă de la începutul anilor ’70. În 1972, Conferința privind Mediul de la Stockholm a pus pentru prima dată în mod serios problema deteriorării mediului înconjurător în urma activităților umane, care pun în pericol însuși viitorul omenirii.Deși inițial dezvoltarea durabilă s-a vrut a fi o soluție la criza ecologică determinată de intensa exploatare industrială a resurselor și degradarea continuă a mediului și căuta deci, în primul rând, prezervarea calității mediului înconjurător, în prezent conceptul s-a extins asupra calității vieții în complexitatea sa, și sub aspect economic și social. Dezvoltarea durabilă aduce în prim plan un nou set de valori care va ghida viitorul model de progres economic şi social, valori ce vizează mai ales omul şi nevoile sale prezente şi viitoare, mediul natural – protejarea şi conservarea acestuia, precum şi atenuarea deteriorării actuale a ecosistemelor.

Educația pentru Dezvoltare Durabilă determină o reorientare a educației spre motivarea oamenilor pentru a se responsabiliza în problemele cu care se confruntă întreaga planetă. Dar este mai mult decât a învăța despre dezvoltarea durabilă. Este susținută acumularea de cunoștințe pentru înțelegerea complexității lumii, dezvoltarea înțelegerii interdisciplinare, a gândirii critice, dar și a capacității de acțiune pentru a răspunde acestor provocări prin intermediul soluțiilor durabile.Educația pentru Dezvoltare Durabilă este abordată transversal in curriculumul formal din învățământul preuniversitar din România, însă și în activitățile extracurriculare și extrașcolare (îndeosebi în cadrul programului național *Şcoala Altfel*).Temele cheie privind dezvoltarea durabilă abordate includ, printre altele, reducerea sărăciei, îndatoririle cetățenești, pacea, etica, responsabilitatea, în contextul local și global, democrația și guvernarea, justiția, securitatea, drepturile omului, sănătatea, egalitatea de gen, diversitatea culturală, dezvoltarea rurală și urbană, economia, modelele de producție și de consum, responsabilitatea civică, protecția mediului, managementul resurselor naturale și diversitatea biologică și a naturii. Educația pentru Dezvoltare Durabilă se realizează nonformal și informal și prin numeroasele parteneriate pe care MEN le are cu autorități publice centrale și locale, operatori economici și ONG-uri. Tematicile acestor parteneriate, în ceea ce privește învățământul preuniversitar se referă la reducerea sărăciei, drepturi civile și responsabilități

sociale la nivel local/regional/global, drepturile copilului, egalitate și diversitate, toleranță și respect, dezvoltare rurală și urbană, protecția mediului, managementul resurselor naturale.

Educaţia în vederea dezvoltării durabile nu este un program particular, ci este mai degrabă un punct central, atât pentru multiplele forme ale educaţiei deja existente, cât şi pentru cele ce urmează a fi create. Educaţia privind dezvoltarea durabilă susţine eforturile de a regândi programul şi sistemul educaţional (metodologie şi conţinut) al societăţilor slab dezvoltate. Aceasta afectează toate componentele educaţiei propriu-zise: legislaţie, politică, finanţe, curriculum, instruire, învăţare, evaluare. Astfel educaţia în vederea dezvoltării durabile apelează la procesul de învăţare continuă şi recunoaşte faptul că nevoile educaţionale ale persoanelor se schimbă pe tot parcursul vieţii lor. Multe persoane şi organizaţii din întreaga lume pun deja în aplicare educaţia în vederea dezvoltării durabile (de exemplu, un profesor a introdus teme de sustenabilitate în învăţământul primar folosind metode participative, un lucrător în dezvoltarea comunităţii a încercat să sensibilizeze cetăţenii cu privire la drepturile care li se refuză, un lucrător din sănătatea publică a organizat un curs de formare prin care îi învăţa pe oameni să scoată apa din surse curate).Termenul de sustenabilitate , asociat cel mai adesea cu dezvoltarea durabilă, a fost introdus prin Raportul Comisiei Brundtland din 1987. Conform acestui prim document oficial, dezvoltarea durabilă are trei dimensiuni: ecologică, economică și de echitate, și este înțeleasă ca o sumă de acțiuni prin care "nevoile curente sunt îndeplinite fără a compromite capacitatea generațiilor viitoare de a își îndeplini propriile nevoi” (conform Raportului din 1987 al Comisiei Mondiale pentru Mediu și Dezvoltare) În ultimii ani, conceptul de dezvoltare durabilă a evoluat spre integrarea de domenii tot mai complexe, care abordează într-un spirit multidisciplinar dimensiunile sociale, economice și de mediu. Conceptul de dezvoltare durabilă pornește de la conștientizarea rolului jucat de umanitate, prin procesele economice, sociale și politice, în generarea problemelor globale. O dată cu lansarea termenului de sustenabilitate, în dezvoltarea internațională s-a promovat tot mai mult noțiunea că ”dezvoltarea este esențială pentru satisfacerea nevoilor umane și pentru îmbunătățirea calității vieții”. Astfel, se subliniază nevoia de a integra aspecte calitative în măsurarea dezvoltării, iar dezvoltarea durabilă este un concept central care se referă la un mod nou de a înțelege lumea, dar și la o metodă de rezolvare a problemelor globale. O societate sustenabilă este o societate care are capacitatea de a se auto-susține de la o generație la alta, care este suficient de prevăzătoare, flexibilă și înțeleaptă încât să nu își submineze propriile sisteme fizice și sociale de sprijin. De aceea, a fost necesară elaborarea unei discipline care să promoveze, prin educație, o viziune pluridisciplinară asupra dezvoltării durabile. Această disciplină poartă numele de Educație pentru Dezvoltare Durabilă sau Educație pentru Sustenabilitate.

Procesul de educație reprezintă o componentă esențială a dezvoltării durabile. În primul rând, educația continuă, pe tot parcursul vieții, reprezintă o garanție a evoluției indivizilor care pot participa astfel constant și activ la procesul de dezvoltare al societății. În al doilea rând, programele educaționale și cele de formare profesională trebuie să țină seama de cerințele societății viitorului și asta reprezintă o continuă corelare la conceptul de dezvoltare durabilă.

Și nu în ultimul rând, dezvoltarea bazei materiale a sistemului de educație pe principii de sustenabilitate reprezintă o garanție a procesului de dezvoltare durabilă în totalitatea lui. Educația reprezintă ansamblul de măsuri aplicate în mod sistematic în vederea formării și

dezvoltării însușirilor intelectuale, morale sau fizice ale membrilor societății. Educația reprezintă cunoaștere, experiență, responsabilitate.Dezvoltarea durabilă în educație presupune procesul continuu de învățare, ca parte a conceptului de sustenabilitate, (programe școlare orientate către dezvoltarea personală a oamenilor şi a societăţii în ansamblul ei, acces la educație, formare profesională continuă, programe learning by doing etc.) și, în acelaşi timp, activități de reabilitare,refuncționalizarea și modernizarea infrastructurii existente, dar și construcția unor noi spații pentru învățământ, în acord cu principiile sustenabilităţii.

Educația pentru dezvoltare durabilă are ca scop transmiterea de informații în domeniul dezvoltării durabile și formarea de competențe în promovarea acesteia. Formarea de cetățeni competenți și încrezători poate crea noi oportunități de a avea un stil de viață mai sănătos și productiv, în armonie cu natura și cu grijă față de valori sociale precum egalitatea sau diversitatea culturală.Dezvoltarea durabilă nu poate fi atinsă decât printr-un efort comun al tuturor cetățenilor globali. Așa cum este înțeles de către comunitatea internațională, termenul de „cetățean global" se referă la asumarea unei identități care merge dincolo de granițele unei națiuni sau ale unei anumit spațiu geo-politic, în virtutea existenței interdependențelor globale mai sus amintite. Conform acestei perspective globale asupra cetățeniei, toți oamenii sunt deja cetățeni globali, chiar dacă nu toți înțeleg încă implicațiile acestui lucru. De aici nevoia de informare și conștientizare, de a dezvolta atitudini, valori, comportamente de cetățeni globali, care să fie transmise mai departe la nivel comunitar, prin exemplul personal și prin intermediul educației.

Bibliografie:

http://www.un.org/millenniumgoals/
https://sustainabledevelopment.un.org/sdgsproposal
http://www.unesco.org/new/en/education/themes/leading-the-international-agenda/education-for-sustainable-development/
http://sustainabilityhistory.org/defining-sustainability/
Brundtland Commission (1987). Our Common Future. Report of the World Commission on Environment and Development -http://www.un-documents.net/our-common-future.pdf

EDUCAȚIA PENTRU MEDIU LA PREȘCOLARI

PR. ÎNV.PREȘC. ȚÎRCĂ-FLOROIU MARIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 ȚICLENI, JUD. GORJ

.

Educaţia pentru mediu are ca scop schimbarea viziunii pe care noi o avem asupra lumii şi înţelegerea relaţiilor care se ţes în interiorul sistemelor ecologice, între om şi natură.

Relația dintre om și natură a fost întotdeauna o problemă. Dar, în prezent, problema ecologică a interacțiunii omului și naturii, precum și a interacțiunii societății umane asupra mediului, a devenit foarte acută și a luat o amploare uriașă. Înseamnă că problema ecologică care se pune astăzi, nu doar ca o problemă de conservare a mediului de poluare și alte efecte negative ale activității economice umane pe Pământ. Devine problema prevenirii impactului spontan al oamenilor asupra naturii, într-o interacțiune în curs de dezvoltare conștient, intenționat și sistematic cu ea.

Educaţia ecologică trebuie începută încă de la vârstele cele mai mici, tocmai pentru a reuși în timp, formarea unei conduite adecvate, omul de mâine să fie capabil să discearnă asupra binelui şi a răului, să acţioneze în folosul naturii şi a sa.

Educaţia ecologică este un domeniu extrem de generos, interesant şi atractiv pentru majoritatea copiilor.Copilul de vârstă şcolară mică nu trebuie bombardat cu cunoştinţe teoretice, ci trebuie implicat în activităţi practice cât mai variate şi mai atractive, care să vină în întâmpinarea curiozităţii senzoriale în plină dezvoltare.

Pentru pedagogia preșcolară educația pentru mediu- este o nouă direcție care a apărut la cumpăna anilor 80-90 și este în prezent la început. În ultimul deceniu, munca instituțiilor preșcolare s-a concentrat pe educatia la copii, atitudine atentă față de familiarizarea cu natura care a căpătat o colorare de conservare.

Cuvântul ecologie vine de la greaca antică și înseamnă acasă. Ea examinează daunele tuturor ființelor vii în mediul lor, în ciclul de viață.

Educaţia ecologică se poate realiza prin orice tip de activitate; şcolară, extraşcolară, activităţi ştiinţifice, literare , artistice, plastice, sportive etc.

Formele de realizare sunt diversificate: observaţii, experimente, povestiri ştiinţifice, desene, activităţi practice, plimbări, drumeţii, excursii, vizionări de diapozitive, jocuri de mişcare, distractive,

orientări turistice, labirinturi ecologice, colecţii, expoziţii, spectacole, vizionări de emisiuni TV, expediţii, tabere, scenete ecologice, concursuri.

Prin educaţie ecologică, copiiii trebuie să dobândească cunoştinţe, atitudini şi motivaţii pentru a acţiona individual şi în echipă la soluţionarea problemelor care ţin de protecţia mediului înconjurător.

De asemenea,se cultivă dragostea şi respectul copiilor pentru lumea înconjurătoare, se formează atitudini de dezaprobare faţă de cei care încalcă normele de protecţie a mediului şi se cultivă interesul pentru promovarea ideii unui mediu natural sănătos.

Familiarizarea cu exemple specifice de plante și animale, legătura lor obligatorie cu un anumit habitat și dependența completă de acesta le permite preșcolarilor să-și formeze idei inițiale cu caracter ecologic.

A doua poziție va permite să introducem copii cu grupuri de organisme vii – pentru a-și forma idei inițiale despre unele ecosisteme, dependențe alimentare care există în ele.

La copii, se stabilesc o înțelegere a valorii inerente a sănătății și primele abilități ale unui stil de viață sănătos.

A treia poziție sunt elementele sociale ecologie, permițând să se demonstreze pe câteva exemple consumul și utilizarea resurselor naturale în activități economice (materiale). Familiarizarea cu aceste fenomene vă permite să începem să ne dezvoltăţăm copii atitudine economică și atentă față de natură, bogățiile ei.

. Metodele de construcție a educației pentru mediu se bazează pe următoarele fundamente :

1) ținând cont de specificul conținutului educației pentru mediu provin de la bioecologie cu conceptul său central al relației dintre organism și mediu;

2) abordarea oricărei activități comune ca metodă pedagogică, dacă aceasta activitate are continutul de mediu, va permite să rezolvăm problem pentru educația mediu a copiilor; sistematic, repetat în mod regulat, planificate si organizate educator

3) decizia simultană în activitatea educational, sarcinile educaționale și înțelegerea subordonării lor în educație pentru mediu. În procesul pedagogic se folosesc atât metode tradiționale, cât și inovatoare.

Metodele tradiționale care au rezistat testului timpului și sunt utilizate pe scară largă, sunt:

- Vizual (observații, excursii, privire la picturi și ilustrații, vizionarea benzilor de film despre natură);
- Verbal (conversații, lectură de ficțiune despre natură, folosirea materialelor folclorice);
- Practic (jocuri ecologice, experimente, muncă în natură).

Alături de metodele tradiționale, există și cele inovatoare.

- Metode de utilizarea elementelor TRIZ, activități de proiect etc. În sala de clasă și în generalizarea conversațiilor se folosesc tehnici separate de mnemonică - tabele și colaje mnemonice. În grupele de seniori și pregătitoare, copiilor li se oferă cuvinte încrucișate. Dar utilizarea de către profesori a unor metode precum învățarea bazată pe probleme bazate pe joc și modelarea vizuală este de o importanță deosebită.
- Metoda de învățare a problemelor de joc constă în jocul de situații problematice în clasă și în activități comune cu copiii care stimulează activitatea cognitivă. Copiii, învață-i să găsească singuri soluții la probleme.
- Metoda de modelare vizuală a fost dezvoltată pe baza ideilor cunoscutului psihologul copilului L. A. Wenger, care, prin cercetări, a ajuns la concluzia că dezvoltarea abilităților mintale ale copilului se bazează pe stăpânirea acțiunilor de substituție și modelare vizuală.

În procesul pedagogic, trebuie folosite atât metode tradiționale, cât și inovatoare.

În întreaga muncă de educaţie ecologică cu copiii mici trebuie să ajungem la convingerea că mediul natural nu poate fi apărat numai într-o zi (5 iunie), ci în toate cele 365 de zile ale fiecărui an, în fiecare clipă a fiecărei zile, de toţi locuitorii planetei. Trebuie să apărăm Planeta Albastră, leagăn al civilizaţiei şi al vieţii, ea fiind casa noastră şi a tuturor vieţuitoarelor de pe Pământ.

Bibliografie:

Cosmovici, Andrei, Cozma, Teodor – „Psihopedagogie’’, Iaşi, Ed. Spiru Haret, 1995.

Mohan, Gheorghe, Ardelean, A., – „Ecologie şi protecţia mediului’’,Bucureşti, Ed. „Scaiul”,1993.

Cuciinic,Constanţa–„Natura–prietena mea’’, Ed. Aramis, 2003.

Opris, Tudor – Mica Enciclopedie pentru Tineret’’, Bucureşti, Ed. Forum, 1998.

„Tribuna învăţământului”, 27 februarie -5 martie 2006, pag 1.

EDUCAȚIE ȘI FORMARE PENTRU DEZVOLTARE DURABILĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR: TRUȘCĂ IONUȚA

GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT ”MIHAI EMINESCU”, TÂRGU JIU

Educația și formarea reprezintă piloni esențiali în realizarea dezvoltării durabile. Prin intermediul acestora, individul devine conștient de impactul său asupra mediului înconjurător, societate și economie și își dezvoltă abilitățile necesare pentru a contribui la un viitor sustenabil. Acest referat explorează rolul educației și formării în promovarea dezvoltării durabile și modalitățile prin care pot fi integrate în sistemele de învățământ și în viața cotidiană.

Definiția dezvoltării durabile:

- Explicarea conceptului de dezvoltare durabilă și a celor trei piloni ai săi: mediu, societate și economie.
- Importanța echilibrului între acești piloni pentru asigurarea unui viitor sustenabil pentru generațiile viitoare.

Rolul educației în dezvoltarea durabilă:

- Educația ca instrument de conștientizare a problemelor legate de mediu, sociale și economice.
- Promovarea unei culturi a sustenabilității și a responsabilității individuale.

- Dezvoltarea gândirii critice și a abilităților de luare a deciziilor informate.

Integrarea educației pentru dezvoltare durabilă în sistemele de învățământ:

- Implementarea curriculumului care să includă aspecte legate de mediu, drepturile omului, justiție socială și economie sustenabilă.
- Formarea cadrelor didactice pentru a transmite cunoștințe și valori legate de dezvoltarea durabilă.
- Promovarea educației non-formale și a învățării experiențiale în afara sălilor de clasă.

Formarea pentru dezvoltare durabilă în afara sistemului de învățământ:

- Cursuri și programe de formare profesională și continuă axate pe sustenabilitate în diferite domenii.
- Promovarea cercetării și inovării în tehnologii și practici sustenabile.
- Campanii de conștientizare și proiecte comunitare pentru implicarea activă a cetățenilor în promovarea dezvoltării durabile.

Educație și tineret:

- Discutarea rolului educației în formarea unei generații conștiente de problemele legate de mediul înconjurător și durabilitate.
- Examinarea inițiativelor și proiectelor care încurajează implicarea tinerilor în acțiuni pentru dezvoltare durabilă.

Provocări și perspective viitoare:

- Discutarea provocărilor actuale și potențiale în implementarea programelor de educație și formare pentru dezvoltare durabilă.
- Propunerea de soluții și idei pentru îmbunătățirea abordărilor existente.

Concluzii:

- Educația și formarea sunt cruciale pentru construirea unei societăți și economii durabile.
- Integrarea principiilor dezvoltării durabile în educație este esențială pentru formarea cetățenilor responsabili și conștienți de impactul lor asupra mediului și societății.
- O abordare holistică, care implică atât sistemul de învățământ formal, cât și educația non-formală și formarea profesională, este necesară pentru a promova schimbarea spre un viitor mai sustenabil.

Bibliografie

- Călin Rus. "Educație și dezvoltare durabilă." Editura Didactică și Pedagogică, 2010.
- Oana Ștefănescu, Carmen Crețu, Magdalena Vrînceanu. "Dezvoltare durabilă și educație: perspective interdisciplinare." Editura Universitară, 2012.
- Carmen Crețu, Magdalena Vrînceanu. "Educație pentru dezvoltare durabilă." Editura Universitară, 2013.
- Cristian Balan. "Educație pentru dezvoltare durabilă: teorii și practici." Editura Tritonic, 2017.

Educaţie pentru dezvoltare durabilă a României

în context european

Prof.înv. primar Vîlceanu Ecaterina
Şcoala Gimnazială „ Nicolae Costescu” Bolboşi

„Educaţia este cea mai puternică armă pe care o poţi folosi să schimbi lumea”, afirma Nelson Mandela, un instrument de bază în vederea obţinerii unui viitor sustenabil. Dezvoltarea durabilă este un concept greu de definit, dată fiind evoluţia sa în timp. O descriere originală a acesteia este dată de către Comisia de la Brundtland: *„Dezvoltarea durabilă este dezvoltarea care urmăreşte satisfacerea nevoilor prezentului fără a compromite posibilitaţile generaţiilor viitoare de a-şi satisface propriile nevoi”.*

Educaţia, pe lângă faptul că este un drept al omului, este o premisă pentru obţinerea dezvoltării durabile și un instrument esenţial pentru o bună administrare, pentru adoptarea unor decizii în cunoștinţă de cauză și promovarea democraţiei. De aceea, educaţia pentru o dezvoltare durabilă poate ajuta să transforme perspectiva noastră în realitate. Educaţia pentru dezvoltare durabilă dezvoltă și îmbunătăţește capacitatea indivizilor, a grupurilor, a comunităţilor, a organizaţiilor și a ţărilor de a gândi și a acţiona în favoarea dezvoltării durabile. Ea poate genera o schimbare în mentalităţile oamenilor, potenţând capacitatea acestora de a crea o lume mai sigură, mai sănătoasă și mult mai prosperă, îmbunătăţind astfel calitatea vieţii. Educaţia pentru o dezvoltare durabilă oferă o abordare critică, un grad sporit de conștientizare și puterea de a explora și dezvolta noi concepte, viziuni, metode și instrumente.

Educaţia pentru dezvoltare durabilă impune o reorientare a sistemului educațional curent, bazat exclusiv pe oferirea de informaţii, către unul bazat pe tratarea de probleme și identificarea soluţiilor posibile.Instituţiile de învăţământ din sistemul formal joacă un rol important în dezvoltarea capacităţilor de la vârste fragede, oferind cunoștinţe și influenţând atitudinile și comportamentul copiilor. Este important să se asigure o bună cunoaștere în ceea ce privește dezvoltarea durabilă de către toţi elevii, iar aceștia trebuie să fie conștienţi de efectele deciziilor ce contravin unui proces de dezvoltare durabilă.

O instituţie de învăţământ, în întregul ei, inclusiv elevii, profesorii, directorii și părinţii, ar trebui să urmeze principiile de dezvoltare durabilă. Este importantă sprijinirea activităţilor de educaţie informală și non-formală pentru dezvoltare durabilă, deoarece acestea sunt un complement esenţial al educaţiei formale, inclusiv în cazul formării adulţilor. Educaţia pentru dezvoltare durabilă non-formală are un rol special, deoarece este mai des centrată pe cel format, pune accent pe participare și promovează învăţarea pe tot parcursul vieţii. Educaţia informală la locul de muncă adaugă valoare atât angajaţilor, cât și angajatorilor.

Educaţia pentru dezvoltare durabilă, fiind un subiect de interes comun, poate fi realizată numai într-o echipă interdisciplinară, printr-un efort comun, într-un proiect în care fiecare îşi aduce propria contribuţie, cu calităţile şi defectele pe care le are. Relaţionarea cu alţi parteneri este esenţială şi necesară pentru crearea de oportunităţi de învăţare în societate, dar şi a unui mediu educaţional ce cuprinde elemente de bază, precum: viziune, planificare, acţiune şi reflecţie, adresându-se unor subiecte şi probleme din viaţa reală.

De ce dezvoltare durabilă a României –în context european?

Trăim într-o lume cu o mie de posibilităţi sau niciuna. O lume în care am ajuns să uităm cine suntem. Trebuie să începem cu noi, să redescoperim ce-i al nostru. Valorile, tradiţia, cărţile cu care am crescut.

România este europeană din multe puncte de vedere:

-istoric, istoria noastră este legată de istoria Europei. Acest spaţiu carpato-danubiano-pontic este unul din leagănele poporului european, iar Dunărea calea de comunicaţie ce a unit acest spaţiu geografic;

-geografic România este aşezată aproape în centrul Europei;

-cultural elemente ale culturii şi spiritualităţii spaţiului carpato-danubiano-pontic le găsim răspândite în toată Europa;

-economic suntem parte a Uniunii Europene.

De ce educaţie pentru dezvoltare durabilă a României –în context european?

Dacă până nu demult tradiţiile ne asigurau dezvoltarea durabilă a societăţii româneşti, prezentul, ca urmare a haosului cultural şi a evoluţiei ştiinţei şi tehnicii, a lăsat tradiţiile în uitare, efectul lor benefic fiind de multe ori dispreţuit. Şcoala este în prezent cea care poate repara greşelile făcute prin procesul instructiv educativ anterior. Calitatea, eficienţa şi utilitatea

procesului instructiv educativ al şcoli, a culturii educaţionale la un moment istoric dat pentru societatea românească fiind de altfel obiectiv oglindită prin:

-dezvoltarea economică a societăţii româneşti;

-moralitatea şi evoluţia moralităţii comunităţilor;

-abilităţile şi deprinderile practice ale indivizilor de a acţiona în sensul dezvoltării durabile a societăţii. Succesul unei dezvoltări durabile este condiţionat de voinţa poporului respectiv de a şi-o realiza. Pentru aceasta cetăţenii trebuie educaţi, conştientizaţi de importanţa şi necesitatea asigurării unui mediu sănătos, sigur, propice existenţei vieţii în prezent cât şi pentru generaţiile viitoare. Este nevoie să fie reînsuşite cunoştinţe şi competenţe privind dezvoltarea durabilă, încât individul să devină competent şi încrezător, sporindu-i oportunităţile de acţiune pentru o viaţă productivă şi sănătoasă, în armonie cu natura şi cu preocupările pentru valorile sociale (reducerea sărăciei, îndatoririle cetăţeneşti, pacea, etica, responsabilitatea, în contextul local şi global, democraţia şi guvernarea, justiţia, securitatea, drepturile omului, sănătatea, diversitatea culturală, economia, responsabilitatea civică, protecţia mediului).

Este de dorit ca jaloanele Educaţie pentru dezvoltare durabilă în România, ce vor urmării creşterea calităţii procesului instructiv-educativ, să fie adaptate specificului autohton prin:

-creşterea interesului faţă de problemele actuale ale societăţii româneşti prin dezvoltare profesională în vederea atingerii performanţelor cerute de societate;

-progres profesional continuu şi de durată concretizat prin performanţe şi competenţe utile autohtonilor ce să ţină pasul cu nevoile societăţii. Valorificarea potenţialului intelectual în folosul societăţii româneşti;

-stimularea interesului cadrelor didactice şi elevilor pentru Dezvoltări durabile a societăţii şi Educaţiei pentru dezvoltare durabilă a societăţii

;-stimularea cercetării ştiinţifice în rândul elevilor şi cadrelor didactice prin: stimularea interesului pentru cunoaşterea mediului înconjurător; stimularea creativităţii elevilor şi a cadrelor didactice prin realizarea de lucrări, activităţi, proiecte etc.

-conştientizarea părinţilor şi a comunităţii de calitatea muncii desfăşurate de elevi şi cadrele didactice privind EDDR; realizarea unor schimburi de idei între elevi, cadre didactice din diferite unităţi de învăţământ din ţară.

Așadar, oamenii ar trebui să înţeleagă că, pentru a asigura o lume durabilă, este nevoie de angajare şi de cunoaşterea unor informaţii relevante şi aplicabile în diferite domenii, de capabilitatea de a analiza şi compara diferite interese,dând dovadă de respect faţă de alte popoare şi culturi.

În concluzie, educaţia ar trebui să creeze cadrul prin care să ofere inspiraţia necesară, să stimuleze creativitatea, îndrumându-i pe oameni spre o gândire critică, spre cooperare, în vederea soluţionării unor probleme complexe, reale. Prin urmare, cum am mai spus, pentru o dezvoltare durabilă avem nevoie de educaţie, să ne educăm în primul rând pe noi şi apoi pe cei de lângă noi.

Bibliografie:

1. Ghid Metodic Interdisciplinar: Educaţia pentru Dezvoltarea Durabilă, pp.26, http://www.eformare.info.ro/.
2. Guvernul României, Ministerul Mediului şi Dezvoltării Durabile, Strategia Naţională pentru Dezvoltare Durabilă a României. Orizonturi 2013-2020-2030,Bucureşti,2008.
3. https://www.edu.ro/educa%C8%9Bie-pentru-dezvoltare-durabil%C4%83.
4. https://reper21.ro/2018/05/30/vino-in-prima-retea-nationala-de-ong-uri-preocupare-deeducatia-pentru-dezvoltarea-durabila/.

. **Şcoala mea- partener european**

”CHILDREN’S RIGHTS-ONE WORLD, ONE FUTURE”-proiect ERASMUS +

Autor : Irod Medina

Prof. înv. primar – Şc. Gimn. Nr.5, Bv.

În perioada 2017-2019, Şcoala Gimnazială Nr. 5, Braşov a participat ca partener în cadrul proiectului ERASMUS+: ”CHILDREN’S RIGHTS-ONE WORLD, ONE FUTURE”. Ca şcoală europeană, ne-am dorit ca împreună cu elevii nostri să implementăm în activităţile didactice şi extracurriculare, activităţi preluate ca exemple de bune practici de la partenerii de proiect (Spania – ţara coordonatoare, Cehia, Polonia si Marea Britanie).

Am coordonat activitatea la nivelul şcolii în cadrul acestui proiect, în primul an de desfăşurare si pot spune că a fost o experienţă deosebită. Toate cadrele didactice şi elevii claselor implicate şi-au adus aportul la buna desfăşurare şi obţinerea de rezultate remarcabile pe care să le prezentăm partenerilor noştri.

Scopul implicării şcolii noastre în acest proiect european trebuie privit într-o manieră triunghiulară:

1. Respectarea si promovarea unei culturi a Drepturilor copiilor;
2. Dezvoltarea competenţelor de învăţare prin practici non-discriminatorii;
3. Responsabilizarea fiecărui elev pentru bunăstarea şi armonia grupului.

În cadrul proiectului, toate activităţile lunare au fost implementate în şcoala noastră şi s-au desfăşurat conform planului de activităţi agreat la nivelul parteneriatului. Aceste activităţi sunt susţinute prin imagini si prezentări în mass-media locală. Şcoala şi comunitatea locală au sprijinit derularea optimă a activităţilor din proiect.

Ideea proiectului, care pune in centrul activităţilor copilul şi drepturile acestuia, a fost bine percepută în şcoală, iar profesorii au dorit să se alăture activităţilor de învăţare, formare şi predare din şcolile partenere. Tema accesibilă şi de actualitate a acestui proiect a atras majoritatea profesorilor din scoală. Aceştia au cunoscut progresul activităţilor din proiect prin diseminările care s-au realizat în cadrul consiliilor profesorale.

Activităţile iniţiale au constat în evaluarea dorinţei cadrelor didactice de a se alătura acestui proiect. Activităţile puse in practică au promovat drepturile copilului prin implicare în activităţi de grup si adaptare la contexte particulare, folosind diferite strategii. S-a încurajat folosirea limbii engleze in comunicare pentru dezvoltarea abilităţilor de folosire a acesteia.

După obţinerea aprobării proiectului am contactat şcolile partenere şi am decis împreună asupra calendarului de activităţi, a perioadelor de desfăşurare, întâlniri şi responsabilităţi. Au fost utilizate reţele de comunicare şi socializare – facebook, skype, mail – pentru a facilita schimbul activ de idei, sugestii si propuneri.

Pe platforma TwinSpace au fost postate constant fotografii şi filmuleţe. A fost elaborat calendarul de activităţi pentru primul an al proiectului, luând în considerare structura anului şcolar pentru fiecare şcoală parteneră. Aceste perioade au inclus toate activităţile care urmau să fie desfăşurate în fiecare organizaţie, precum şi data aproximativă a începerii şi finalizării fiecarei activităţi.

În zilele de 13 si 14 octombrie 2017 – Zilele Erasmus – am avut o prezentare a proiectului pe un post local de televiziune – Mix TV .

În primul an de proiect am folosit sume din grantul pentru management şi implementare necesare promovării în comunitatea locală a temei proiectului. Astfel, am confecţionat un roll-up de prezentare, precum şi 100 bucăţi de broşuri reprezentative. S-a realizat un panou – Project Corner, care cuprinde elementele esenţiale ale acestui proiect.

În şcoală s-au desfăşurat lunar activităţi tematice:

-5 octombrie 2017 – Ziua Educaţiei/ amenajare perete reprezentativ;

-13-14 octombrie 2017 – s-a realizat o întâlnire în scoală, în cadrul activitaţii Zilele Erasmus, unde s-a prezentat reprezentanţilor şcolilor si comunităţii locale o diseminare a proiectului şi a modului de aplicare a acestuia;

-noiembrie 2017 – prezentare digitală Our Heroes;

-1 decembrie 2017 – Ziua Nationalã a României/ activităţi artistice cu specific naţional;

-ianuarie 2018 – piesa de teatru cu tema Violence bullying;

-februarie 2018 – Children s rights civic education competition (art.13);

- Video- theatre plays – Childhood memories, Ion Creangă;

-martie 2018 – lecţie la clasa a V-a , Gândire critică şi drepturile copilului, pe tema libertăţii de exprimare şi a dreptului la opinie al copiilor (art.12);

-martie 2018 – realizarea de Podcast-radio – program made by children (articles 12, 13, 14);
-martie 2018 – prezentare de proiecte – Matematica si explorarea mediului (Vieţuitoare din diferite medii geografice) - art. 13/Accesul liber la informatie;
-mai 2018 – 9 May, European Union Day – Interdisciplinary activity;
- Arts and Crafts Contest – Happy children, happy world;
-mai 2018 – diseminarea activităţilor din proiect în cadrul Microcercului Învăţământ Primar;
-1 iunie 2018 – Ziua Internaţională a Copilului – excursie de studiu (dreptul la timp liber si dreptul la informare) – Cluj Napoca, Salina Turda.

Proiectul a avut un impact pozitiv asupra elevilor, cadrelor didactice, părinţilor şi a autorităţilor locale. Astfel, performanţa proiectului o putem măsura prin atingerea obiectivelor propuse şi asigurarea calităţii dorite în activităţile desfăşurate. Tema proiectului este de actualitate si a oferit posbilitatea desfaşurării unei game diversificate de activităţi dedicate copiilor: expoziţii, lecţii demonstrative, piese de teatru, concursuri, radio-podcast, excursii tematice, activităţi artistice. Elevii s-au implicat direct in acest proiect. În colaborare cu profesorii, ei au realizat prezentări pe diverse teme cu trimiteri către articole din Convenţia Drepturilor Copilului. Aceste materiale au fost postate pe site-ul proiectului, platforma e-Twinning.

Acest proiect a avut un impact deosebit si asupra profesorilor, aceştia îmbunătăţindu-şi aptitudinile socio-profesionale, abilităţile lingvistice prin creşterea motivaţiei şi încrederii în sine. De asemenea, profesorii au avut ocazia de a-şi îmbunătăţi cunoştinţele despre tările şi culturile partenerilor.

Impactul asupra şcolii a fost major deoarece a revitalizat activitatea acesteia, a influenţat aproape toate activităţile desfăşurate, motivând profesorii şi elevii să se implice în foarte multe activităţi. Putem spune ca pe parcursul primului an de proiect Scoala Gimnazială Nr.5 a devenit o prezentă activă în comunitatea şcolară din Braşov si nu numai. Conducerea şcolii a susţinut dezvoltarea şi implementarea proiectului din toate punctele de vedere – prin punerea la dispoziţie de resurse umane si materiale.

Proiectul a antrenat în activităţile desfăşurate şi reprezentanţi ai ISJ Brasov care au fost prezenţi în şcoală în perioada 13-14 octombrie 2017 (Zilele Erasmus).

Tinerii si scolile verzi

Autor: Horga Stefania, Profesor Limba Engleza, Colegiul de stiinte ale naturii Emil Racovita, Brasov.

Tinerii trebuie să dezvolte abilități ecologice, astfel încât să poată contribui în continuare la tranziția către un viitor mai ecologic și să exploreze în mod eficient acest mediu în schimbare în lumea muncii și a vieții. În mod alarmant, ipotezele de bază despre consolidarea capacităților în cadrul angajamentelor naționale de a îndeplini afirmațiile cheie privind clima globală sunt minimalizate. Tinerii doresc să joace un rol de catalizatori în construirea unui viitor mai ecologic. Pentru a realiza acest lucru, competențele ecologice trebuie să fie în centrul educației, muncii și vieții de zi cu zi a tinerilor.

Capacitățile ecologice se bazează pe o varietate de informații, valori și stări de spirit pentru a facilita luarea deciziilor de mediu bune la locul de muncă și în viață. Abilitățile de mediu sunt importante pentru toate vârstele, dar cu atât mai mult pentru generațiile mai tinere, care pot contribui pe termen lung la protecția mediului.

Tinerii sunt nevoiți să suporte efectele din ce în ce mai severe ale urgenței climatice pentru o perioadă lungă de timp, stârnind îngrijorări cu privire la impactul asupra vieții și viitorului lor. În plus, tinerii intră pe piața muncii pe fondul perturbărilor economice cauzate de urgența climatică. Tranziția de la o economie bazată pe combustibili fosili la o „economie verde” este clară și importantă pentru toate țările.

În calitate de profesori, există multe lucruri pe care le putem face pentru ca sălile de clasă și școlile noastre să fie mai prietenoase cu mediul. De la reutilizare până la plantarea unei grădini, gestionarea școlii cu panouri solare , ideile sunt nesfârșite.

Cu ce vrei să începi astăzi?

1.

Green Club: Găsiți elevi interesați să facă școala mai ecologică.

2.

Accesarea unui proiect

Găsiți și aplicați pentru granturi care finanțează activitățile școlare verzi.

3.

Fii creativ refolosind recipientele: Renunță la simplul cos de gunoi și scoate recipientele în evidență. Încercați forme de animalele pentru reciclare sau păstrați lucrurile organizate ; de exemplu pubele etichetate clar și colorate pentru hârtie, sticle de plastic, conserve și carton.

4.

Programați o zi de ridicare a gunoiului.

Faceți din aceasta o ocazie anuală, lunară sau săptămânală. Ieșind afară și văzând cât de mult gunoi, elevii vor deveni mai conștienți

5.

Includeți plante de apartament: Plantele de apartament purifică de obicei aerul și oferă beneficii pentru sănătate. Începeți cu plante care sunt ușor de cultivat. Implicați copiii în îngrijirea plantelor.

Bilingvismul, provocările lui și importanța lecturilor în limba română în acest context

Szép Helga, Colegiul Național„Székely Mikó”, Sfântu Gheorghe, Covasna

Andras Zita-Emese, Școala Gimnazială Teliu-Brașov

Diversitatea lingvistică este o caracteristică a societăţii contemporane. Această realitate îşi pune amprenta şi asupra sistemelor de învăţământ, obligând la revizuirea finalităților educaţionale, prin abordarea interdisciplinară a bilingvismului şi multilingvismului, implicit a biculturalismului şi multiculturalismului, la unii locuitor ai României. Pentru acești elevi, de o altă etnie, cu o altă cultură însușirea limbii române, receptarea unui text literar implică anumite greutăți: cuvinte, expresii ale căror sensuri nu le cunosc, creații mitologice ale mentalului colectiv, obiceiuri legate de riturile de trecere sau de alte sărbători. Pentru elevii şcolilor cu predare în limbile minorităţilor naţionale însuşirea limbii române nu trebuie să se reducă la procesul stocării şi reactivizării cunoştinţelor lingvistice, ci presupune apropierea de celălalt, înţelegerea lui, cunoaşterea culturii, descoperirea a ceea ce Paul Ricoeur numeşte „ospitalitatea limbajului”, adică „plăcerea de a locui în limba celuilalt”. Elevii cu o altă limbă maternă depăşesc barierele lingvistice, pătrund în sistemul lingvistic al limbii române numai dacă profesorul, în afara dezvoltării competenţelor lingvistice, în plan formativ, recunoaste importanţa accentuării motivaţiei şi interesului pentru cultura comunicaţională în limba română.

Originile bilingvismului datează încă din Antichitate, când Quintilian a folosit retorica pentru perfecționarea limbii sale materne, a cercetat bilingvismul timpuriu, iar Platon a cercetat împrumuturile de cuvinte din alte limbi. În învățământul bilingv greco-latin se întâlnește bilingvismul.[1]

La începutul secolului al XX-lea, au fost publicate studii care aveau ca eșantion, copii bilingvi din familii în care părinții vorbeau două limbi diferite, în funcție de apartenența lor etnică. Cercetătorii au folosit și proceduri clinice pentru a studia procesele cerebrale încă din anul 1920, dar studii finalizate s-au efectuat doar în 1950. S-a continuat studierea bilingvismului cu beneficiile și greutățile ei și în anii '90, aceste studii au fost făcute, folosind instrumente și aparatură medicală

[1] Pag 1. ÜRMÖSNÉ SIMON Gabriella A bilingvizmus pszicho- és neurolingvisztikai aspektusai, határtudományai és oktatáspolitikai szerepe

(EKP, CT, FMR, MEG și PET). Studiile au arătat că la un vorbitor bilingv lobul stâng este implicat în procesarea lingvistică în același mod ca și cel drept. Individul care aparține minorităților etnice este bilingv, dar poate un individ poate deveni bilingv individual prin meseria sa? Atunci când o persoană devine bilingvă individual, motivele pot fi variate: afirmație într-un domeniu de interes, aspecte de viață particulară, căsătorie, șederea în străinătate. Un profesor de limbă care folosește în viața de zi cu zi în timpul activității sale a doua limbă, poate fi, de asemenea, considerat bilingv.

Este justă întrebarea dacă persoanele bilingve diferă de cele monolingve. Au existat cercetări, în anul 1960, pe un grup de copii monolingvi și un grup de copii bilingvi: cercetările au demonstrat că în inteligența verbală și nonverbală copiii monolingvi „i-au depășit cu circa 3 ani”[2] pe copiii bilingvi. Unii cercetători vorbesc de benficiile bilingvismului, un exmplu este articolul din 2008, publicat de Brain Briefings, care discută despre efectele pozitive ale bilingvismului timpuriu. Articolul subliniază că dobândirea simultană a două limbi este diferită de cea a monolingvilor, ea creează organizare, deoarece creierul necesită o mai mare cantitate de sânge și oxigen, sinapsele sunt, de asemenea, mai eficiente. Acest lucru reduce șansele de demență și de boala Alzheimer, și duce la o mai bună concentrare, la o mai bună performanță școlară.”[3]

În viața de zi cu zi mai mulți cercetători au încercat să contureze conceptul de bilingvism. Cercetătorul Bloomfield consideră că vorbitorul bilingv, la un moment dat, vorbește cele două limbi la un nivel nativ de cunoștințe. Diebold consideră că un copilul născut într-un mediu bilingv are deja o cunoaștere minimală a celor două limbii. Se discută derspre persoane bilingve, persoane care au nevoie de ambele limbi în viața de zi cu zi și folosesc în mod regulat două limbi. Acești copii au dezvoltat ambele limbi cu intonația specifică.

Psihologul, Agnes Kovacs, născută la Brașov, într-un mediu multicultultural, a condus o cercetare în 2009, în care a inclus copii de 7 luni. Au comparat comportamentul acestor bebeluși expuși la bilingvism cu comportamentul celor monolingvi. Studiul a arătat că bilingvii reușeau mai ușor să realizeze că marioneta arătată pe stânga, ulterior, este arătată în dreapta, față de copiii monolingvi. S-a observat la preșcolarii bilingvi că anumite funcții de atenție și organizare sunt mai bine dezvoltate, decât la copiii monolingvi. Un alt studiu care îi aparține lui Agnes Kovacs a arătat

[2] Pag2.ÜRMÖSNÉ SIMON Gabriella A bilingvizmus pszicho- és neurolingvisztikai aspektusai, határtudományai és oktatáspolitikai szerepe

[3] Pag2.ÜRMÖSNÉ SIMON Gabriella A bilingvizmus pszicho- és neurolingvisztikai aspektusai, határtudományai és oktatáspolitikai szerepe

că școlarii bilingvi din clasele primare treceau mai repede de la o sarcină la alta. Este normal, acești copii au o atenție distributivă mai bine dezvoltată, sunt mai organizați. Schimbul de limbi într-un timp scurt cere un antrenament intensiv de zi cu zi, care dezvoltă funcții implicate în atenție. Bilingvismul duce la o mai bună implicare socială, o mai mare empatie, o mai mare felxibilitate de a accepta cultura, principiile celuilalt, afirmă cercetătorul Mechelli[4].

Pentru psihologul Agnes Kovacs a reprezentat o provocare să cerceteze asimilarea a două limbi simultan la copii. Cerectările au arătat că modul în care un copil învață două limbi simultan se face natural pentru că nu realizează că aude două limbi în mediul său. În plus, face acest lucru în același timp cu omologul său monolingv. „În lumina rezultatelor studiului, am concluzionat că pot exista funcții cognitive mai avansate încă din copilărie și care permit acest lucru.”[5]

Se pare că este mai ușor să învețe bebelușul două limbi complet diferite.Vor deosebi limbile prin muzicalitate și prozodie.

Este binecunoscut că a învăța o limbă străină este mai ușor în copilărie, dar se pare că mai important este cât de mult este expus copilul la acel stimul lingvistic. Cu cât începe mai târziu a studia o a doua limbă, cu atât diferența de organizare a creierului este mai mare. De asemenea, este interesant faptul că creierul la o vârstă fragedă este un organ plastic, în schimbare dinamică, implicat în învățarea limbilor. Deși un copil un stăpânește sistemul fonetic, el totuși poate fi capabil să vorbească fluent devreme prin joc, în copilărie neexistând inhibiția în a rosti greșit un cuvânt.

Elevii de la secția maghiară învață limba română, potrivit noului program Anexa nr. 2 la Ordinul Ministrului Educației Naționale nr. 3393/28.02.2017 Ministerul Educației Naționale diferențiat față de elevii de la secția română, germană etc. Cred că programa diferențiată vine în ajutorul elevilor și profesorilor, pentru a reduce treptat decalajul cunoștințelor elevilor de la secția maghiară. Elevii de etnie maghiară, prin însușirea corectă a limbii române, dobândesc capacitatea de a utiliza limba în vorbire, în orice situație de comunicare. Disciplina Limba și literatura română vizează „dialogul direct cu celălalt sau a dialogul indirect prin cărți, cu valorile culturale ale prezentului”. A cunoaște limba oficială a țării depășește granițele cunoștințelor legate de limbă și accede către cunoașterea valorilor culturale, ale obiceiurilor.

[4] Mechelli et al (2004)

[5] https://maszol.ro/belfold/103410-kovacs-agnes-pszichologus-a-ketnyelv-gyermek-konnyebben-valt-egyik-feladatrol-a-masikra

Bilingvismul înseamnă nu doar cunoașterea a două limbi, presupune cunoașterea culturii, cunoașterea imaginarului colectiv, valorilor, personalităților de marcă, locurilor celebre, sintagmelor și locuțiunilor, proverbelor și zicătorilor specifice culturii respective.

Consider că textul literar oferă călătoria sufletească în interiorul civilizaţiilor îndepărtate, vechi sau, de ce nu, într-o societate inexistentă şi ireală în momentul acesta istoric (ex. romanele lui Jules Verne), dar oriunde ai merge trebuie să cunoști cutumele locului. Dacă călătorești între indieni ești „obligat" să cunoști cultura acelui popor, să cunoști temerile, lumea spirituală care se regăsește în mentalul colectiv. Şi cum nu te poţi întoarce cu mâna goală dintr-o călătorie, tânărul se va întoarce cu o experienţă catalizatoare, metamorfozantă după parcurgerea unui text literar bine ales de profesor. Acesta este rolul textului literar, de a-l face pe cititor curios de a cunoaște cultura celuilalt, iar această cunoaștere îl va transforma și pe el, devenind tolerant, empatic.

Robert William McCaul, câștigător (cu Marek Kiczkowiak) al premiului blogului Teaching English, examinează teoriile lingvistului Stephen Krashen și implicațiile pentru a dobândi a doua limbă.

Stephen Krashen a introdus concepte noi în studiul achiziției celei de a doua limbi. În ipoteza sa, „publicată într-un articol din 1977"[6] face distincția între cele două tipuri de învățare: procesul conștient, tradițional, bazat pe gramatică; și achiziție: modul în care însușim conceptele gramaticale, uzul limbii în prima limbă încă din fragedă copilărie și nu ca științele precum matematica, fizica etc. Autorul face o diferență între „a învăța" și „a dobâdi" în documentarul „A hild guide to learning languages, produs de BBC Horizon"[7] în 1983.

Lingvistul Krashen oferă următoarele posibilități/stadii pentru învățarea celei de a doua limbi pe care le parcurg și elevii de altă etnie, când doresc să însușească o a doua limbă.

Dobândim o limbă atunci când putem înțelege mesajele. Elevii trebuie să fie expuși la materiale de citire și la lecturi interesante și potrivite nivelului lor de achiziție (A1, A2, B1, 2 , C-conform Cadrul European Comun). În viziunea lui Krashen, dobândim cunoștințe într-o limbă, atunci când înțelegem mesajul pe care ni-l transmite. El susține că accentul trebuie pus pe interacțiune în aceea limbă și nu pe formă. Atunci când părinții vorbesc cu copiii, accentul este pus pe semnificație și nu pe utilizarea corectă a gramaticii. Teoria aici este că expunerea la cantități suficiente de limbă vorbită are ca rezultat achiziția. Greșelile de exprimare, acordurile incorecte

[6]https://www.britishcouncil.org/voices-magazine/can-we-learn-second-language-we-learned-our-first
[7]https://www.britishcouncil.org/voices-magazine/can-we-learn-second-language-we-learned-our-first

sunt frecvente la elevii de etnie maghiară, deoarece sunt forme gramaticale pe care încă nu le stăpânesc îndeajuns.

Lingvistul ne vorbește despre „perioada tăcută” pe care o parcurge fiecare elev expus învățării. Autorul se bazează pe modul de achiziție al copiilor, care nu încep să vorbească nici limba maternă imediat, deși au fost expuși din prima zi de la naștere limbii. Trece o perioadă destul de lungă până când încep să vorbească. Primele cuvinte și propozițiile, de multe ori stâlcite, sunt rezultatul acestei achiziții anterioare. Elevii, atât în interiorul, cât și în afara clasei, au nevoie și de această perioadă silențioasă. „Profesorii nu ar trebui să se teamă când elevii lor nu participă la dezbaterile la curs - probabil că dobândesc pur și simplu limba. Mai mult decât atât, exercitarea unei presiuni asupra elevului pentru a vorbi înainte de a fi gata va duce la anxietate.”[8] Important este în această situație expunerea elevului la auzul limbii ca mai târziu să se realizeze și interacțiunea.

Înțelegerea textului este determinată, în mod esential, de ritmul lecturii și de fluiditatea ei. Se observă o anumită lentoare în lectura textului la a doua limbă. Cerecetătorii lingviști Dumont, Rack, Snowling și Olson, în 1992, au ajuns la concluzia că un cuvânt, o sintagmă poate fi recunoscută prin două mijloace: 1. Vizual (aici putem integra cuvintele, sintagmele cu care cititorul s-a mai întâlnit, îi sunt familiare, doar acestea pot fi recunoscute vizual); 2. Recodare fonologică: Se pare că recodarea fonologică este elementul cheie în înțelegerea sensului unui cuvânt. Wagner și Torgeson în 1987 au studiat fenomenul elevilor care aveau probleme de înțelegere a textului. Cei care citeau fără probleme aveau o conștiință fonematică bine structurată.

O formă de interacțiune cu limba trebuie făcută fără stres, este premiza noilor achiziții. În concepția lui Krashen, învățarea conștientă a limbilor nu poate fi sursa vorbirii spontane. Elevii reiau, în vorbire, tehnici gramaticale învățate, dar anumite cuvinte au alt accent într-un anumit text și alt accent într-o altă scriere și aici intervine - ipoteza ordinii naturale–ea vorbește despre achiziții și ordinea lor. Din studiile efectuate de omul de știință reiese că indiferent de nivelul de cultură, de vârstă, omul va achiziționa cunoștințele gramaticale și de vocabular la fel. Anumite structuri garamaticale se dobândesc mai repede, altele mai greu, în funcție de nivelul achizițiilor anterioare pe care le deține elevul și în funcție de cum este expus la limba vorbită. Unul dintre cele mai surprinzătoare lucruri este că atunci când copiii dobândesc o limbă, achiziția limbii în sine nu este obiectivul lor, ci mai degrabă, este un produs secundar al realizării unui alt scop, cum ar fi

[8] https://www.britishcouncil.org/voices-magazine/can-we-learn-second-language-we-learned-our-first

împrietenirea la loc de joacă. Cunoștințele de vocabular, fondul principal lexical va fi achiziționat inițial și mai apoi vor lua elementele gramaticale ca să le răspundă la întrebarea „De ce?”. Autorul susține că prin gramatici alimentate cu forța nu se poate face o achiziție de valoare/funcționabilă în comunicare.

Lectura în a doua limbă este îngreunată de cuvintele ale căror sensuri elevul nu le cunoaște și va trebui să-l deducă din context. Expresiile, locuțiunile, de ex. „a ține hangul ”, „a da ochii cu moartea”, „a-și lua inima în dinți” reprezintă o anumită dificultate pentru elevul care are o altă limbă materă. Acestea sunt dificultăți pe carea ar trebui să le treacă elevul cu ajutorul unui cadru didactic. El trebuie să înțeleagă că necunoașterea unui cuvânt nu este o fortăreață de netrecut, ci doar o dificultate pe care poate să o stăpânească cu ajutorul cadrului didactic, la început, mai târziu, folosindu-se de dicționar.

Bilingvismul este o realitate în care trăiesc unii elevi. Și ei au vise și dorințe pentru viitorul lor. Aceste vise, în mare măsură, se bazează pe cunoașterea, la un nivel ridicat, a limbii române alături de limba maternă potrivit recomandărilor Parlamentului UE din 2006. Absența cunoașterii limbii române va duce la o comunicare deficitară și de multe ori la imposibiliatea inserției sociale.

Programa școlară pentru disciplina Limba și literatura română pentru școlile și secțiile cu predare în limba maghiară a fost elaborată potrivit unui nou model de proiectare curriculară, centrat pe competențe, folosirea tuturor abilităților inițiale, cunoașterea limbii materne. Competențele specifice sunt derivate din competențele generale și reprezintă etapizat dobândirea acestor cunoștințe pe parcursul a patru ani. Programa oferă activități multiple de valorificare a ceea ce știe elevul și integrarea acestei cunoștințe vechi în activități noi și astfel se obțin competențele specifice necesare examenului extern care-l așteptă pe elev la sfârșitul ciclului gimnazial.

Bibliografie

1. Călinescu, Matei , *A citi, a reciti-Către o poetică a recitirii*, Editura Humanitas, 2017.

2. Cucoş, C-tin (coord.), *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare şi grade didactice*, Iaşi, Ed. Polirom,1998.

3. Farguet, Emil, *Arta de a citi*, Ed. Albatros ,1973.

4. Iser, Wolfgang, *Actul lecturii-O teorie a efectului estetic*, Editura Paralela 45, 2006.

5. Kayser,Wolfgang, *Opera literară/Introducere în știința literaturii*, Editura Univers, 1979.

6. Kundera, Milan, *Arta romanului*, Editura Humanitas, București, 2008.

7. Panfil, Alina, *Didactica limbii și literaturii române, Gimnaziu*, Editura Dacia, Cluj-Napoca,2000,

8. Steklács, János, *Olvasási stratégiák tanítása, tanulása és az olvasásra vonatkozó meggyõzõdés*, Nemzedekek Tudasa Tankonyvkiado, Budapest. [trad.a].

9. Woolley Gary, *Reading Comprehension: Assisting Children with Learning Difficulties*, Wood, 2001,Springer, 2001.

10. http://www.utgjiu.ro/revista/dppd/pdf/2010-02/4_CRISTINA_TOMESCU.pdf.

11. https://particip.gov.md/public/documente/137/ro_6374_Limba-romana-gimnaziu.pdf

12. http://www.carteadelaora5.ro/cele-mai-frumoase-citate-despre-citit/

13. https://maszol.ro/belfold/103410-kovacs-agnes-pszichologus-a-ketnyelv-gyermek-konnyebben-valt-egyik-feladatrol-a-masikra

Prof.dr. Voinescu Laura Teodora

Proiect European Erasmus, *Drop out-coaching at school*

Derulat de Colegiul Naţional de Informatică GRIGORE MOISIL Braşov

Proiectele europene reprezintă o oportunitate deosebită pentru profesori şi elevi, o oportunitate de a afla lucruri noi, de a descoperi alte culturi, de a dobândi abilităţi şi competenţe.

Colegiul Naţional de Informatică a făcut parte dintr-un important Proiect European, ***Drop out-coaching at school,*** proiect realizat cu sprijinul financiar al Comisiei Europene, în cadrul Programului Erasmus +, Acţiunea-cheie 2: Parteneriate Strategice între şcoli.

Colegiul de Informatică a lucrat în parteneriat cu şcoli din Polonia, Turcia, Grecia, Italia, Spania, Estonia.

Activităţile proiectului s-au desfăşurat în perioada 1 septembrie 2016- 31 august 2018. Partenerii de proiect au fost: GIMNAZIUM NR: 7, Olsztyn, Polonia, INSTITUT GUILLEM CATA, Spania, SULEYMAN DEMIREL ANADOLU LISESI, Istanbul, Turcia, GENIKO LYKEIO OF NEA IONIAS MAGNISIAS Grecia, KANEPI GYMNAZIUM, Estonia, PETRUCCI FERRARIS MARESCA, Italia. Şcoala coordonatoare a fost GIMNAZIUM NR: 7, Olsztyn, Polonia.

. Tema proiectului este prevenirea abandonului şcolar timpuriu, o temă de actualitate pentru şcoala zilelor noastre. Abandonul şcolar timpuriu reprezintă o problemă a societăţii în care trăim, mulţi elevi alegând să abandoneze şcoala, să nu fie motivaţi să vină la şcoală, să aibă rezultate şcolare slabe. Considerăm că este o temă importantă care oglindeşte realitate din foarte multe şcoli din România, şi din numeroase ţări europene.

Obiectivele proiectului sunt: reducerea numărului de elevi care abandonează şcoala, reducerea nivelului de stress şi dezvoltarea abilităţilor necesare pentru gestionarea emoţiilor şi anxietăţii, stimularea creativităţii elevilor, folosind tehnologia modernă, dezvoltarea abilităţilor de comunicare, îmbunătăţirea cunoştinţelor de limba engleză.

În luna noiembrie 2016, doi profesori din echipa de proiect, prof. Voinescu Laura şi Goran Constantin, s-au deplasat la Manresa, Spania pentru a participa alături de ceilalţi profesori de la şcolile partenere la o reuniune de proiect. Această reuniune de proiect a reprezentat o experienţă interesantă şi utilă pentru profesorii participanţi. În cadrul acestei reuniuni de proiect, s-a stabilit programul următoarelor mobilităţi, s-a stabilit un program riguros al evenimentelor, şi s-au stabilit responsabilităţile fiecărei şcoli partenere. De asemenea, la această reuniune de proiect au fost prezentate şcolilor partenere materiale despre cultuta şi tradiţiile ţărilor partenere. Şcoala gazdă INSTITUT GUILLEM CATA a impresionat prin ospitalitate, bună organizare, dotare şi buna pregătire a cadrelor didactice.

În luna ianuarie 2017, a avut loc activitatea a doua din cadrul proiectului, şi anume, Short-term joint staff training events, şi anume o activitate de învăţare pentru profesori. De data aceasta, şcoala gazdă a fost SULEYMAN DEMIREL ANADOLU LISESI din Istanbul Turcia. Din nou, am fost surprinşi în mod foarte plăcut de ospitalitatea gazdelor, metodele moderne de predare din şcoală, excelenta bază materială, atmosfera plăcută, şi nu în ultimul rând de frumuseţea unui oraş impresionant, Istanbul. În cadrul acestei mobilităţi, profesorii participanţi, Voinescu Laura şi Ancuţa Ramona au participat la cursul *Mindfullness based Coaching for Teachers,* curs care a avut rolul de a ne descifra tainele coaching-ului. Cursul a fost ţinut de traineri din Istanbul, pe durata a trei zile, în limba engleză. Cursul, gândit într-o manieră modernă şi interactivă, oferă instrumente de lucru pentru profesori pentru a ajuta elevii în prag de abandon şcolar, elevii care nu sunt motivaţi, şi cei cu stimă de sine scăzută.

În luna martie 2017 a urmat mobilitatea din Volos, Grecia, la care au participat trei elevi din Colegiul nostru, Gabriela Leonte, Greiner Cristian, Caba Matei, însoţiţi de profesorul coordonator.

Considerăm că prin acest proiect devenim ambasadorii culturii române peste hotare, promotori valorilor universale de bine, frumos şi adevăr.

Prof.dr. Voinescu Laura Teodora

Proiect European Erasmus, *Drop out-coaching at school*

Derulat de Colegiul Naţional de Informatică GRIGORE MOISIL Braşov

Proiectele europene reprezintă o oportunitate deosebită pentru profesori şi elevi, o oportunitate de a afla lucruri noi, de a descoperi alte culturi, de a dobândi abilităţi şi competenţe.

Colegiul Naţional de Informatică a făcut parte dintr-un important Proiect European, ***Drop out-coaching at school,*** proiect realizat cu sprijinul financiar al Comisiei Europene, în cadrul Programului Erasmus +, Acţiunea-cheie 2: Parteneriate Strategice între şcoli.

Colegiul de Informatică a lucrat în parteneriat cu şcoli din Polonia, Turcia, Grecia, Italia, Spania, Estonia.

Activităţile proiectului s-au desfăşurat în perioada 1 septembrie 2016- 31 august 2018. Partenerii de proiect au fost: GIMNAZIUM NR: 7, Olsztyn, Polonia, INSTITUT GUILLEM CATA, Spania, SULEYMAN DEMIREL ANADOLU LISESI, Istanbul, Turcia, GENIKO LYKEIO OF NEA IONIAS MAGNISIAS Grecia, KANEPI GYMNAZIUM, Estonia, PETRUCCI FERRARIS MARESCA, Italia. Şcoala coordonatoare a fost GIMNAZIUM NR: 7, Olsztyn, Polonia.

. Tema proiectului este prevenirea abandonului şcolar timpuriu, o temă de actualitate pentru şcoala zilelor noastre. Abandonul şcolar timpuriu reprezintă o problemă a societăţii în care trăim, mulţi elevi alegând să abandoneze şcoala, să nu fie motivaţi să vină la şcoală, să aibă rezultate şcolare slabe. Considerăm că este o temă importantă care oglindeşte realitate din foarte multe şcoli din România, şi din numeroase ţări europene.

Obiectivele proiectului sunt: reducerea numărului de elevi care abandonează şcoala, reducerea nivelului de stress şi dezvoltarea abilităţilor necesare pentru gestionarea emoţiilor şi anxietăţii, stimularea creativităţii elevilor, folosind tehnologia modernă, dezvoltarea abilităţilor de comunicare, îmbunătăţirea cunoştinţelor de limba engleză.

În luna noiembrie 2016, doi profesori din echipa de proiect, prof. Voinescu Laura şi Goran Constantin, s-au deplasat la Manresa, Spania pentru a participa alături de ceilalţi profesori de la şcolile partenere la o reuniune de proiect. Această reuniune de proiect a reprezentat o experienţă interesantă şi utilă pentru profesorii participanţi. În cadrul acestei reuniuni de proiect, s-a stabilit programul următoarelor mobilităţi, s-a stabilit un program riguros al evenimentelor, şi s-au stabilit responsabilităţile fiecărei şcoli partenere. De asemenea, la această reuniune de proiect au fost prezentate şcolilor partenere materiale despre cultuta şi tradiţiile ţărilor partenere. Şcoala gazdă INSTITUT GUILLEM CATA a impresionat prin ospitalitate, bună organizare, dotare şi buna pregătire a cadrelor didactice.

În luna ianuarie 2017, a avut loc activitatea a doua din cadrul proiectului, şi anume, Short-term joint staff training events, şi anume o activitate de învăţare pentru profesori. De data aceasta, şcoala gazdă a fost SULEYMAN DEMIREL ANADOLU LISESI din Istanbul Turcia. Din nou, am fost surprinşi în mod foarte plăcut de ospitalitatea gazdelor, metodele moderne de predare din şcoală, excelenta bază materială, atmosfera plăcută, şi nu în ultimul rând de frumuseţea unui oraş impresionant, Istanbul. În cadrul acestei mobilităţi, profesorii participanţi, Voinescu Laura şi Ancuţa Ramona au participat la cursul *Mindfullness based Coaching for Teachers,* curs care a avut rolul de a ne descifra tainele coaching-ului. Cursul a fost ţinut de traineri din Istanbul, pe durata a trei zile, în limba engleză. Cursul, gândit într-o manieră modernă şi interactivă, oferă instrumente de lucru pentru profesori pentru a ajuta elevii în prag de abandon şcolar, elevii care nu sunt motivaţi, şi cei cu stimă de sine scăzută.

În luna martie 2017 a urmat mobilitatea din Volos, Grecia, la care au participat trei elevi din Colegiul nostru, Gabriela Leonte, Greiner Cristian, Caba Matei, însoţiţi de profesorul coordonator.

Considerăm că prin acest proiect devenim ambasadorii culturii române peste hotare, promotori valorilor universale de bine, frumos şi adevăr.

. **Şcoala mea- partener european**

”CHILDREN’S RIGHTS-ONE WORLD, ONE FUTURE”-proiect ERASMUS +

Autor : Irod Medina

Prof. înv. primar – Şc. Gimn. Nr.5, Bv.

În perioada 2017-2019, Şcoala Gimnazială Nr. 5, Braşov a participat ca partener în cadrul proiectului ERASMUS+: ”CHILDREN’S RIGHTS-ONE WORLD, ONE FUTURE”. Ca şcoală europeană, ne-am dorit ca împreună cu elevii nostri să implementăm în activităţile didactice şi extracurriculare, activităţi preluate ca exemple de bune practici de la partenerii de proiect (Spania – ţara coordonatoare, Cehia, Polonia si Marea Britanie).

Am coordonat activitatea la nivelul şcolii în cadrul acestui proiect, în primul an de desfăşurare si pot spune că a fost o experienţă deosebită. Toate cadrele didactice şi elevii claselor implicate şi-au adus aportul la buna desfăşurare şi obţinerea de rezultate remarcabile pe care să le prezentăm partenerilor noştri.

Scopul implicării şcolii noastre în acest proiect european trebuie privit într-o manieră triunghiulară:

1. Respectarea si promovarea unei culturi a Drepturilor copiilor;
2. Dezvoltarea competenţelor de învăţare prin practici non-discriminatorii;
3. Responsabilizarea fiecărui elev pentru bunăstarea şi armonia grupului.

În cadrul proiectului, toate activităţile lunare au fost implementate în şcoala noastră şi s-au desfăşurat conform planului de activităţi agreat la nivelul parteneriatului. Aceste activităţi sunt susţinute prin imagini si prezentări în mass-media locală. Şcoala şi comunitatea locală au sprijinit derularea optimă a activităţilor din proiect.

Ideea proiectului, care pune in centrul activităţilor copilul şi drepturile acestuia, a fost bine percepută în şcoală, iar profesorii au dorit să se alăture activităţilor de învăţare, formare şi predare din şcolile partenere. Tema accesibilă şi de actualitate a acestui proiect a atras majoritatea profesorilor din scoală. Aceştia au cunoscut progresul activităţilor din proiect prin diseminările care s-au realizat în cadrul consiliilor profesorale.

Activităţile iniţiale au constat în evaluarea dorinţei cadrelor didactice de a se alătura acestui proiect. Activităţile puse in practică au promovat drepturile copilului prin implicare în activităţi de grup si adaptare la contexte particulare, folosind diferite strategii. S-a încurajat folosirea limbii engleze in comunicare pentru dezvoltarea abilităţilor de folosire a acesteia.

După obţinerea aprobării proiectului am contactat şcolile partenere şi am decis împreună asupra calendarului de activităţi, a perioadelor de desfăşurare, întâlniri şi responsabilităţi. Au fost utilizate reţele de comunicare şi socializare – facebook, skype, mail – pentru a facilita schimbul activ de idei, sugestii si propuneri.

Pe platforma TwinSpace au fost postate constant fotografii şi filmuleţe. A fost elaborat calendarul de activităţi pentru primul an al proiectului, luând în considerare structura anului şcolar pentru fiecare şcoală parteneră. Aceste perioade au inclus toate activităţile care urmau să fie desfăşurate în fiecare organizaţie, precum şi data aproximativă a începerii şi finalizării fiecarei activităţi.

În zilele de 13 si 14 octombrie 2017 – Zilele Erasmus – am avut o prezentare a proiectului pe un post local de televiziune – Mix TV .

În primul an de proiect am folosit sume din grantul pentru management şi implementare necesare promovării în comunitatea locală a temei proiectului. Astfel, am confecţionat un roll-up de prezentare, precum şi 100 bucăţi de broşuri reprezentative. S-a realizat un panou – Project Corner, care cuprinde elementele esenţiale ale acestui proiect.

În şcoală s-au desfăşurat lunar activităţi tematice:

-5 octombrie 2017 – Ziua Educaţiei/ amenajare perete reprezentativ;

-13-14 octombrie 2017 – s-a realizat o întâlnire în scoală, în cadrul activitaţii Zilele Erasmus, unde s-a prezentat reprezentanţilor şcolilor si comunităţii locale o diseminare a proiectului şi a modului de aplicare a acestuia;

-noiembrie 2017 – prezentare digitală Our Heroes;

-1 decembrie 2017 – Ziua Nationalã a României/ activităţi artistice cu specific naţional;

-ianuarie 2018 – piesa de teatru cu tema Violence bullying;

-februarie 2018 – Children s rights civic education competition (art.13);

- Video- theatre plays – Childhood memories, Ion Creangă;

-martie 2018 – lecţie la clasa a V-a , Gândire critică şi drepturile copilului, pe tema libertăţii de exprimare şi a dreptului la opinie al copiilor (art.12);

-martie 2018 – realizarea de Podcast-radio – program made by children (articles 12, 13, 14);
-martie 2018 – prezentare de proiecte – Matematica si explorarea mediului (Vieţuitoare din diferite medii geografice) - art. 13/Accesul liber la informatie;
-mai 2018 – 9 May, European Union Day – Interdisciplinary activity;
- Arts and Crafts Contest – Happy children, happy world;
-mai 2018 – diseminarea activităţilor din proiect în cadrul Microcercului Învăţământ Primar;
-1 iunie 2018 – Ziua Internaţională a Copilului – excursie de studiu (dreptul la timp liber si dreptul la informare) – Cluj Napoca, Salina Turda.

Proiectul a avut un impact pozitiv asupra elevilor, cadrelor didactice, părinţilor şi a autorităţilor locale. Astfel, performanţa proiectului o putem măsura prin atingerea obiectivelor propuse şi asigurarea calităţii dorite în activităţile desfăşurate. Tema proiectului este de actualitate si a oferit posbilitatea desfaşurării unei game diversificate de activităţi dedicate copiilor: expoziţii, lecţii demonstrative, piese de teatru, concursuri, radio-podcast, excursii tematice, activităţi artistice. Elevii s-au implicat direct in acest proiect. În colaborare cu profesorii, ei au realizat prezentări pe diverse teme cu trimiteri către articole din Convenţia Drepturilor Copilului. Aceste materiale au fost postate pe site-ul proiectului, platforma e-Twinning.

Acest proiect a avut un impact deosebit si asupra profesorilor, aceştia îmbunătăţindu-şi aptitudinile socio-profesionale, abilităţile lingvistice prin creşterea motivaţiei şi încrederii în sine. De asemenea, profesorii au avut ocazia de a-şi îmbunătăţi cunoştinţele despre tările şi culturile partenerilor.

Impactul asupra şcolii a fost major deoarece a revitalizat activitatea acesteia, a influenţat aproape toate activităţile desfăşurate, motivând profesorii şi elevii să se implice în foarte multe activităţi. Putem spune ca pe parcursul primului an de proiect Scoala Gimnazială Nr.5 a devenit o prezentă activă în comunitatea şcolară din Braşov si nu numai. Conducerea şcolii a susţinut dezvoltarea şi implementarea proiectului din toate punctele de vedere – prin punerea la dispoziţie de resurse umane si materiale.

Proiectul a antrenat în activităţile desfăşurate şi reprezentanţi ai ISJ Brasov care au fost prezenţi în şcoală în perioada 13-14 octombrie 2017 (Zilele Erasmus).

Tinerii si scolile verzi

Autor: Horga Stefania, Profesor Limba Engleza, Colegiul de stiinte ale naturii Emil Racovita, Brasov.

Tinerii trebuie să dezvolte abilități ecologice, astfel încât să poată contribui în continuare la tranziția către un viitor mai ecologic și să exploreze în mod eficient acest mediu în schimbare în lumea muncii și a vieții. În mod alarmant, ipotezele de bază despre consolidarea capacităților în cadrul angajamentelor naționale de a îndeplini afirmațiile cheie privind clima globală sunt minimalizate. Tinerii doresc să joace un rol de catalizatori în construirea unui viitor mai ecologic. Pentru a realiza acest lucru, competențele ecologice trebuie să fie în centrul educației, muncii și vieții de zi cu zi a tinerilor.

Capacitățile ecologice se bazează pe o varietate de informații, valori și stări de spirit pentru a facilita luarea deciziilor de mediu bune la locul de muncă și în viață. Abilitățile de mediu sunt importante pentru toate vârstele, dar cu atât mai mult pentru generațiile mai tinere, care pot contribui pe termen lung la protecția mediului.

Tinerii sunt nevoiți să suporte efectele din ce în ce mai severe ale urgenței climatice pentru o perioadă lungă de timp, stârnind îngrijorări cu privire la impactul asupra vieții și viitorului lor. În plus, tinerii intră pe piața muncii pe fondul perturbărilor economice cauzate de urgența climatică. Tranziția de la o economie bazată pe combustibili fosili la o „economie verde” este clară și importantă pentru toate țările.

În calitate de profesori, există multe lucruri pe care le putem face pentru ca sălile de clasă și școlile noastre să fie mai prietenoase cu mediul. De la reutilizare până la plantarea unei grădini, gestionarea școlii cu panouri solare , ideile sunt nesfârșite.

Cu ce vrei să începi astăzi?

1.

Green Club: Găsiți elevi interesați să facă școala mai ecologică.

2.

Accesarea unui proiect

Găsiți și aplicați pentru granturi care finanțează activitățile școlare verzi.

3.

Fii creativ refolosind recipientele: Renunță la simplul cos de gunoi și scoate recipientele în evidență. Încercați forme de animalele pentru reciclare sau păstrați lucrurile organizate ; de exemplu pubele etichetate clar și colorate pentru hârtie, sticle de plastic, conserve și carton.

4.

Programați o zi de ridicare a gunoiului.

Faceți din aceasta o ocazie anuală, lunară sau săptămânală. Ieșind afară și văzând cât de mult gunoi, elevii vor deveni mai conștienți

5.

Includeți plante de apartament: Plantele de apartament purifică de obicei aerul și oferă beneficii pentru sănătate. Începeți cu plante care sunt ușor de cultivat. Implicați copiii în îngrijirea plantelor.

Bilingvismul, provocările lui și importanța lecturilor în limba română în acest context

Szép Helga, Colegiul Național„Székely Mikó”, Sfântu Gheorghe, Covasna

Andras Zita-Emese, Școala Gimnazială Teliu-Brașov

Diversitatea lingvistică este o caracteristică a societăţii contemporane. Această realitate îşi pune amprenta şi asupra sistemelor de învăţământ, obligând la revizuirea finalităților educaţionale, prin abordarea interdisciplinară a bilingvismului şi multilingvismului, implicit a biculturalismului şi multiculturalismului, la unii locuitor ai României. Pentru acești elevi, de o altă etnie, cu o altă cultură însușirea limbii române, receptarea unui text literar implică anumite greutăți: cuvinte, expresii ale căror sensuri nu le cunosc, creații mitologice ale mentalului colectiv, obiceiuri legate de riturile de trecere sau de alte sărbători. Pentru elevii şcolilor cu predare în limbile minorităţilor naţionale însuşirea limbii române nu trebuie să se reducă la procesul stocării şi reactivizării cunoştinţelor lingvistice, ci presupune apropierea de celălalt, înţelegerea lui, cunoaşterea culturii, descoperirea a ceea ce Paul Ricoeur numeşte „ospitalitatea limbajului”, adică „plăcerea de a locui în limba celuilalt”. Elevii cu o altă limbă maternă depăşesc barierele lingvistice, pătrund în sistemul lingvistic al limbii române numai dacă profesorul, în afara dezvoltării competenţelor lingvistice, în plan formativ, recunoaste importanţa accentuării motivaţiei şi interesului pentru cultura comunicaţională în limba română.

Originile bilingvismului datează încă din Antichitate, când Quintilian a folosit retorica pentru perfecționarea limbii sale materne, a cercetat bilingvismul timpuriu, iar Platon a cercetat împrumuturile de cuvinte din alte limbi. În învățământul bilingv greco-latin se întâlnește bilingvismul.[1]

La începutul secolului al XX-lea, au fost publicate studii care aveau ca eșantion, copii bilingvi din familii în care părinții vorbeau două limbi diferite, în funcție de apartenența lor etnică. Cercetătorii au folosit și proceduri clinice pentru a studia procesele cerebrale încă din anul 1920, dar studii finalizate s-au efectuat doar în 1950. S-a continuat studierea bilingvismului cu beneficiile și greutățile ei și în anii '90, aceste studii au fost făcute, folosind instrumente și aparatură medicală

[1] Pag 1. ÜRMÖSNÉ SIMON Gabriella A bilingvizmus pszicho- és neurolingvisztikai aspektusai, határtudományai és oktatáspolitikai szerepe

(EKP, CT, FMR, MEG și PET). Studiile au arătat că la un vorbitor bilingv lobul stâng este implicat în procesarea lingvistică în același mod ca și cel drept. Individul care aparține minorităților etnice este bilingv, dar poate un individ poate deveni bilingv individual prin meseria sa? Atunci când o persoană devine bilingvă individual, motivele pot fi variate: afirmație într-un domeniu de interes, aspecte de viață particulară, căsătorie, șederea în străinătate. Un profesor de limbă care folosește în viața de zi cu zi în timpul activității sale a doua limbă, poate fi, de asemenea, considerat bilingv.

Este justă întrebarea dacă persoanele bilingve diferă de cele monolingve. Au existat cercetări, în anul 1960, pe un grup de copii monolingvi și un grup de copii bilingvi: cercetările au demonstrat că în inteligența verbală și nonverbală copiii monolingvi „i-au depășit cu circa 3 ani”[2] pe copiii bilingvi. Unii cercetători vorbesc de benficiile bilingvismului, un exmplu este articolul din 2008, publicat de Brain Briefings, care discută despre efectele pozitive ale bilingvismului timpuriu. Articolul subliniază că dobândirea simultană a două limbi este diferită de cea a monolingvilor, ea creează organizare, deoarece creierul necesită o mai mare cantitate de sânge și oxigen, sinapsele sunt, de asemenea, mai eficiente. Acest lucru reduce șansele de demență și de boala Alzheimer, și duce la o mai bună concentrare, la o mai bună performanță școlară.”[3]

În viața de zi cu zi mai mulți cercetători au încercat să contureze conceptul de bilingvism. Cercetătorul Bloomfield consideră că vorbitorul bilingv, la un moment dat, vorbește cele două limbi la un nivel nativ de cunoștințe. Diebold consideră că un copilul născut într-un mediu bilingv are deja o cunoaștere minimală a celor două limbii. Se discută derspre persoane bilingve, persoane care au nevoie de ambele limbi în viața de zi cu zi și folosesc în mod regulat două limbi. Acești copii au dezvoltat ambele limbi cu intonația specifică.

Psihologul, Agnes Kovacs, născută la Brașov, într-un mediu multicultultural, a condus o cercetare în 2009, în care a inclus copii de 7 luni. Au comparat comportamentul acestor bebeluși expuși la bilingvism cu comportamentul celor monolingvi. Studiul a arătat că bilingvii reușeau mai ușor să realizeze că marioneta arătată pe stânga, ulterior, este arătată în dreapta, față de copiii monolingvi. S-a observat la preșcolarii bilingvi că anumite funcții de atenție și organizare sunt mai bine dezvoltate, decât la copiii monolingvi. Un alt studiu care îi aparține lui Agnes Kovacs a arătat

[2] Pag2.ÜRMÖSNÉ SIMON Gabriella A bilingvizmus pszicho- és neurolingvisztikai aspektusai, határtudományai és oktatáspolitikai szerepe

[3] Pag2.ÜRMÖSNÉ SIMON Gabriella A bilingvizmus pszicho- és neurolingvisztikai aspektusai, határtudományai és oktatáspolitikai szerepe

că școlarii bilingvi din clasele primare treceau mai repede de la o sarcină la alta. Este normal, acești copii au o atenție distributivă mai bine dezvoltată, sunt mai organizați. Schimbul de limbi într-un timp scurt cere un antrenament intensiv de zi cu zi, care dezvoltă funcții implicate în atenție. Bilingvismul duce la o mai bună implicare socială, o mai mare empatie, o mai mare felxibilitate de a accepta cultura, principiile celuilalt, afirmă cercetătorul Mechelli[4].

Pentru psihologul Agnes Kovacs a reprezentat o provocare să cerceteze asimilarea a două limbi simultan la copii. Cerectările au arătat că modul în care un copil învață două limbi simultan se face natural pentru că nu realizează că aude două limbi în mediul său. În plus, face acest lucru în același timp cu omologul său monolingv. „În lumina rezultatelor studiului, am concluzionat că pot exista funcții cognitive mai avansate încă din copilărie și care permit acest lucru.”[5]

Se pare că este mai ușor să învețe bebelușul două limbi complet diferite.Vor deosebi limbile prin muzicalitate și prozodie.

Este binecunoscut că a învăța o limbă străină este mai ușor în copilărie, dar se pare că mai important este cât de mult este expus copilul la acel stimul lingvistic. Cu cât începe mai târziu a studia o a doua limbă, cu atât diferența de organizare a creierului este mai mare. De asemenea, este interesant faptul că creierul la o vârstă fragedă este un organ plastic, în schimbare dinamică, implicat în învățarea limbilor. Deși un copil un stăpânește sistemul fonetic, el totuși poate fi capabil să vorbească fluent devreme prin joc, în copilărie neexistând inhibiția în a rosti greșit un cuvânt.

Elevii de la secția maghiară învață limba română, potrivit noului program Anexa nr. 2 la Ordinul Ministrului Educației Naționale nr. 3393/28.02.2017 Ministerul Educației Naționale diferențiat față de elevii de la secția română, germană etc. Cred că programa diferențiată vine în ajutorul elevilor și profesorilor, pentru a reduce treptat decalajul cunoștințelor elevilor de la secția maghiară. Elevii de etnie maghiară, prin însușirea corectă a limbii române, dobândesc capacitatea de a utiliza limba în vorbire, în orice situație de comunicare. Disciplina Limba și literatura română vizează „dialogul direct cu celălalt sau a dialogul indirect prin cărți, cu valorile culturale ale prezentului”. A cunoaște limba oficială a țării depășește granițele cunoștințelor legate de limbă și accede către cunoașterea valorilor culturale, ale obiceiurilor.

[4] Mechelli et al (2004)

[5] https://maszol.ro/belfold/103410-kovacs-agnes-pszichologus-a-ketnyelv-gyermek-konnyebben-valt-egyik-feladatrol-a-masikra

Bilingvismul înseamnă nu doar cunoașterea a două limbi, presupune cunoașterea culturii, cunoașterea imaginarului colectiv, valorilor, personalităților de marcă, locurilor celebre, sintagmelor și locuțiunilor, proverbelor și zicătorilor specifice culturii respective.

Consider că textul literar oferă călătoria sufletească în interiorul civilizaţiilor îndepărtate, vechi sau, de ce nu, într-o societate inexistentă şi ireală în momentul acesta istoric (ex. romanele lui Jules Verne), dar oriunde ai merge trebuie să cunoști cutumele locului. Dacă călătorești între indieni ești „obligat" să cunoști cultura acelui popor, să cunoști temerile, lumea spirituală care se regăsește în mentalul colectiv. Şi cum nu te poţi întoarce cu mâna goală dintr-o călătorie, tânărul se va întoarce cu o experienţă catalizatoare, metamorfozantă după parcurgerea unui text literar bine ales de profesor. Acesta este rolul textului literar, de a-l face pe cititor curios de a cunoaște cultura celuilalt, iar această cunoaștere îl va transforma și pe el, devenind tolerant, empatic.

Robert William McCaul, câștigător (cu Marek Kiczkowiak) al premiului blogului Teaching English, examinează teoriile lingvistului Stephen Krashen și implicațiile pentru a dobândi a doua limbă.

Stephen Krashen a introdus concepte noi în studiul achiziției celei de a doua limbi. În ipoteza sa, „publicată într-un articol din 1977"[6] face distincția între cele două tipuri de învățare: procesul conștient, tradițional, bazat pe gramatică; și achiziție: modul în care însușim conceptele gramaticale, uzul limbii în prima limbă încă din fragedă copilărie și nu ca științele precum matematica, fizica etc. Autorul face o diferență între „a învăța" și „a dobâdi" în documentarul „A hild guide to learning languages, produs de BBC Horizon"[7] în 1983.

Lingvistul Krashen oferă următoarele posibilități/stadii pentru învățarea celei de a doua limbi pe care le parcurg și elevii de altă etnie, când doresc să însușească o a doua limbă.

Dobândim o limbă atunci când putem înțelege mesajele. Elevii trebuie să fie expuși la materiale de citire și la lecturi interesante și potrivite nivelului lor de achiziție (A1, A2, B1, 2 , C-conform Cadrul European Comun). În viziunea lui Krashen, dobândim cunoștințe într-o limbă, atunci când înțelegem mesajul pe care ni-l transmite. El susține că accentul trebuie pus pe interacțiune în aceea limbă și nu pe formă. Atunci când părinții vorbesc cu copiii, accentul este pus pe semnificație și nu pe utilizarea corectă a gramaticii. Teoria aici este că expunerea la cantități suficiente de limbă vorbită are ca rezultat achiziția. Greșelile de exprimare, acordurile incorecte

[6]https://www.britishcouncil.org/voices-magazine/can-we-learn-second-language-we-learned-our-first
[7]https://www.britishcouncil.org/voices-magazine/can-we-learn-second-language-we-learned-our-first

sunt frecvente la elevii de etnie maghiară, deoarece sunt forme gramaticale pe care încă nu le stăpânesc îndeajuns.

Lingvistul ne vorbește despre „perioada tăcută” pe care o parcurge fiecare elev expus învățării. Autorul se bazează pe modul de achiziție al copiilor, care nu încep să vorbească nici limba maternă imediat, deși au fost expuși din prima zi de la naștere limbii. Trece o perioadă destul de lungă până când încep să vorbească. Primele cuvinte și propozițiile, de multe ori stâlcite, sunt rezultatul acestei achiziții anterioare. Elevii, atât în interiorul, cât și în afara clasei, au nevoie și de această perioadă silențioasă. „Profesorii nu ar trebui să se teamă când elevii lor nu participă la dezbaterile la curs - probabil că dobândesc pur și simplu limba. Mai mult decât atât, exercitarea unei presiuni asupra elevului pentru a vorbi înainte de a fi gata va duce la anxietate.”[8] Important este în această situație expunerea elevului la auzul limbii ca mai târziu să se realizeze și interacțiunea.

Înțelegerea textului este determinată, în mod esential, de ritmul lecturii și de fluiditatea ei. Se observă o anumită lentoare în lectura textului la a doua limbă. Cerecetătorii lingviști Dumont, Rack, Snowling și Olson, în 1992, au ajuns la concluzia că un cuvânt, o sintagmă poate fi recunoscută prin două mijloace: 1. Vizual (aici putem integra cuvintele, sintagmele cu care cititorul s-a mai întâlnit, îi sunt familiare, doar acestea pot fi recunoscute vizual); 2. Recodare fonologică: Se pare că recodarea fonologică este elementul cheie în înțelegerea sensului unui cuvânt. Wagner și Torgeson în 1987 au studiat fenomenul elevilor care aveau probleme de înțelegere a textului. Cei care citeau fără probleme aveau o conștiință fonematică bine structurată.

O formă de interacțiune cu limba trebuie făcută fără stres, este premiza noilor achiziții. În concepția lui Krashen, învățarea conștientă a limbilor nu poate fi sursa vorbirii spontane. Elevii reiau, în vorbire, tehnici gramaticale învățate, dar anumite cuvinte au alt accent într-un anumit text și alt accent într-o altă scriere și aici intervine - ipoteza ordinii naturale–ea vorbește despre achiziții și ordinea lor. Din studiile efectuate de omul de știință reiese că indiferent de nivelul de cultură, de vârstă, omul va achiziționa cunoștințele gramaticale și de vocabular la fel. Anumite structuri garamaticale se dobândesc mai repede, altele mai greu, în funcție de nivelul achizițiilor anterioare pe care le deține elevul și în funcție de cum este expus la limba vorbită. Unul dintre cele mai surprinzătoare lucruri este că atunci când copiii dobândesc o limbă, achiziția limbii în sine nu este obiectivul lor, ci mai degrabă, este un produs secundar al realizării unui alt scop, cum ar fi

[8] https://www.britishcouncil.org/voices-magazine/can-we-learn-second-language-we-learned-our-first

împrietenirea la loc de joacă. Cunoștințele de vocabular, fondul principal lexical va fi achiziționat inițial și mai apoi vor lua elementele gramaticale ca să le răspundă la întrebarea „De ce?”. Autorul susține că prin gramatici alimentate cu forța nu se poate face o achiziție de valoare/funcționabilă în comunicare.

Lectura în a doua limbă este îngreunată de cuvintele ale căror sensuri elevul nu le cunoaște și va trebui să-l deducă din context. Expresiile, locuțiunile, de ex. „a ține hangul ”, „a da ochii cu moartea”, „a-și lua inima în dinți” reprezintă o anumită dificultate pentru elevul care are o altă limbă materă. Acestea sunt dificultăți pe carea ar trebui să le treacă elevul cu ajutorul unui cadru didactic. El trebuie să înțeleagă că necunoașterea unui cuvânt nu este o fortăreață de netrecut, ci doar o dificultate pe care poate să o stăpânească cu ajutorul cadrului didactic, la început, mai târziu, folosindu-se de dicționar.

Bilingvismul este o realitate în care trăiesc unii elevi. Și ei au vise și dorințe pentru viitorul lor. Aceste vise, în mare măsură, se bazează pe cunoașterea, la un nivel ridicat, a limbii române alături de limba maternă potrivit recomandărilor Parlamentului UE din 2006. Absența cunoașterii limbii române va duce la o comunicare deficitară și de multe ori la imposibiliatea inserției sociale.

Programa școlară pentru disciplina Limba și literatura română pentru școlile și secțiile cu predare în limba maghiară a fost elaborată potrivit unui nou model de proiectare curriculară, centrat pe competențe, folosirea tuturor abilităților inițiale, cunoașterea limbii materne. Competențele specifice sunt derivate din competențele generale și reprezintă etapizat dobândirea acestor cunoștințe pe parcursul a patru ani. Programa oferă activități multiple de valorificare a ceea ce știe elevul și integrarea acestei cunoștințe vechi în activități noi și astfel se obțin competențele specifice necesare examenului extern care-l așteptă pe elev la sfârșitul ciclului gimnazial.

Bibliografie

1. Călinescu, Matei , *A citi, a reciti-Către o poetică a recitirii*, Editura Humanitas, 2017.

2. Cucoş, C-tin (coord.), *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare şi grade didactice*, Iaşi, Ed. Polirom,1998.

3. Farguet, Emil, *Arta de a citi*, Ed. Albatros ,1973.

4. Iser, Wolfgang, *Actul lecturii-O teorie a efectului estetic*, Editura Paralela 45, 2006.

5. Kayser,Wolfgang, *Opera literară/Introducere în știința literaturii*, Editura Univers, 1979.

6. Kundera, Milan, *Arta romanului*, Editura Humanitas, București, 2008.

7. Panfil, Alina, *Didactica limbii și literaturii române, Gimnaziu*, Editura Dacia, Cluj-Napoca,2000,

8. Steklács, János, *Olvasási stratégiák tanítása, tanulása és az olvasásra vonatkozó meggyõzõdés*, Nemzedekek Tudasa Tankonyvkiado, Budapest. [trad.a].

9. Woolley Gary, *Reading Comprehension: Assisting Children with Learning Difficulties*, Wood, 2001,Springer, 2001.

10. http://www.utgjiu.ro/revista/dppd/pdf/2010-02/4_CRISTINA_TOMESCU.pdf.

11. https://particip.gov.md/public/documente/137/ro_6374_Limba-romana-gimnaziu.pdf

12. http://www.carteadelaora5.ro/cele-mai-frumoase-citate-despre-citit/

13. https://maszol.ro/belfold/103410-kovacs-agnes-pszichologus-a-ketnyelv-gyermek-konnyebben-valt-egyik-feladatrol-a-masikra

Prof.dr. Voinescu Laura Teodora

Proiect European Erasmus, *Drop out-coaching at school*

Derulat de Colegiul Naţional de Informatică GRIGORE MOISIL Braşov

Proiectele europene reprezintă o oportunitate deosebită pentru profesori şi elevi, o oportunitate de a afla lucruri noi, de a descoperi alte culturi, de a dobândi abilităţi şi competenţe.

Colegiul Naţional de Informatică a făcut parte dintr-un important Proiect European, ***Drop out-coaching at school,*** proiect realizat cu sprijinul financiar al Comisiei Europene, în cadrul Programului Erasmus +, Acţiunea-cheie 2: Parteneriate Strategice între şcoli.

Colegiul de Informatică a lucrat în parteneriat cu şcoli din Polonia, Turcia, Grecia, Italia, Spania, Estonia.

Activităţile proiectului s-au desfăşurat în perioada 1 septembrie 2016- 31 august 2018. Partenerii de proiect au fost: GIMNAZIUM NR: 7, Olsztyn, Polonia, INSTITUT GUILLEM CATA, Spania, SULEYMAN DEMIREL ANADOLU LISESI, Istanbul, Turcia, GENIKO LYKEIO OF NEA IONIAS MAGNISIAS Grecia, KANEPI GYMNAZIUM, Estonia, PETRUCCI FERRARIS MARESCA, Italia. Şcoala coordonatoare a fost GIMNAZIUM NR: 7, Olsztyn, Polonia.

. Tema proiectului este prevenirea abandonului şcolar timpuriu, o temă de actualitate pentru şcoala zilelor noastre. Abandonul şcolar timpuriu reprezintă o problemă a societăţii în care trăim, mulţi elevi alegând să abandoneze şcoala, să nu fie motivaţi să vină la şcoală, să aibă rezultate şcolare slabe. Considerăm că este o temă importantă care oglindeşte realitate din foarte multe şcoli din România, şi din numeroase ţări europene.

Obiectivele proiectului sunt: reducerea numărului de elevi care abandonează şcoala, reducerea nivelului de stress şi dezvoltarea abilităţilor necesare pentru gestionarea emoţiilor şi anxietăţii, stimularea creativităţii elevilor, folosind tehnologia modernă, dezvoltarea abilităţilor de comunicare, îmbunătăţirea cunoştinţelor de limba engleză.

În luna noiembrie 2016, doi profesori din echipa de proiect, prof. Voinescu Laura şi Goran Constantin, s-au deplasat la Manresa, Spania pentru a participa alături de ceilalţi profesori de la şcolile partenere la o reuniune de proiect. Această reuniune de proiect a reprezentat o experienţă interesantă şi utilă pentru profesorii participanţi. În cadrul acestei reuniuni de proiect, s-a stabilit programul următoarelor mobilităţi, s-a stabilit un program riguros al evenimentelor, şi s-au stabilit responsabilităţile fiecărei şcoli partenere. De asemenea, la această reuniune de proiect au fost prezentate şcolilor partenere materiale despre cultuta şi tradiţiile ţărilor partenere. Şcoala gazdă INSTITUT GUILLEM CATA a impresionat prin ospitalitate, bună organizare, dotare şi buna pregătire a cadrelor didactice.

În luna ianuarie 2017, a avut loc activitatea a doua din cadrul proiectului, şi anume, Short-term joint staff training events, şi anume o activitate de învăţare pentru profesori. De data aceasta, şcoala gazdă a fost SULEYMAN DEMIREL ANADOLU LISESI din Istanbul Turcia. Din nou, am fost surprinşi în mod foarte plăcut de ospitalitatea gazdelor, metodele moderne de predare din şcoală, excelenta bază materială, atmosfera plăcută, şi nu în ultimul rând de frumuseţea unui oraş impresionant, Istanbul. În cadrul acestei mobilităţi, profesorii participanţi, Voinescu Laura şi Ancuţa Ramona au participat la cursul *Mindfullness based Coaching for Teachers,* curs care a avut rolul de a ne descifra tainele coaching-ului. Cursul a fost ţinut de traineri din Istanbul, pe durata a trei zile, în limba engleză. Cursul, gândit într-o manieră modernă şi interactivă, oferă instrumente de lucru pentru profesori pentru a ajuta elevii în prag de abandon şcolar, elevii care nu sunt motivaţi, şi cei cu stimă de sine scăzută.

În luna martie 2017 a urmat mobilitatea din Volos, Grecia, la care au participat trei elevi din Colegiul nostru, Gabriela Leonte, Greiner Cristian, Caba Matei, însoţiţi de profesorul coordonator.

Considerăm că prin acest proiect devenim ambasadorii culturii române peste hotare, promotori valorilor universale de bine, frumos şi adevăr.

PROIECT TEMATIC DE TIP CONSTRUCTIV

MĂRUL

Prof.înv.primar Laura Dima

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.6 „IACOB MUREȘIANU" BRAȘOV

Argument:

Tema propusă în cadrul acestui proiect este una adecvată clasei pregătitoare putând integra aproape toate ariile curriculare.

Prin această temă elevii își vor lărgi orizontul de cunoaștere aflând sau consolidând informaţtii despre plante ,respectivdespre pomii fructiferi, despre alcătuirea lor, cultivarea lor, mediul lor de viață,importanța lor în viața noastră și își vor forma deprinderi corecte cu privire la consumarea lor.Totodată ,își vor dezvolta simțul artistic prin reprezentarea mărului prin diferite procedee artistice.Importanța fructelor în viața omului se va reflecta și în varietatea textelor literare pe care le vor audia/memora în cadrul acestui proiect tematic.

COMPETENȚE SPECIFICE PREDĂRII INTEGRATE

COMPETENȚE VIZATE

CLR 1.1.Identificarea semnificației unui mesaj scurt,pe teme familiare,rostit clar și rar;

1.2.Identificarea unor informații variate dintr-un mesaj scurt ,rostit clar și rar;

2.2.Transmiterea unor informații referitoare la sine și la universul apropiat ,prin mesaje scurte;

2.4.Exprimarea propriilor idei în contexte cunoscute ,manifestând interes pentru comunicare.

MEM 2.1.Orientarea și mișcarea în spațiu în raport cu repere/direcții precizate ,folosind sintagme de tipul :în,pe,deasupra,dedesubt,lângă,în fața,în spatele,sus,jos,stânga,dreapta,orizontal,oblic;

3.1.Descrierea unor fenomene /procese/structuri repetitive simple din mediul apropiat,în scopul identificării unor regularități.

AVAP 1.1.Sesizarea semnificației unui mesaj vizual simplu, exprimat prin desen/ pictură/ modelaj/ colaj/ film/ desen animat, care reflectă un context familiar

D.P 1.1. Identificarea unor trăsături personale elementare

1.2. Identificarea unor obiecte şi activităţi simple de igienă personală

M.M. 2.1 Cântarea in colectiv, asociind miscarea sugerata de text.

3.1. Manifestarea liberă, adecvată, pe muzică, apelând la diverse forme de exprimare

Obiective:

-să observe părțile componente ale plantei (radacina-pe material didactic;trunchiul –tulpina si coroana- frunza, floarea (pe material vizual) fructul

-sa recunoasca părțile componente ale unui pom fructifer(pe suport imagistic și în natură);

-să identifice mediul de viață și conditiile de viață ale pomului fructifer;

- să observe mai multe soiuri de mere antrenându-și patru simțuri (merele diferite vor fi văzute,pipăite, mirosite, gustate);

-să enumere beneficiile aduse de consumul de mere pentru sănătatea lor;

-să respecte regulile de igienă în consumarea merelor;

-să enumere modalități de consumare a merelor și preparate obținute din mere;

-să audieze textele literare propuse;

-să memoreze poezia propusă;

-să alcătuiasca mulțimi de mere dupa criterii date, folosind mere naturale sau jetoane ;

- să se folosească de merele naturale sau jetoane în organizarea datelor în vederea rezolvării unor probleme simple;

- să figureze merele prin diferite procedee artistice:pictură,colaj, desen, modelaj, confecționare de jucării din carton „Mere personificate”

- să cunoască importanța plantei în viața omului

-să denumeasca locul unde crește/este cultivat mărul (livada)

-să vizioneze un filmuleț de animație despre munca în livada de mere;

- să deguste preparate din mere(prajitura,gem ,compot, suc)

- să realizeze diverse creații artistice în timpul proiectului(desene,picturi,colaje, figurine, mere -personaj

- să audieze texte literare despre măr(„Povestea unui mar” De U.K. Usinski și„Două mere” de Grigore Vieru,

-să memoreze poezia „Două mere”

-să utilizeze mere naturale sau jetoane/imagini ca material –suport în timpul activităților matematice

RESURSE

a)materiale

Mere naturale(diferite soiuri), planșe reprezentând mere (fructe și pomi),planșa reprezentând livada,

film de animație, texte literare adecvate temei, fișe de lucru, plastilină, carton colorat (roșu, negru), foarfecă ,lipici, acuarele, pensulă, bloc de desen, marker, jetoane, frunze de măr(naturale și colorate),preparate obținute din mere.

b)procedurale explorarea,descoperirea,experimentul,explicația,demonstrația,exercițiul.

c)temporale

o săptămână

d)umane

colectivul clasei pregătitoare,părinții elevilor,cadrul didactic

e) **forme de organizare a activitatii**

frontal, în perechi,în echipă

HARTA PROIECTULUI

DISCIPLINE INTEGRATE:

CLR: Povești, poezii, ghicitori, zicători.

MEM: Joc logic, jocuri didactice, numărare, ordonare, sortare, clasificare, comparare, spațialitate și poziționare, mulțimi de elemente,planta și părțile componente.

DP: Igiena alimentației

AVAP: Desene ,colaje,jucării,picturi,tablouri legate de tema proiectului.

MM: Cântece

ACTIVITĂȚI PROPUSE

-audieri de texte literare

-decodificarea mesajului încifrat în ghicitori

-formularea unor răspunsuri

-folosirea unor cuvinte descriptive

-observarea pomului

-identificarea părților componente;

-vizionarea unui filmuleț de animație referitor la munca în livada

-desenarea mărului

-modelarea mărului din plastilina

-realizarea unor picturi ,colaje reprezentand mărul și a unor jucării simple „mere personificate”

-degustarea unor mere și a unor preparate din mere

-exersarea deprinderii de a spăla mărul înainte de consum și de spălare a mâinilor înainte de masă

-folosirea merelor și a jetoanelor reprezentând mere ca suport intuitiv în rezolvarea unor sarcini de tipul :formare de mulțimi, realizare de corespondență între elementele unei mulțimi, numărare cu pas dat,rezolvare de probleme simple

-memorarea poeziilor propuse

-joc de puzzle

-joc de rol

- dramatizare

ORGANIZAREA ȘI DESFĂȘURAREA PROIECTULUI

În prealabil părinții au fost informați cu privire la desfășurarea proiectului și au fost solicitați să se implice pentru activitatea deschisă din ultima zi a acestuia.

LUNI

DP Realizarea unui puzzle (în echipe) ;rezultatele vor fi planșe reprezentând mere roșii, galbene, verzi(diverse soiuri).

CLR Audierea textului literar "Povestea unui măr "de K.D. Uşinski(textul prezintă în manieră artistică apariția unui pom dintr-o sămânță de măr și rolul omului în îngrijirea acestuia). Discuții în legătură cu mesajul textului.

MEM Observarea merelor aduse ca material didactic:vizual,tactil , olfactiv.

Observarea pomului fructifer pe material imagistic și în curtea școlii.

Formare de mulțimi de mere naturale după criterii date.

Completarea unei fișe cu părțile componente ale pomului fructifer.

MM Cântec "Toamna".Joc și mișcare "Livada" (copiilor li se cere să alerge printre pomii din livadă,iar la semnalul conducătorului jocului " Am găsit un măr" ,se opresc. Jocul se reia astfel de câteva ori. Concurs de ghicitori cu referire la măr, alte fructe, livada.

MARȚI

CLR Repovestirea textului audiat în ziua precedentă cu ajutorul unui material ilustrat.

Explozia stelară. Întrebări și răspunsuri pe baza textului.

Dramatizarea textului literar audiat cu o zi înainte;

Desenarea mărului cu ajutorul unei poezii facile care le indică copiilor pașii necesari desenării corecte a mărului

MEM Observarea merelor aduse ca material didactic(din nou vizual, tactil, olfactiv si gustativ)

Exersarea deprinderii de a spăla marul înainte de a fi mâncat

Elemente de mulțimi și spațialitate folosind ca suport intuitiv mere și jetoane.

AVAP Modelaj din plastilină "Merele" .Expoziție cu lucrările elevilor.

Joc de mișcare :"Aș mânca 4 mere.."(joc de mișcare,atenție, numărare).Fiecare copil primește un jeton în formă de măr având pe spate scris un număr cuprins în intervalul 1-10. Conducătorul jocului spune: "Aș mânca 4 mere". Cei cu numărul 4 ies în față. Apoi spune:"Aș mânca 7 mere". Cei cu numărul 7 ies în față.Jocul se repetă astfel până se epuizează toate numerele, respectiv merele.

MIERCURI

CLR Audierea poeziei "Două mere" de Grigore Vieru; memorizare.

Exersarea unor elemente grafice asemănătoare merelor (cercuțe și ovale).

MEM Exerciții de sortare ,clasificare, comparare după criterii date ;Elemente de spațialitate(sus,jos, stânga dreapta, deasupra, dedesubt și poziționare- orizontal, vertical, oblic folosind imagini cu pomi și frunze de măr.

MM Cântecul ”Merele din pom” Confecționarea unor jucării simple din carton “Mere personificate” Decupare după contur si lipire.Personificarea acestor fructe.

JOI

CLR Concurs de recitări “Două mere” ,de Grigore Vieru

Alcătuirea unor propoziții despre mere, livadă, îngrijirea lor, consumul lor;preparate obținute din mere(material didactic-natural si ilustrat). Numărarea cuvintelor dintr-o propoziție. Reprezentarea grafică a propoziției.

MEM

Vizionarea unui filmuleț despre munca în livadă.

Joc de atenție și de perspicacitate realizat cu ajutorul unei imagini complexe care reprezintă o livada de meri. Se adresează solicitari de genul: găsește 3 asemănări între pomii ilustrați; enumeră obiectele aflate pe crengile pomilor; numără copiii prezenți în imagine;identifică 3 deosebiri între merele ilustrate in imagine;

găsește mulțimea obiectelor de aceeași formă și mărime ;această activitate se desfășoară sub forma unei întreceri pe echipe de câte 2 elevi;

Completarea unei fișe de lucru în concordanță cu cerințele formulate oral anterior.

AVAP Reprezentarea merelor prin pictură–tehnica acuarelei ,culori principale (roșu,galben);Expoziție cu lucrările copiilor.

Activitate în completare -Joc “De-a merele si culegătorii”(3-4 copii sunt culegătorii,iar ceilalți sunt merele. Culegătorii trebuie sa îi prindă pe cei care reprezintă merele .Rolurile se schimbă apoi).

VINERI

CLR Sărbătoarea mărului .Descrierea mărului-ca fruct și ca plantă.Repovestirea unor pasaje din textul audiat luni(cu suport imagistic); Joc de tipul adevarat / fals: informații despre măr. Exprimarea unor opinii proprii în legătură cu produsele realizate de copii. Fotografierea acestora în vederea realizării unui album foto al proiectului.

DP Activitate comuna cu părinții care au fost implicați în acest proiect.Degustarea unor produse obținute din mere (aduse de către părinți): plăcintă, gem, suc, compot. Exersarea unor

reguli cu privire la igiena alimenției :spălarea pe mâini, conduita în timpul mesei.
Identificarea importanței mărului in alimentația copilului.

EVALUAREA PROIECTULUI

Secvenţială:

-probe orale:observarea sistematică, turul galeriei,

-probe scrise: fișe de lucru

-probe practice: act. experimentale, produsele muncii elevului.

Finală:

-Expoziţie cu lucrările realizate pe parcursul proiectului;

-Sărbătoarea MăRULUI

-Realizarea unui album cu fotografii ce reprezinta lucrările copiilor și aspecte din activitatea lor.

INVENTAR DE PROBLEME

CE ȘTIM?	**CE NU ȘTIM ȘI VREM SĂ AFLĂM?**	**CE DOREȘTE SĂ TRANSMITĂ ÎNVĂȚĂTOAREA?**
Ce este mărul(fruct) Cum arată fructul. Unde crește mărul. Care sunt părțile unei plante. Preparate obținute din mere.	Cum arată pomul. Câte soiuri de mere există. Cum se formează fructul . Cum ne păstram sănătatea consumând mere. Cum ne-am putea îmbolnăvi mâncând mere (nerespectarea unor reguli de igienă). Cum desenăm un măr; cum pictăm un măr, cum modelăm un măr.	Părțile componente ale plantei; mediu de viață,îngrijiri. Păstrarea merelor pentru consum;preparate obținute din mere. Soiuri diferite de mere(aspect,gust) . Importanța fructelor în alimentația copilului. Norme și reguli de igienă alimentară.

Bibliografie

Programa școlară pentru clasa pregătitoare, clasa I ,clasa a II-a, aprobată prin Ordinul nr. 3418/2013

Organizarea interdisciplinară a ofertelor de învățare pentru formarea competențelor cheie la școlarii mici-suport de curs elaborat de Universitatea București- Facultatea de Psihologie și Stiințele Educației-Departamentul pentru formarea profesorilor, 2013

Abecedarul vacanței , Editura Cargo Craiova , 2009- culegere de texte literare.